

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ: 2105232553, ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2017 ΑΡ. ΦΥΛ. 522, € 1,50

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΝΕΡΓΟΙ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΙΣ ΓΑΛΕΡΕΣ ΠΑΡΤΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!

Μόνο ένα δημοκρατικό και πατριωτικό κίνημα με κέντρο τους εργαζόμενους και τους ανέργους μπορεί να σώσει τη χώρα από τη μεγάλη πείνα και καταστροφή που φέρνει η συμμορία Τσίπρα και οι ρώσοι προστάτες της

Αν ο λαός δεν διακρίνει και δεν αντιμετωπίζει τους αληθινούς εχθρούς του θα ζήσει μια οικονομική καταστροφή πολύ μεγαλύτερη από αυτή που ζούμε ως σήμερα.

Και αυτοί που θα υποφέρουν πιο πολύ θα είναι οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι, που έχουν κοινή μοίρα για τον εξής λόγο: Όσο πιο πολλοί είναι οι άνεργοι τόσο πιο πολύ υποφέρουν οι εργαζόμενοι, γιατί τα αφεντικά τους απειλούν ότι αν δεν δέχονται τους όρους τους ενάμιση εκατομμύριο άνεργοι περιμένουν να τους πάρουν τη θέση. Για να αλλάξουν λοιπόν οι εργαζόμενοι την κατάσταση τους πρέπει **πρώτο** να παλέψουν μαζί με τους ανέργους για να μειώσουν την πελώρια ανεργία και **δεύτερο** να παλέψουν σε κάθε χώρο δουλειάς ενάντια στην εργασιακή υποδούλωσή τους. Από αυτά το πρώτο είναι το πιο κρίσιμο. Αλλά για να πολεμήσουν οι εργα-

ζόμενοι και οι άνεργοι την ανεργία πρέπει να ξέρουν που οφείλεται. Το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι τους τυφλώνουν σε αυτό εκείνοι που εμφανίζονται σαν εκπρόσωποί τους, δηλαδή σαν αριστερά και εργατικά κόμματα. Αυτοί λένε ότι για την ανεργία φταίει κυρίως τα μνημόνια και η γενικότερη καπιταλιστική κρίση. Όμως από τις χώρες που μπήκαν στα μνημόνια μόνο η Ελλάδα έχασε το 25% της παραγωγής της ενώ οι άλλες ελάχιστα, και μόνο σε αυτήν η ανεργία ανέβηκε 150% ενώ στις άλλες πέφτει. Όσο για την καπιταλιστική κρίση πουθενά στον κόσμο σε μη πολεμικές συνθήκες δεν υπήρξε τέτοια παρατεταμένη πτώση της

παραγωγής και τέτοια αύξηση της ανεργίας όπως στην Ελλάδα.

Στην ουσία τα κόμματα αυτά κρύβουν ότι η χρεωκοπία της Ελλάδας, οπότε και τα μνημόνια των πιστωτών οφείλονται σε μια ιδιαίτερα ελληνική αιτία και συγκεκριμένα σε έναν πόλεμο δεκαετιών ενάντια στην παραγωγή. Σε αυτόν πρωτοστατούν ακριβώς αυτά τα δήθεν αριστερά «αντικαπιταλιστικά» κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ και η εξωκοινοβουλευτική ουρά τους) που στο σαμποτάζ κινήθηκαν πάντα μαζί με ισχυρές ηγετικές ομάδες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ υπό τους Α. και Γ. Παπανδρέου, Σημίτη, Καραμανλή β' και Σαμαρά. Αυτός ο πόλεμος γίνεται με χιλιάδες τρόπους με πιο συνηθισμένους τους εξής: να ακυρώνονται οι μεγάλες επενδύσεις με

διάφορα «κινήματα» και μετά με δικαστικές, διοικητικές και κυβερνητικές αποφάσεις με πρόσχημα τη μόλυνση, τα δάση και τα αρχαία, ή με δήθεν γραφειοκρατικές καθυστερήσεις ή με την τεχνητή αύξηση του κόστους της ενέργειας, ή με απεργίες που τραβάνε επίτηδες μέχρι το κλείσιμο επιχειρήσεων και την απόλυση όλων των εργατών (πχ Πιρέλι, Γκουντγιάρ, Χαλυβουργία Ασπροπύργου). Αυτός ο πόλεμος όχι μόνο δεν σταμάτησε με τη χρεωκοπία και τα μνημόνια, αλλά δυνάμωσε και **μάλιστα κρύφτηκε πίσω από τα μνημόνια.**

Το σαμποτάζ που καλύπτεται πίσω από τα μνημόνια

Για παράδειγμα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έδωσε το μεγαλύτερο ως τώρα

χτύπημα στην παραγωγή της χώρας όταν προκάλεσε το 2015 φυγή των καταθέσεων τάχα για να διαπραγματευτεί καλύτερα με τους δανειστές. Έτσι κατάφερε να στραγγάλισε τη χρηματοδότηση και να προκαλέσει το κλείσιμο χιλιάδων επιχειρήσεων. Αυτό το σαμποτάζ το συνεχίζει και τώρα η κυβέρνηση καθώς α) πάγωσε την επένδυση των 8 δις του Ελληνικού από την οποία θα ζούσαν 70.000 άνεργοι και θα μειωνόταν το έλλειμμα του ασφαλιστικού για το οποίο σκοτώνει η κυβέρνηση τους μικρομεσαίους με τις νέες ασφαλιστικές υπερισφορές, β) σταμάτησε τους ελέγχους ενάντια στο λαθρεμπόριο καυσίμων από το οποίο το κράτος χάνει 1 δις το χρόνο, γ) σταμάτησε την επένδυση των

Συνέχεια στη σελ. 12

ΣΥΝΝΕΦΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Η ηγεσία της ΕΕ συνεχίζει να παίζει τη σκούπα για το ρωσικό φαράσι

Η κατάσταση στα Βαλκάνια μυρίζει μπαρούτι. Ιδιαίτερα στη Γειτονική Δημοκρατία της Μακεδονίας, όπου οι σχέσεις της πλειοψηφικής μακεδονικής εθνότητας και της αλβανικής εθνικής μειονότητας τραβούν απ' το κακό στο χειρότερο, η πιθανότητα ανάφλεξης, διαμελισμού και φασιστικής εκτροπής είναι κάθε άλλο παρά μακρινή.

Πρόκειται για μια χώρα που ακολουθούσε μέχρι σήμερα στην κύρια πλευρά φιλοδυτική γραμμή και επιθυμούσε διακαώς να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ και την αστοδημοκρατική ΕΕ, μια πορεία που εμπόδιζε κύρια και συνεχίζει να εμποδίζει το ελληνικό φασιστικό βέτο με πρόσχημα το ζήτημα της ονομασίας. Η Δημ. της Μακεδονίας βρίσκεται

στον κάθετο γεωγραφικά διάδρομο που συνδέει την Ελλάδα με τη Σερβία και την Ουγγαρία, όλες τους χώρες λίγο πολύ πολιτικά υποταγμένες στην Ρωσία του Πούτιν. Ο έλεγχος της Δημ. της Μακεδονίας, οπότε και όλου του παραπάνω διαδρόμου από τη Ρωσία θα έδινε στην τελευταία μια γρήγορη διέξοδο προς το Αιγαίο, θα χώριζε με

ένα πολιτικοστρατιωτικό τείχος τα ανατολικά από τα δυτικά βαλκάνια, θα επέτρεπε και την απρόσκοπτη από την Ευρώπη εμπορική διείσδυση του κινέζικου μονοπωλίου στην Ευρώπη (μέσω Πειραιά), και θα ήταν σε θέση να αποκόψει την ΕΕ από τις ενεργειακές πηγές και τους όποιους συμμάχους της στη Μ. Ανατολή.

Γι' αυτό ο άμεσος έλεγχος της μικρής αυτής γειτονικής μας χώρας είναι υποχρεωτικός για τα γεράκια του ρωσικού σοσιαλμπερριαλισμού, τα οποία βιάζονται να κλιμακώσουν τον ακήρυχτο πολιτικοστρατιωτικό πόλεμο που έχουν ήδη ξεκινήσει

ενάντια στους λαούς της Ευρώπης. «Φαίνεται ότι η αποσταθεροποίηση της περιοχής ενδιαφέρει τον Βλαντίμιρ Πούτιν», δήλωσε σε συνέντευξή του ο πολύ υποψιασμένος, ως άμεσος παθών, ουκρανός πρέσβης στη Βοσνία Α. Λεφτσένκο: «Θα του έδινε την ευκαιρία να παρουσιαστεί σαν ειρηνοποιός. Αυτό είναι το συνηθισμένο σενάριο – κατασκευάζει μια σύγκρουση και μετά προσφέρεται να διαπραγματευτεί με τη Δύση για την επίλυσή της» (Radio Free Europe/Radio Liberty, 6/3).

Από την άλλη οι παρακμασμένοι και διαβρωμένοι μέχρι τα υψηλά

κλιμάκια εξουσίας από ανθρώπους της Μόσχας χοντρόπετσι μονοπωλιστές της Δύσης δε διστάζουν να παίξουν το χαρτί του πιο άρρωστου σοβινισμού προκειμένου να μπορέσουν να διατηρήσουν τη φθίνουσα επιρροή τους στα Βαλκάνια. Στην πραγματικότητα, όχι μόνο δεν καταφέρνουν να κερδίσουν ένα μέρος αυτής της της επιρροής αλλά βοηθούν τους ανταγωνιστές τους της Ανατολής να καλύψουν το κενό που δημιουργείται.

Η Δύση βάζει το προσάνναμμα

Συνέχεια στη σελ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Η κυβερνητική συμμορία μέσα από τις διαπραγματεύσεις κερδίζει περισσότερο χρόνο για τη διάσπαση της ΕΕ, σελ 3, • Κάποια στοιχεία για το σαμποτάζ μέσω της παράτασης των διαπραγματεύσεων, σελ. 5, • Ο «δολοφονικός αντικαπιταλισμός» αποικιακού τύπου, και οι «φιλεργατικές διαπραγματεύσεις» του ΣΥΡΙΖΑ, σελ. 6, • Προετοιμάζεται ιδεολογικοπολιτικά για συγκυβέρνηση με τον ΣΥΡΙΖΑ το ΠΑΣΟΚ, σελ. 8, • Δύσκολα τα πράγματα για τον Πούτιν στα 100χρονα του Οκτώβρη του 2017, σελ. 8, • ΠΑΛΙ ΙΜ,ΙΑ ή η εμπλοκή της Ελλάδας στις ευρωτουρκικές αντιθέσεις, σελ. 10, • Πως φτάσαμε στην πολιτική ευρωτουρκική σύρραξη, σελ.12

ΣΥΝΝΕΦΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Η σημερινή κρίση και στη Μακεδονία, αλλά και στο Κόσοβο αποδεικνύει αυτό που έλεγε η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή του όξυνσης του κοσοβάρικου ζητήματος το 1999, ότι δηλαδή η ΝΑΤΟϊκή επέμβαση στο πλευρό του αλβανικού σοβινισμού-επεκτατισμού, ενάντια στον Μιλόσεβιτς δεν θα ήταν η τιμωρία του σέρβικου σοβινισμού-επεκτατισμού για το αιματοκύλισμα και τις εθνοκαθάρσεις που έκανε αυτός στην Βοσνία και στην Κροατία, αλλά μια εγκληματική επιβράβευση του αλβανικού επεκτατισμού στο Κόσοβο, από τον οποίο ξεκίνησε σαν αντίδραση η αφύπνιση του σέρβικου σοβινιστικού κτήνους. Αργότερα η ΟΑΚΚΕ, συνεπής στην γραμμή της και κόντρα στις δυτικές θέσεις στάθηκε ενάντια στην κήρυξη της «ανεξαρτησίας» του Κοσόβου και στην αναγνώρισή του από τη Δύση λέγοντας ότι αυτή θα έδινε ένα πανίσχυρο πρόσχημα στη Ρωσία για κάθε λογής διαμελισμούς κρατών, αρχίζοντας από αυτόν της Γεωργίας. Όχι τυχαία την επίθεση της Αλβανίας με τον UCK στο Κόσοβο, την ενθάρρυναν στα 1999 από κοινού ο ρωσόδουλος Κλίντον και στην Αλβανία το Σοσιαλιστικό κόμμα των επιγόνων του σοσιαλφασιστικού χοτζικού καθεστώτος που είχε πάρει την εξουσία ρίχνοντας από την κυβέρνηση το δυτικόφιλο Μπερίσα με πραξικόπημα.

Όταν λοιπόν η ΟΑΚΚΕ, από θέση αρχής, καταδικάζει το διαμελισμό της Σερβίας, παρόλο που αυτή προηγούμενα είχε κτηνωδώς διαμελίσει την Κροατία και τη Βοσνία πνίγοντάς τες στο αίμα, γράφαμε Στο φ. 430 της Ν.Α.: «Η ανεξαρτητοποίηση του Κοσόβου είναι το μεγαλύτερο δώρο που έχει προσφέρει μέχρι τώρα η Δύση στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό. Πρόκειται για την πρώτη επίσημη αναγνώριση κρατικού διαμελισμού με την άσκηση εξωτερικής βίας μετά το β' παγκόσμιο πόλεμο. Πρόκειται στην ουσία για μια δικαίωση της ιδεολογίας και της στρατηγικής των νεοναζιστών που έχουν σήμερα την εξουσία στο Κρεμλίνο.

Η ανεξαρτητοποίηση του Κοσόβου δεν είναι η διεθνής αναγνώριση του εθνοαπελευθερωτικού αγώνα ενός καταπιεσμένου έθνους που επιδιώκει την ανεξάρτητη κρατική του ύπαρξη, αλλά η απόσπαση τμήματος του εδάφους μιας χώρας υπέρ ενός άλλου που θέλει να επεκτείνει τα εδάφη του. Η ανεξαρτησία του Κοσόβου είναι η ιστορική επιβράβευση του αλβανικού σοβινισμού και το πρώτο βήμα για την πραγματοποίηση του αντιδραστικού του ονείρου της Μεγάλης Αλβανίας το οποίο συνίσταται στην προσάρτηση του Κοσόβου στην Αλβανία και στη συνέχεια την προσάρτηση σε αυτήν του αλβανόφωνου κομματιού της Δημοκρατίας της Μακεδονίας».

Η πρώτη ανοιχτή απόπειρα για το διαμελισμό της Μακεδονίας εκδηλώθηκε στα 2001 με την ένοπλη αλβανική επίθεση στο Τέτοβο που είχε σαν αποτέλεσμα το δυνάμωμα του γενικά αδύναμου στις μάζες μακεδονικού σοβινισμού, του οποίου τυπικός εκπρόσωπος παραμένει η πολιτική συμμαχία VMRO-DPMNE του Νικόλα Γκρούεφσκι που ήταν για χρόνια στην εξουσία. Με ανάλογο τρόπο, η άνοδος του σέρβικου σοβινισμού είχε προκληθεί από τον αλβανικό στο Κόσοβο στα τέλη της δεκαετίας του '80, όταν όλη η Γιουγκοσλαβία συγκλονιζόταν από δι-αδηλώσεις με συνθήματα «Ζήτω ο Μιλόσεβιτς», «Να σκοτώσουμε τους Αλβανούς» και «Θέλουμε τους Ρώσους» (βλ. Νέα Ανατολή, 25/2/92). Από αυτήν την άποψη γενικά η Δημ. της Μακεδονίας αλλά και ο εθνικιστής

Γκρούεφσκι έχουν αντισταθεί για χρόνια στο να γίνουν αντιδυτικοί και ρωσόφιλοι, εξ αιτίας του προβοκατόρικου παιχνιδιού των Αλβανών και την υποστήριξη που έχει δώσει σε αυτό το παιχνίδι και οι ΗΠΑ και η ΕΕ, από ένα μίγμα φιλελεύθερου κρετινισμού, του τύπου ας διαμελίζονται σε εθνικές γραμμές τα πολυεθνικά κράτη, αρκεί να τα ενώνει η ευρωπαϊκή οικονομία και τα αμερικάνικα όπλα, και ρώσικης διείσδυσης με πράκτορες στα δυτικά ηγετικά επιτελεία.

Στα 2015 έσκασε σαν βόμβα το σκάνδαλο των παράνομων παρακολούθησεων αξιωματούχων, πολιτικών, δημοσιογράφων κ.ά. πολιτών από μέλη της κρατικής ασφάλειας για το οποίο τόσο η τότε κυβέρνηση Γκρούεφσκι όσο και η αντιπολίτευση της σοσιαλδημοκρατικής συμμαχίας SDSM του Ζόραν Ζάεφ κατηγορήσαν σαν υπεύθυνη την άλλη πλευρά. Η κυβέρνηση απ' τη μεριά της υποστήριξε ότι το υλικό δόθηκε στην αντιπολίτευση από ξένες μυστικές υπηρεσίες για να εκβιάσει την είσοδό της στο κυβερνητικό σχήμα. Οι μεγάλες κινητοποιήσεις της αντιπολίτευσης που ακολούθησαν οδήγησαν τελικά στην πολιτική συμφωνία του Przino.

Αυτή πραγματοποιήθηκε με την αχρείασθη, και πατερναλιστικού ιμπεριαλιστικού τύπου, ανάμειξη της ΕΕ στα εσωτερικά της μικρής χώρας με αίτημα τον στρατοπέδου του Ζάεφ. Στην ουσία ήταν μια όπως αποδείχτηκε προβοκατόρικη επέμβαση των ρωσόφιλων Μογκερίνι, Γιουνκέρ, Τουσκ, Σταϊνμάγερ κλπ, που παίζανε το ρόλο του δυτικού φαρισίου που ρίχνει μια τριτοκοσμική χώρα σαν την Δημ. της Μακεδονίας στο ρώσικο φαράσι. Η συμφωνία του Przino πρόβλεπε την είσοδο του SDSM στην κυβέρνηση, την παραίτηση Γκρούεφσκι απ' την πρωθυπουργία, την δημιουργία υπηρεσιακής κυβέρνησης για τη διενέργεια εκλογών, καθώς και τη θεσμοθέτηση ειδικού εισαγγελέα που θα ηγηθεί της διερεύνησης των κατηγοριών διαφθοράς σε βάρος υψηλόβαθμων αξιωματούχων. Το ζήτημα δεν είναι αν ήταν καλή ή κακή η συμφωνία αυτή αλλά το ότι επιβλήθηκε απ' έξω. Τον Απρίλη του '16 ο πρόεδρος της δημοκρατίας Γκ. Ιβανόφ (VMRO-DPMNE) έπαυσε την έρευνα σχετικά με τις καταγγελίες σε βάρος του πρώην πρωθυπουργού, του αρχηγού της αντιπολίτευσης και άλλων 54 πολιτικών προσώπων. Αυτό οδήγησε σε νέες κινητοποιήσεις που απ' την πλευρά της αντιπολίτευσης πέτυχαν την ανάκληση της απόφασης Ιβανόφ και τη συνέχιση των ερευνών σε βάρος των στελεχών του VMRO-DPMNE, την έναρξη της διαδικασίας για την αποπομπή του προέδρου από το κοινοβούλιο, τη σύσταση νέας υπηρεσιακής κυβέρνησης και την αναβολή των προγραμματισμένων βουλευτικών εκλογών του Ιουνίου για τις 11 Δεκέμβρη. ΗΠΑ και ΕΕ επενέβησαν άμεσα στη νέα αυτή σύγκρουση παίρνοντας το μέρος της αντιπολίτευσης. Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ έκφρασε «βαθιά ανησυχία» για την απόφαση Ιβανόφ ενώ μεταξύ των ευρωπαίων αξιωματούχων που τοποθετήθηκαν ο καταγγελλόμενος για χρόνια σαν ρωσόφιλος από την πολωνική κυβέρνηση, πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Ντ. Τουσκ, που παριστάνει τον ακραίο ευρωπαϊστή, διατύπωσε ευθέως την απειλή-εκβιασμό ότι η απόφαση της μακεδονικής προεδρίας θα θέσει σε κίνδυνο την προοπτική ένταξης της χώρας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ (Euractiv, 15/4).

Η αλβανική ανάφλεξη

Έτσι φτάσαμε στις εκλογές του Δεκέμβρη στις οποίες ούτε το αποδυναμωμένο VMRO-DPMNE του Γκρούεφσκι ούτε το

αντίπαλό του SDSM του Ζάεφ, που ήρθε δεύτερο σε έδρες, κατάφεραν να κερδίσουν την απόλυτη πλειοψηφία μέσα στο κοινοβούλιο. Όταν ο πρόεδρος Γκ. Ιβανόφ έδινε στον Γκρούεφσκι την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης ο ρόλος-κλειδί είχε περάσει στα κόμματα της αλβανικής μειονότητας (DUI, Κίνημα BESA, Συμμαχία για τους Αλβανούς, DPA), τα οποία έθεσαν σαν όρο για τη συμμετοχή τους μία πλατφόρμα διεκδικήσεων που έχει από πίσω της τη φανερή θέληση για το διαμελισμό της Μακεδονίας.

Η πλατφόρμα στην τελική της μορφή περιλάμβανε πέρα από την απαίτηση η επίσημη χρήση της αλβανικής γλώσσας να επεκταθεί σε όλη την επικράτεια, δηλ. να γίνει ισότιμη με τη μακεδονική, πράγμα που από μόνο του ίσως δεν θα ήταν πρόβλημα αν δεν υπήρχε τέτοιος δικαιολογημένος κλονισμός εμπιστοσύνης από τον πλειοψηφικό εθνικά μακεδονικό πολιτισμό να αναγνωριστεί από το κοινοβούλιο η υποτιθέμενη «αλβανική γενοκτονία 1912-56» να κατανέμονται ισότιμα οι κρατικές δαπάνες σε Αλβανούς και Μακεδόνες και να ιδρυθεί υπουργείο που θα προστατεύει τα δικαιώματα των «κοινοτήτων» και θα περιφρουρεί την ισονομία τους να εμπλακούν ερευνητικές επιτροπές και ανεξάρτητα διεθνή όργανα σε σημαντικές υποθέσεις που αφορούν τον αλβανικό πληθυσμό να αναθεωρηθούν τα εθνικά σύμβολα έτσι ώστε να αντιπροσωπεύονται και οι δύο «κοινότητες» με συμμετοχή και της αλβανικής στη διαπραγμάτευση για το όνομα της χώρας· τέλος, να επιταχυνθεί η διαδικασία ένταξης της χώρας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ (Balkan Insight, 8/1), μια σίγουρα πολύ δειλεστική πρόταση για τους χοντρόπετσους δυτικούς μονοπωλιστές που κάνουν ότι δε βλέπουν το ότι ο βασικός λόγος για τον οποίο τους υποστηρίζουν οι αλβανοί σοβινιστές είναι ακριβώς ο αλυτρωτισμός τους, η ελπίδα που τρέφουν ότι συμμαχώντας με τη Δύση θα μπορέσουν να φτάσουν στη λεγόμενη εθνική τους «ολοκλήρωση». Αυτή την ελπίδα φροντίζει να συντηρεί και να οξύνει προς το παρόν η πολιτική ηγεσία της Αλβανίας, που έπαιξε επίτηδες, ανοιχτά και προκλητικά μεγάλο ρόλο στη διαμόρφωση της παραπάνω πλατφόρμας (επανεπιλημένες συναντήσεις των αλβανικών κομμάτων της Δημ. της Μακεδονίας με τον «σοσιαλιστή» πρωθυπουργό Έντι Ράμα και τον αλβανό ΥΠΕΞ στα Τίρανα καθώς και συνάντηση με τον «πρόεδρο» του Κοσόβου Θάτσι). Δηλαδή δεν τηρήθηκαν καν τα προσήματα της ενότητας των δύο εθνοτήτων. Πάντως από όλα τα εκβιαστικά λόγω πολιτικής κρίσης αιτήματα της παραπάνω πλατφόρμας το αποκαλυπτικότερο για τον διασπαστικό ρόλο της αλβανικής μειονότητας είναι η αξίωση της να ανακατευτεί στις διαπραγματεύσεις για το όνομα, που στη συγκεκριμένη περίπτωση σημαίνει άρνηση του ονόματος Μακεδονία, που σημαίνει άρνηση του εθνικά πλειοψηφικού χαρακτήρα της χώρας, που σημαίνει συμμαχία με το ελληνικό υπέρ της Ρωσίας διπλωματικό παιχνίδι αποσταθεροποίησης της χώρας και απομόνωσης της από την Δύση.

Στο μεταξύ, ενώ τα αλβανικά κόμματα διαμόρφωναν την πλατφόρμα τους και ένα εξ αυτών, το DUI ταλαντευόταν ακόμη, ο μεσολαβητής της ΕΕ σύμφωνα με τη συμφωνία του Przino, Peter Vanhoute (βουλευτής των Πρασίνων του Βέλγιο), **κάλεσε ανοιχτά τα κόμματα που εκπροσωπούν την αλβανική μειονότητα να απόσχουν από μια κυβέρνηση που κινδυνεύει να τα βάλει τελείως στο περιθώριο** (βλ. Balkan Insight, 23/12). Στην ουσία έσπρωξε το χαλάκι κάτω από τα πόδια του Γκρούεφσκι, που όπως ήταν αναμενόμε-

νο αρνήθηκε τους όρους που του έθεσαν οι αλβανοί μειονοτικοί κι έτσι έχασε την εντολή. Στη συνέχεια η αντιπολίτευση απαίτησε να δοθεί η εντολή σχηματισμού στον δεύτερο επιλαχόντα Ζάεφ, κάτι που δεν προβλέπει το σύνταγμα της χώρας και η προεδρία της αρνείται να παραχωρήσει, προτιμώντας αντί αυτού μια νέα (έστω και αδιέξοδη) εκλογική αναμέτρηση. Οι πιέσεις ΕΕ-ΝΑΤΟ-ΗΠΑ-ΟΑΣΕ προς την κατεύθυνση ενός άμεσου σχηματισμού κυβέρνησης δεν έχουν ως τώρα καταφέρει να κάμψουν την πολιτική ηγεσία της Μακεδονίας, παρόλο που στο μεταξύ (27/2) ο Ζάεφ ¹ αποδέχτηκε την πλατφόρμα των 3 αλβανικών κομμάτων και συμάχησε μαζί τους αποκτώντας έτσι τον έλεγχο της απόλυτης πλειοψηφίας των εδρών. Τώρα το μέτωπο αυτό απειλεί να σχηματίσει κυβέρνηση ακόμα και χωρίς την έγκριση του προέδρου. Το επιχείρημα του προέδρου Γκ. Ιβανόφ για να μη δώσει στο Ζάεφ την εντολή είναι ότι η πλατφόρμα στην οποία στηρίζεται το μέτωπο του τελευταίου είναι καταστροφική για την εθνική κυριαρχία, ακεραιότητα και ανεξαρτησία της χώρας, παραβιάζει το σύνταγμα και την ίδια τη συμφωνία της Αχρίδας του 2001 που παραχωρούσε μόνο σε τοπικό επίπεδο καθεστώς επίσημης γλώσσας στην αλβανική, και κυρίως επειδή έχει συμφωνηθεί σε ξένη πρωτεύουσα, τα Τίρανα, οπότε έχει υπαγορευθεί από ξένη κυβέρνηση. Όταν η Δύση δεν αναγνωρίζει αυτή την αλήθεια και συνεχίζει να επεμβαίνει επιπληττοντας την ηγεσία της Μακεδονίας για τη στάση της απέναντι στον αλβανικό αλυτρωτισμό ενοχοποιείται αυτόματα στα μάτια του μακεδονικού λαού. Εκεί ακριβώς αρπάζει την ευκαιρία η νεοτσαρική Ρωσία, (όπως ακριβώς έκανε και στην Τουρκία με τον στην κύρια πλευρά άδικα κυνηγημένο από την Ευρώπη Ερντογάν) και έρχεται να παρουσιαστεί σαν ο φυσικός προστάτης του σλάβικου και ορθόδοξου αυτού έθνους κατηγορώντας με ανακοίνωση του ρωσικού ΥΠΕΞ την Αλβανία, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ για προσπάθεια επιβολής μιας

Συνέχεια στη σελ. 11

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/ση
Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΗΣ ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΤΑ ΝΕΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Η κυβερνητική συμμορία Τσίπρα συνεχίζει να εξαπατά το λαό και την Ευρώπη ότι κάνει διαπραγματεύσεις για τη σωτηρία των φτωχών, την ίδια στιγμή που ρημάζει την παραγωγή και την οικονομία της χώρας, γιγαντώνει το στρατό των ανέργων, καταβαραθρώνει τους μισθούς, και μεγαλώνει σε όλα τα επίπεδα τη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Στο προηγούμενο άρθρο της *Νέας Ανατολής* είχαμε αναλύσει ακριβώς πως η κυβέρνηση, μέσα από τον εκβιασμό της χρεωκοπίας, χρησιμοποιεί τις διαπραγματεύσεις κύρια σαν εργαλείο για τη διάσπαση της Ευρώπης, και δευτερευόντως για την επιτάχυνση της καταστροφής της παραγωγής στο εσωτερικό της χώρας. Είχαμε εκτιμήσει ότι η κυβέρνηση θα επιδιώξει τη μεγαλύτερη δυνατή παράταση της διαδικασίας, μέχρι να πετύχει τους πολιτικούς της στόχους, και πως για αυτό το σκοπό θα αξιοποιήσει όλους τους φίλους της ρώσικης διπλωματίας στην Ευρώπη.

Η ανάλυση και οι εκτιμήσεις αυτού του άρθρου φαίνεται ως τώρα να επιβεβαιώνονται.

Η κυβερνητική επιχείρηση για διάσπαση της ΕΕ με τις πλάτες της ρώσικης διπλωματίας

Σε αυτό το άρθρο είχαμε εκτιμήσει πως δεκάρα δεν δίνει η κυβέρνηση Τσίπρα για το πόσο και πως θα ανακουφίσει το λαό, τι μέτρα θα πάρει και τι αντίμετρα αρκεί να παρατείνει τις διαπραγματεύσεις αρκετά ώστε να διασπάσει όσο το δυνατό βαθύτερα την ΕΕ ιδιαίτερα ενόψει των γερμανικών εκλογών.

Οι διαπραγματεύσεις αυτές είχαν διακοπεί μετά την άρνηση της κυβέρνησης να πάρει νομοθετικά μέτρα για περικοπές συντάξεων και μείωση στο αφορολόγητο μετά το τέλος του προγράμματος το 2018. Αυτά τα δύο μέτρα είχαν προστεθεί από το ΔΝΤ ώστε να ικανοποιηθεί η απαίτηση για τη διασφάλιση του δημοσιονομικού πλεονάσματος του 3,5% στο ΑΕΠ μετά το 2018, το οποίο 3,5% είχε υπογράψει η κυβέρνηση, πράγμα που έβρισκε αντίθετο το ΔΝΤ. Το 3,5% θεωρείται από την ΕΖ ένα είδος εξασφάλισης για το ότι η χώρα θα μπορεί να εξοφλεί το χρέος της μετά το τέλος του τρίτου μνημονίου οπότε δεν θα παίρνει πλέον δανεικά. Η σύγκρουση της κυβέρνησης με τους δανειστές εκδηλώθηκε τη στιγμή που ΕΕ και ΔΝΤ είχαν φθάσει σε συμφωνία για τα μέτρα 2% του ΑΕΠ που έπρεπε να πάρει μετά το 2018, για να εκταμιευτεί η δόση των 6 δις τον Ιούλη αυτού του χρόνου, οπότε λήγουν ισόποσα ομόλογα που πρέπει να πληρώσει η χώρα. Η συμφωνία για το 2% σταμάτησε προσωρινά τουλάχιστον τη σύγκρουση που είχε εκδηλωθεί ανάμεσα σε ΕΕ και ΔΝΤ για το ύψος των πλεονασμάτων που μπορούσε να πετύχει η Ελλάδα με βάση την κατάσταση της οικονομίας, και το ποσό των μέτρων που έπρεπε να πάρει για να τα πετύχει. Επί-

σης το ΔΝΤ δεν έβαζε πλέον σαν πρώτη προϋπόθεση για τη συμμετοχή του στο πρόγραμμα τη δέσμευση της ΕΕ για ελάφρυνση του χρέους.

Ήταν ο πρόεδρος της Κομισιόν, και αφοσιωμένος φίλος της ρώσικης διπλωματίας Γιουνκέρ που ανέλαβε την πρωτοβουλία για την επανέναρξη των διαπραγματεύσεων και την επιστροφή των κλιμακίων του κουαρτέτου (ΔΝΤ, Κομισιόν, Ευρωπαϊκής Κοινωνικής Τράπεζας, και Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας) στην Αθήνα για να δώσει στην κυβέρνηση Τσίπρα ένα πρόσχημα για να παρατείνει όσο περισσότερο μπορεί τις διαπραγματεύσεις. Ο Γιουνκέρ πήρε μαζί του τον πρόεδρο του Eurogroup Ντάισελμπλουμ που βρέθηκε κάτω από την πίεση των εθνικών εκλογών στη χώρα του και δεν ήθελε να έχει στα χέρια του μία αποτυχία του ελληνικού προγράμματος, και με την ενεργή στήριξη του υπουργού Οικονομικών της Γαλλίας Μοσκοβισί, επιχείρησαν να βρουν ένα συμβιβασμό βάσει του οποίου θα μπορούσαν να συνεχιστούν οι διαπραγματεύσεις μέσα σε μία «δημιουργική ασάφεια» δηλαδή χωρίς να έχει κλείσει κανένα ζήτημα και χωρίς να έχει αναλάβει η Ελλάδα καμία δέσμευση ούτε για τις συντάξεις, ούτε για το αφορολόγητο, ούτε για το ποσό των μέτρων. Η συμβιβαστική πλατφόρμα που βρέθηκε ήταν ότι για τα μέτρα λιτότητας που θα συμφωνούσε τελικά η κυβέρνηση να πάρει από το 2019 και μετά θα της δινόταν η δυνατότητα να πάρει αντισταθμιστικά μέτρα τα οποία θα ήταν επίσης προσυμφωνημένα με τους δανειστές.

Η συμφωνία αυτή έκλεισε στο Eurogroup της 20 Φλεβάρη. Έτσι ξεκίνησε ο νέος γύρος των διαπραγματεύσεων που έδωσε στην κυβέρνηση το άλλοθι να πανηγυρίζει για το ότι πέτυχε τα αντίμετρα χωρίς να έχει δεσμευτεί ούτε για ένα μέτρο.

Μάλιστα, με το συνηθισμένο θράσος του, το επιτελείο Τσίπρα ισχυρίστηκε ότι συμφωνήθηκε το τέλος της λιτότητας, δηλαδή το ότι δεν θα υπάρξει πραγματική επιβάρυνση ούτε ενός ευρώ σε μέτρα, αφού για όλες τις μειώσεις και τις περικοπές θα υπάρξει αποζημίωση με τα αντίμετρα. Η απάτη γρήγορα ξεσκεπάστηκε από τον ίδιο τον Ντάισελμπλουμ που διάψευσε την κυβέρνηση και ξεκαθάρισε ότι πρώτα θα εφαρμοστούν τα μέτρα λιτότητας που θα οδηγήσουν σε πρωτογενές πλεόνασμα ύψους ενός υπέρπου 3,5%, θα αξιολογηθεί

η εφαρμογή τους, και εφόσον διαπιστωθεί υπέρβαση του στόχου, τότε και μόνο θα ξεκινήσει η εφαρμογή των αντίμετρων που προφανώς δεν θα είναι ισόποση γιατί αλλιώς το πρωτογενές πλεόνασμα θα πρέπει να πάει στο 3,5% συν 2% που είναι τα μέτρα λιτότητας, δηλαδή στο παγκόσμιο ρεκόρ του 5,5%. Δηλαδή, ο ποσό των αντίμετρων θα εξαρτάται από το ποσοστό της υπέρβασης των στόχων. Αυτό σημαίνει ότι οι μειώσεις των συντάξεων και του αφορολόγητου θα ισχύσουν για το 2019 και το 2020 σίγουρα, ενώ η εφαρμογή των αντίμετρων θα γίνει αργότερα και μόνο υπό προϋποθέσεις, και σε περιορισμένο επίπεδο (<http://www.real.gr/DefaultArthro.aspx?page=arthro&id=586724&catID=14>). Μετά από αυτή τη δήλωση του Ντάισελμπλουμ έγινε σε όλους σαφές με βάση τους αριθμούς και την πορεία της ελληνικής οικονομίας ότι αντίμετρα δεν πρόκειται να μπουν σε εφαρμογή, αφού όσο συνεχίζεται το σαμποτάζ αποκλείεται να υπερβεί η ελληνική οικονομία τους απίθανους στόχους.

Η συμφωνία της 20 Φλεβάρη και ο τρόπος που μεταφέρθηκε στο λαό από το κυβερνητικό επιτελείο έδωσε σε όλους μία προσωρινή εντύπωση ότι όλα τα ζητήματα κλείσανε, και ότι έχουν μείνει κάποιες λεπτομέρειες για να συμφωνηθούν.

Το σκηνικό αυτό κατέρρευσε όταν το κουαρτέτο επέστρεψε τελικά στην Αθήνα, οπότε συνεχίστηκε η δήθεν διαπραγματεύση από την κυβέρνηση σε ποσά μέτρων και αντίμετρων χωρίς βέβαια να καταλήξει πουθενά. Οι θεσμοί ήρθαν κι έφυγαν, χωρίς κανένα αποτέλεσμα, με το κλείσιμο της αξιολόγησης να μεταφέρεται για Ιούλη, δηλαδή δύο μήνες πριν της γερμανικές εκλογές και σε χρόνο κήρυξης χρεωκοπίας της Ελλάδας που τότε δεν θα έχει να πληρώσει τα ομόλογα που λήγουν, για την πληρωμή των οποίων χρειάζεται τη δόση των 6 δις ευρώ.

Η αποτύπωση αυτής της αποτυχίας μεταφέρθηκε στο Eurogroup της 20^{ης} Μάρτη.

Κατά τη διάρκεια του νέου γύρου των διαπραγματεύσεων η κυβέρνηση ανέδειξε σε «ανυπέρβλητη» τάχα κόκκινη γραμμή το θέμα των αλλαγών στα εργασιακά που ζητάει κυρίως το ΔΝΤ, δηλαδή την αύξηση του ποσοστού των απολύσεων από 5% σε 10% και την επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων που είχαν ανασταλεί με το μνημόνιο του 2010. Η κυβέρνηση που έχει επιτρέψει να μετατραπεί η χώρα σε εργασιακή ζούγκλα με προπύργιο τις προβλήτες II και III που τις λειτουργεί η Κόσκολ και που είναι ο μόνος εργασιακός χώρος στον οποίο απαγορεύεται

με ανοιχτή δήλωση της εργοδοσίας ο συνδικαλισμός, η ίδια που έχει προκαλέσει δεκάδες χιλιάδες λουκέτα, για κάποια από τα οποία μάλιστα δεν διστάζει να δηλώσει την ικανοποίησή της (όπως η Ηλεκτρονική που «βγήκε από την πρίζα»), οπωσδήποτε δεν έχει πρώτο μέλημα και ανυπέρβλητο όριο στις διαπραγματεύσεις τη διατήρηση θέσεων εργασίας, και το σεβασμό των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Επιλέγει αυτό το πεδίο της αντιπαράθεσης ακριβώς για να μεγαλώσει τη σύγκρουση ανάμεσα σε ΕΕ και ΔΝΤ, αφού η ΕΕ δεν θέλει καθόλου να ακουμπήσει το ζήτημα των εργασιακών γιατί είναι ισχυρή η πολιτική γραμμή των σοσιαλδημοκρατών που δεν θέλουν να εμφανιστούν σαν αντεργατική πολιτική δύναμη.

Ένα αγεφύρωτο ρήγμα ανάμεσα σε ΕΕ και ΔΝΤ θα σημαίνει μη συμμετοχή του ΔΝΤ στο πρόγραμμα, κάτι που καθόλου δεν θέλει να συμβεί ο Σόμιπλε, ο οποίος έχει δηλώσει ότι σε αυτή την περίπτωση θα ζητήσει ένα τέταρτο σκληρό μνημόνιο από την Ελλάδα, κάτι που θα τον απομονώσει στις επερχόμενες γερμανικές εκλογές, και θα δυναμώσει το τουλάχιστον υφειακό προς τη Ρωσία μέτωπο των σοσιαλδημοκρατών, των Πράσινων και του σοσιαλφασιστικού Ντι Λίνκε.

Η παράταση των διαπραγματεύσεων σε συνθήκες σαμποτάζ, ωστόσο έχει το άμεσο και σπουδαίο για τη συμμορία Τσίπρα πλεονέκτημα να προκαλεί πιο γρήγορη και μεγαλύτερη κατάρρευση της παραγωγής, και ιδιαίτερα να προετοιμάζει μια νέα χρεωκοπία των τραπεζών από την οποία αυτή τη φορά θα μπορούν να επωφεληθούν οι ρωσοκινέζοι, για να συνδιαχειριστούν μόνοι τους ή σε πρώτη φάση με τις ΗΠΑ ότι θα μείνει όρθιο από ελληνικές χρήσιμες για αυτούς επιχειρήσεις.

Οι «διαπραγματεύσεις» στην υπηρεσία και της χρεωκοπίας των τραπεζών.

Σύμφωνα με το ρεπορτάζ του Capital της 14/3/2017, τη διετία 2015-2016 χάθηκαν περίπου 5 δις ευρώ από επιχειρηματικά κέρδη, 4,8 δις ευρώ σε αξία εξαγωγών, 500 εκατ ευρώ από τις επενδύσεις (δες σχετικά στοιχεία που δημοσιεύονται στο ίδιο φύλλο). Πρόκειται για ποσά που υπερβαίνουν τα μέτρα που καλείται να πάρει η ελληνική κυβέρνηση.

Η ανεργία, σύμφωνα με την Εργάνη, έφτασε τον Ιανουάριο σε ιστορικό ρεκόρ απολύσεων 16ετίας. Καταγράφηκε νέα έκρηξη στα ποσά που χρωστάει το κράτος στους ιδιώτες τον ίδιο μήνα κατά 300 εκατ. ευρώ, ενώ η μείωση του τζίρου των σου-

περ-μάρκετ έφτασε στο 10% τουλάχιστον τον Ιανουάριο του 2017 σύμφωνα με στοιχεία εταιρειών μέτρησης κατανάλωσης και εκπροσώπων των προμηθευτών, όταν το 2016 η πτώση ήταν περίπου 6%.

Τη συντριβή της οικονομίας επιβεβαίωσε η ίδια η ΕΛΣΤΑΤ που ανακοίνωσε ότι το 2016 η ανάπτυξη ήταν μηδενική, διαφεύδοντας την κυβέρνηση, και φέρνοντας σε δύσκολη θέση τους ευρωπαϊούς αξιωματούχους που υποθέτησαν τους ισχυρισμούς της για θετική πορεία της ελληνικής οικονομίας, και έφτασαν στο σημείο να συγκρουστούν με το ΔΝΤ για τις εκτιμήσεις του που διαπίστωναν επιδείνωση αντί για βελτίωση.

Ο κύριος στόχος όμως σε αυτή τη φάση του συνεχιζόμενου σαμποτάζ μέσω της παράτασης των διαπραγματεύσεων είναι η κατάρρευση και η νέα ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών ώστε να μπορέσει ένα μεγάλο τμήμα από αυτές να περάσει σε ρωσοκινέζικα συμφέροντα.

Οι τράπεζες στερεύουν από κεφάλαια κυρίως γιατί χάνουν τις καταθέσεις λόγω της αβεβαιότητας που δημιουργεί η εκκρεμότητα της αξιολόγησης. Τους τρεις τελευταίους μήνες έγιναν εκροές 4 δις ευρώ καταθέσεων ενώ μόνο τον Γενάρη, αποσύρθηκαν περίπου 1,5 δις ευρώ σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία που ανακοίνωσε η ΤτΕ. **Έτσι οι καταθέσεις διαμορφώθηκαν σε 119,75 δις ευρώ, που αποτελεί και το χαμηλότερο επίπεδο από το Νοέμβριο του 2001, δηλαδή στην περίοδο πριν από το ευρώ (<http://www.protothema.gr/economy/article/658131/sta-hamilotera-epipeda-apo-to-2001-oi-katatheseis-stin-ellada/>).**

Το αποτέλεσμα είναι ότι η χρηματοδότηση των ελληνικών τραπεζών από το μηχανισμό έκτακτης ρευστότητας (ELA) αυξήθηκε κατά 300 εκατ. ευρώ το Φεβρουάριο σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα, σύμφωνα με τα στοιχεία της ΤτΕ. Η έκτακτη χρηματοδότηση, η οποία είναι πιο ακριβή από τη χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα που έχει παγώσει μέχρι την ολοκλήρωση της αξιολόγησης, ενισχύθηκε στα 43,1 δις. ευρώ στο τέλος Φεβρουαρίου από 42,8 δις. ευρώ στο τέλος Ιανουαρίου.

Το ίδιο φαινόμενο τους στεγνώματος των κεφαλαίων των τραπεζών είχε προηγηθεί το 2015 με την παράταση των διαπραγματεύσεων και το δημοψήφισμα που έφτασε να γίνει μετά τη λήξη των καταληκτικών προθεσμιών οπότε επιβλήθηκαν και τα κάπιταλ κοντρόλς που συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΝΕΡΓΟΙ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΙΣ ΓΑΛΕΡΕΣ ΠΑΡΤΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!

Συνέχεια από τη σελ. 1

400εκ της Αφάντου Ρόδου, του 1 δις της μονής Τοπλού, του 1,5 δις της Αταλάντης, δ) έδωσε την αυτοκινητοβιομηχανία ΤΕΣΛΑ, ε) ακύρωσε τα υδατοδρόμια για τα υδροπλάνα, στ) παγώνει την έρευνα για τους υδρογονάνθρακες και κρατάει σε αχρηστία το υδροηλεκτρικό φράγμα της Μεσοχώρας την ώρα που οι χαλυβουργίες κλείνουν από την πανάκριβη τιμή της κλοβατώρας και του ρώσικου φυσικού αερίου κλπ, κλπ. Αυτό το αυξανόμενο σαμποτάζ σημαίνει νέο χρέος, νέο δανεισμό οπότε και νέα μνημόνια. Μόνο που ο λαός βλέπει να φτωχαίνει με τα μνημόνια και όχι με τη μείωση της παραγωγής η οποία προκαλεί τη μείωση της καταναλωτικής δυνατότητας του πληθυσμού οπότε και τα μνημόνια που επιβάλλουν και νομοθετικά αυτή τη μείωση.

Η πολιτική τέχνη των σαμποταριστών είναι να ενοχοποιούν την Ευρώπη και ειδικά τη Γερμανία, για την καταστροφή που προκαλούν οι ίδιοι. Και την προκαλούν για να αποσπάνε εξουσία (πολιτική, οικονομική ή συνδικαλιστική κλπ) για λογαριασμό των νέων μεγάλων αφεντικών της χώρας, που δεν εί-

ναι πια ούτε οι ευρωπαίοι, ούτε οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές, αλλά οι ρώσοι σοσιαλ-ιμπεριαλιστές και οι κινέζοι σύμμαχοί τους. Είναι αυτοί που αγοράζουν σχεδόν τζάμπα και στο άψε σβήσε τα καλύτερα κομμάτια της χρεωκοπημένης χώρας μας και κερδίζουν αμέσως από αυτά, όπως το λιμάνι του Πειραιά (ΚΟΣΚΟ), τον ΟΠΑΠ, μέρος του ΑΔΜΗΕ και λιγνιτωρυχεία, ακριβά τουριστικά ακίνητα (Σαββίδης, Ριμπολόβλεφ), εργοστάσια με μαζική γεωργοκτηνοτροφική βάση (Δωδώνη, ΣΕΚΑΠ) κλπ. Να γιατί το ψευτοΚΚΕ κατακρατούσε επί μήνες τα επισκευαζόμενα καράβια στη Ζώνη του Περάματος με προσχηματικές απεργίες και έτσι την άδειασε ριχνοντας στην ανεργία 5000 εργάτες. Έτσι μπόρεσε να την αγοράσει τζάμπα η ΚΟΣΚΟ μαζί με τις προβλήτες του ΟΛΠ όπου το ψευτοΚΚΕ δεν κάνει από τότε καμιά απεργία παρόλο που τόσο κατάφωρα παραβιάζεται εκεί η εργατική νομοθεσία.

Αντίσταση στην αστική τάξη νέου τύπου και κλασικού τύπου

Οι εργάτες και οι άνεργοι δεν έχουν πιο επικίνδυνο ταξικό εχθρό από τους «αντικαπιταλιστές» αυτού του είδους. Αυτοί στα λόγια τα

βάζουν γενικά με τον καπιταλισμό, αλλά στην πράξη τα βάζουν μόνο με τους ντόπιους και δυτικούς ιδιωτικούς καπιταλιστές για να ανοίξουν το δρόμο στους ρωσοκινέζους κρατικο-καπιταλιστές που επιπλέον είναι φασίστες και θέλουν να κάνουν τη χώρα αποικία τους. Αποικία σημαίνει κυρίως καταστροφή της τεχνολογικά προωθημένης βιομηχανίας και της έρευνας πράγμα που κάνουν με το μεγαλύτερο πάθος αυτοί οι δήθεν αντικαπιταλιστές καταστρέφοντας έτσι την υλική βάση κάθε σοσιαλιστικής εξουσίας. Στην πραγματικότητα αυτοί αποτελούν, στο στελεχικό τους επίπεδο, μια αστική τάξη νέου τύπου υποταγμένη στους κρατικοφασιστικούς ιμπεριαλισμούς. Το ότι το κυβερνητικό απόσπασμα αυτής της ψευτοαριστεράς που λέγεται ΣΥΡΙΖΑ θέλει την Ελλάδα μέσα στην Ευρώπη, αυτό είναι κάτι που το θέλει και η Ρωσία για να διασπάει τη δεύτερη. Γι αυτό άλλωστε παραχωρείται μέρος της κρατικής περιουσίας και σε ευρωπαϊκά κεφάλαια.

Η πολιτικο-ιδεολογική αποδέσμευση των εργαζόμενων και των ανέργων από την ψευτοαριστερά δεν φτάνει όμως για την επιβίωση τους αν δεν αντισταθούν και στην κλασική αστική τάξη που τους

εκμεταλλεύεται όσο μπορεί συντρίβοντας τα μεροκάματα και τα εργασιακά τους δικαιώματα. Ιδιαίτερα πρέπει να αντισταθούν στην πολιτική ηγεσία αυτής της τάξης η οποία, επειδή πηγαίνει πάντα με τους ανερχόμενους ιμπεριαλιστές, ακολουθεί τώρα τις φασιστικές Ρωσία και Κίνα ενώ παριστάνει την ευρωπαϊόφιλη.

Γι αυτό και οι Μητσοτάκης, Γεννηματά και Θεοδωράκης δεν καταγγέλλουν ποτέ το σαμποτάζ που συντρίβει τα πιο παραγωγικά τμήματα της ελληνικής αστικής τάξης, ενώ εκθειάζουν τις σκανδαλώδεις εκχωρήσεις στρατηγικών τομέων της οικονομίας στους ρωσοκινέζους. Γι αυτό συμφωνούν στην κρατική υπερπάχυνση των νεο-ολιγαρχών (Μπόμπολα, Κόκκαλη, Κοπελούζου, Γερμανού) που είναι όλοι τους δεμένοι με το φιλορώσικο μπλοκ εξουσίας.

Γι αυτό σιωπούν όταν ο ΣΥΡΙΖΑ φιμώνει τον εχθρικό του τύπο (ΔΟΛ) και φασιστικοποιεί το κράτος με το να εκκαθαρίζει τους δικαστές, να ΑΝΕΛοποιεί το στρατό, και να αποφυλακίζει τους ναζί της ΧΑ την ώρα που χρυσαιοποιείται η αστυνομία.

Η αστική τάξη, ακόμα και τα πιο βαλλόμενα από τους σαμποταριστές παραγωγικά τμήματά της, έχει αποδείξει ότι δεν μπορεί να σώσει τη χώρα από την καταστροφή. Αυτό μπορούν να το πετύχουν μόνο οι βιομηχανικοί εργάτες, οι υπάλληλοι του ιδιωτικού τομέα, και οι άνεργοι αν οργανωθούν και

σηματίσουν γύρω τους ένα πλατύ δημοκρατικό και πατριωτικό μέτωπο, που θα εμποδίζει την ακύρωση με ψεύτικες δικαιολογίες κάθε παραγωγικής, ιδιαίτερα βιομηχανικής επένδυσης. Επίσης, σε κάθε επιχείρηση που κινδυνεύει με κλείσιμο οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν πρέπει να είναι αδιάφοροι, όπως τους ζητάει η ψευτοαριστερά, αλλά να μπαίνουν μπροστά, να απαιτούν γνώση της οικονομικής κατάστασης της επιχείρησης και να διεκδικούν από το κράτος και τις τράπεζες μέτρα επιβίωσης της. Ταυτόχρονα, πρέπει εκεί και παντού αλλού να αρνούνται να δουλεύουν με όρους γαλέρας, με κλέψιμο της δουλειάς τους, του μισθού τους και της ασφάλισής τους και να οργανώνονται γι' αυτό ενάντια στην εργοδοσία. Τέλος μόνο οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι μπορούν σαν μαζικό κίνημα να επιβάλουν ένα επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους, κόντρα στο καθεστώς που τους αναγκάζει να επιβαρύνουν τους συνταξιούχους συγγενείς τους πράγμα που υπονομεύει το ηθικό τους και την οργανωμένη αντίστασή τους στο καθεστώς της εξαθλίωσης.

Με όλα αυτά οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι μπορούν να αποκτήσουν πολιτική υπεροχή συνολικά απέναντι στην εργοδοσία και στο κράτος και να έρθουν πιο κοντά στο να παίξουν τον ιστορικό επαναστατικό τους ρόλο.

Αθήνα, 8 Μάρτη 2017

ΑΜΕΙΩΤΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝ ΜΟΝΑΔΑ ΙΧΘΥΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Επένδυση ύψους 50 εκατ. δολλαρίων και 100 θέσεων εργασίας ακυρώθηκε. Πρόκειται για την δημιουργία πρωτοποριακής μονάδας ιχθυοκαλλιέργειας στην Κρήτη από την αμερικανική εταιρεία ONEX Technologies. Και η ακύρωση έγινε παρόλο που σύμφωνα με τα λεγόμενα της εταιρείας είχαν γίνει οι παραγγελίες των αναγκαίων πρώτων υλών για την κατασκευή του πρώτου κλωβού και είχαν προχωρήσει οι διαδικασίες για την επιλογή του επιστημονικού προσωπικού από την Αμερική, το οποίο θα εκπαιδευε τους Έλληνες επιστήμονες που θα στελέχωναν τη νέα μονάδα. Οι κλωβοί στους οποίους θα εκτρέφονταν τα ψάρια με τη μέθοδο του «mobile fish pen», δεν θα ήταν σταθεροί αλλά θα περιφέρονταν με τα ρεύματα της θάλασσας και θα ήταν σε μεγάλο βάθος, πράγμα το οποίο συμβάλλει όχι μόνο στην υγεία και την καλή ποιότητα των ψαριών, αλλά και στην προστασία της θάλασσας. Σε ότι αφορά την αιτία για τη φυγή των επενδυτών και την ακύρωση της επένδυσης σύμφωνα με σχετικό ρεπορτάζ: «Τα

γραφειοκρατικά εμπόδια και η καθυστέρηση στην έκδοση των αναγκαίων αδειοδοτήσεων εκτιμάται πως έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην απόφαση των Αμερικανών, οι οποίοι είχαν δεσμεύσει τα χρήματά για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα» (<http://www.imerisia.gr, 7-1>).

Η ΟΑΚΚΕ έχει τονίσει εδώ και χρόνια ότι δεν υπάρχουν γραφειοκρατικά εμπόδια αλλά πολιτικά με γραφειοκρατικά προσχήματα. Έχουμε δει σε πόσο χρόνο ρεκόρ εκδίδονται οι άδειες που εγκρίνει πολιτικά το καθεστώς των σαμποταριστών, όπως πχ η έγκριση των έργων της ΚΟΣΚΟ στο λιμάνι του Πειραιά. Μάλιστα ειδικά για την ΚΟΣΚΟ υπάρχει στη σύμβαση που υπέγραψε μαζί της το ελληνικό δημόσιο, ότι αν η ΚΟΣΚΟ θέλει να κάνει ένα έργο στην περιοχή του ΟΛΠ, που το ελληνικό δημόσιο δεν του εγκρίνει ή απορρίπτει την άδεια ενός 3 μηνών αυτό αυτόματα μπορεί να πραγματοποιηθεί από την κινέζικη εταιρία!!! (<http://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διεισδυση/item/685->)

αεροπλάνα ως μοντέλο όχι μόνο είναι ακόμα στην παραγωγή, αλλά από αυτά ελάχιστα έχουν αποσυρθεί διεθνώς. Η τιμή του καθενός από αυτά καινούργια είναι 238 εκατομμύρια δολάρια (<http://planes.axlebooks.com/1/236/Airbus-A340-300>) και των δυο μαζί δηλαδή 476 εκ δολάρια, δηλαδή 450εκ Ευρώ. Αν υποθέσουμε ότι μεταχειρισμένα και νεοσυντηρημένα, θα έχουν χάσει τη μισή τους τιμή ή ακόμα και τα 2/3 της αρχικής θα πουληθούν στα 150 εκ Ευρώ, δηλαδή 40φορές (!!!) πάνω από εκείνη στην οποία τα αγόρασαν οι νέοι ιδιοκτήτες. Η Καθημερινή, που δημοσιεύει την είδηση γράφει ότι «υπάρχει ένα ερώτημα γιατί τα δύο αεροσκάφη έμειναν αναξιοποίητα». Μα έμειναν αναξιοποίητα ακριβώς για να τα αγοράσουν σχεδόν τζάμπα οι ρώσοι κρατικοκαπιταλιστές που ήδη αγοράζουν σχεδόν τζάμπα, μαζί με τους κινέζους συμμάχους τους, ό,τι θέλουν στην νέα αποικία τους της οποίας ο πληθυσμός πεινάει. Γι αυτό έμειναν αναξιοποίητες για δεκαετίες οι προβλήτες και η επισκευαστική ζώνη του Πειραιά; Γιαυτό ρήμαξαν οι ταινιοδρόμοι των λιγνιτωρυχείων της Πτολεμαΐδας, γι αυτό ρήμαξαν οι ελληνικοί σιδηρόδρομοι που τους αγόρασαν μεν οι ιταλικοί κρατικοί σιδηρόδρομοι, αλλά αφού ταυτόχρονα υπογράψανε στρατηγική συνεργασία με τους ρώσικους σιδηρόδρομους ([\[www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διεισδυση/item/699\]\(http://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διεισδυση/item/699\)\). Η υπόθεση με την Turboshaft FZE μυρίζει από μακριά. Αν ανοίξει κανείς την ιστοσελίδα της θα βρει το πιο ασήμαντο, σύντομο, πρόχειρο και αόριστο περιεχόμενο πέρα από το ότι ιδρύθηκε μόλις το 2011 και ότι είναι εταιρεία εμπορίου ανταλλακτικών αεροπλάνων, ούτε καν επισκευών, δηλαδή ότι δεν κάνει καν τη δουλειά για τα οποία υποτίθεται ότι τα αγόρασε. Ακόμα και το όνομα Turboshaft είναι αντιγραφή του ονόματος της Turboshaft WCA μιας κορυφαίας καναδικής εταιρείας στον τομέα της συντήρησης και επισκευής μηχανών αεροσκαφών. Ούτε φαίνεται αν έχει κάνει οποιαδήποτε δουλειά πριν, ούτε φωτογραφίες εγκαταστάσεων, ούτε βιογραφικά διευθυντικών στελεχών, που και αυτά αν τα βάλεις να τα ψάξεις δεν θα βρεις τίποτα, πέρα από το ότι ο υπεύθυνος ποιότητας είναι ρώσος, και για το διευθυντή διαχείρισης υπάρχει μόνο το μικρό όνομα.](http://</p>
</div>
<div data-bbox=)

Σε αυτή την εταιρία βιτρίνα, το ΤΑΙΠΕΔ των κομπραδόρων του ΣΥΡΙΖΑ χάρισε περίπου 150 εκ Ευρώ με μια κίνηση. Τόση εμπιστοσύνη είχαν σε αυτούς και γενικά στο επίσημο ελληνικό πολιτικό σύστημα ότι θα παίρνανε τη δουλειά και κανείς δεν θα διαμαρτυρόταν.

ΤΑ ΠΟΥΛΗΣΑΝ ΓΙΑ ΠΑΛΙΟΣΙΔΕΡΑ, ΑΛΛΑ...ΠΕΤΟΥΝ!

Το περασμένο καλοκαίρι οι σαμποταριστές ξεπούλησαν για 4,2 εκατ. ευρώ τα δύο ακριβότερα τετρακινήτρια αεροπλάνα υπερατλαντικών πτήσεων της πρώην Ολυμπιακής αεροπορίας Α340-300, τα οποία βρίσκονταν στο αεροδρόμιο του Ελληνικού παρατεταμένα. Όπως αποδείχτηκε όμως, τα αεροπλάνα ήταν μια χαρά και θα μπορούσαν με μικρό κόστος να

γίνουν καινούργια. Απόδειξη γι αυτό είναι ότι αμέσως μετά την πώλησή τους, απογειώθηκαν κανονικά από το Ελληνικό για μια πολύ μακρινή πτήση, όπως θα δούμε παρακάτω. Η εξήγηση γι αυτήν την πώληση είναι απλή. Μπορεί η επίσημη βάση της εταιρείας που τα αγόρασε, της Turboshaft FZE να είναι τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα, και συγκεκριμένα το Ντουμπάι, αλλά

τα αεροπλάνα θα βρεθούν τελικά μέσω Ιράν στο Καζακστάν, στην ρώσικη αεροναυπηγική βάση του Μπαϊκονούρ, όπου βρίσκεται η μητρόπολη της ρωσικής αεροδιαστημικής βιομηχανίας, όπως και το κοσμοδρόμιο του Μπαϊκονούρ. Εκεί θα επισκευαστούν από βετεράνους τεχνικούς, φτάνοντας σε μια τιμή πολλαπλάσια από αυτήν που αγοράστηκαν, γιατί αυτά τα

ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΑΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΩΝ

Η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ συνεχίζει με πιο μεγάλη ένταση αυτό που ξέρει τόσο καλά να κάνει: το σαμποτάρισμα της παραγωγής. Ένας από τους πιο αποδοτικούς τρόπους, ίσως ο πιο αποδοτικός με τους οποίους το πραγματοποιεί είναι η παράταση των διαπραγματεύσεων με τους δανειστές, την οποία όπως κάνει για όλα τα κακά που προκαλεί, την αποδίδει στους δανειστές, δηλαδή γενικά στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ειδικά στη τάση Σόμπλε μέσα την γερμανική κυβέρνηση.

ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Σύμφωνα με τον πρώην διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας Προβόπουλο: «Ασφαλώς και υπάρχει θετικό σενάριο για την ελληνική οικονομία. Προϋποθέτει όμως ότι μέσα στον επόμενο μήνα ολοκληρώνεται η αξιολόγηση, η κυβέρνηση επιταχύνει, καθυστερεί τους πολίτες, ώστε να απομακρυνθεί η συζήτηση για το Grexit -η οποία κατά τη γνώμη μου όμως δύσκολα πλέον θα απομακρυνθεί- και αυτό θα οδηγήσει στην ομαλότητα» (<http://www.tovima.gr/4-3>). Σύμφωνα με τον ίδιο το μεγαλύτερο πρόβλημα της οικονομίας είναι «το χαμηλό ποσοστό επενδύσεων επί ΑΕΠ, που βρίσκεται μόλις στο 11%, ενώ στις άλλες χώρες φτάνει το 20%. «Χρειάζεται να το υπερδιπλασιάσουμε και αυτό με εισροή ξένων επενδύσεων της τάξης των 20 δισ. ετησίως», είπε ο κ. Προβόπουλος, συμπλήρωσε όμως ότι «δεν υπάρχει ευνοϊκό κλίμα για τις επενδύσεις στη χώρα» (στο ίδιο). Φυσικά η εισροή ξένων επενδύσεων δεν είναι ό,τι το καλύτερο για μια χώρα γιατί αυτό αυξάνει την εξάρτηση της χώρας από το ξένο κεφάλαιο, σημαίνει καταλήστευση των πόρων της χώρας, πολιτική εξάρτησή της και μεταφορά της εργατικής υπεραξίας σε άλλη χώρα. Γι αυτό οι μαρξιστές είναι υπέρ μιας ανάπτυξης της οικονομίας-στις καπιταλιστικές συνθήκες- με τη λιγότερη δυνατή εξάρτηση από το ξένο κεφάλαιο. Στον παρακάτω πίνακα φαίνεται η σχηματισμός παγίου ακαθάριστου κεφαλαίου το 2015 στην ΕΕ. Ο πίνακας δείχνει αυτό που ισχυρίζεται ο Προβόπουλος παρ'όλα αυτά.

Ενώ στην Ευρώπη οι άμεσες ξένες επενδύσεις το 2015 κινήθηκαν σε ιστορικά υψηλά επίπεδα δημιουργώντας 217.666 νέες θέσεις εργασίας, σύμφωνα με την ετήσια έκθεση της Ernst and Young European. Στην Ελλάδα συνέβη το αντίθετο. Σύμφωνα με στοιχεία της Καθημερινής της 7-10-16, που περιλαμβάνονται σε σχετική ετήσια έκθεση για την παγκόσμια επενδυτική δραστηριότητα από τη UNCTAD, τη σχετική υπηρεσία εμπορίου του ΟΗΕ, «η UNCTAD έχει διαπιστώσει αποεπενδύσεις ξένων κεφαλαίων 289 εκατ. ευρώ και εκροή ελληνικών κεφαλαίων 379 εκατ. ευρώ το 2015 ως απόρροια του αυξημένου επενδυτικού ρίσκου... Το συνολικό ύψος των επενδεδυμένων κεφαλαίων στη χώρα μας περιορίστηκε έτσι στα 17,689 δισ. ευρώ το 2015». Δηλαδή το 2015, τη χρονιά που ο ΣΥΡΙΖΑ ανέλαβε την κυβέρνηση, αποδείχθηκε το χειρότερο έτος των τελευταίων έξι χρόνων, ακόμα και σε σχέση με το 2010, όταν δηλαδή η κυβέρνηση του ρωσόδουλου Γ. Παπανδρέου υπέγραψε το πρώτο μνημόνιο. Στον παρακάτω πίνακα της Τράπεζας της Ελλάδος φαίνονται οι καθαρές άμεσες ξένες επενδύσεις μη κατοίκων στην Ελλάδα τα τελευταία δέκα χρόνια.

2015*	2014	2013	2012	2011	2010	2009	2008	2007	2006
-261,4	1.259,1	2.122,1	1.354,3	822,3	249,2	1.753,8	3.071,1	1.542,6	4.268,9

Φέτος, σύμφωνα με την ενδιάμεση έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδος, στο εννεάμηνο οι ξένες επενδύσεις ανέρχονται στα 1,8 δις εκ των οποίων όμως τα 0,7 δις αφορούν την πώληση του ΟΛΠ και την πώληση θυγατρικών εταιρειών των τραπεζών. Συνολικά σύμφωνα με έρευνα του IOBE οι επενδύσεις στη βιομηχανία για το 2015 σημείωσαν μείωση κατά 12% ενώ για το 2016 κατά 5% (<http://www.iefimerida.gr/15-3>). Αυτή η πορεία της οικονομίας έχει σαν αποτέλεσμα την καταστροφή του πάγιου κεφαλαίου της χώρας. Δηλαδή οι επενδύσεις της αστικής τάξης στην Ελλάδα δεν αναπληρώνουν ούτε το πάγιο κεφάλαιο που καταστρέφεται στη διαδικασία της παραγωγής. Ο παρακάτω πίνακας δείχνει το ακαθάριστο σχηματισμό παγίου κεφαλαίου στη χώρα από το 1995 σε εκατ.ευρώ, σύμφωνα με την Ελληνική Στατιστική Αρχή ([http://www.statistics.gr/statistics/-/publication/SEL81/-](http://www.statistics.gr/statistics/-/publication/SEL81/))

1995	18484
1996	21227
1997	23198
1998	29696
1999	32816
2000	34807
2001	37666
2002	38774
2003	45425
2004	47205
2005	41543
2006	51788
2007	59987
2008	57391
2009	49547
2010	39908
2011	31693
2012	24041
2013	22043
2014	20462
2015	20199
2016	19822

Όπως φαίνεται εύγλωττα μετά την παγκόσμια κρίση του 2008 οι επενδύσεις στη χώρα που αντιστοιχούν στο σχηματισμό παγίου κεφαλαίου συνεχώς μειώνονται, σαν αποτέλεσμα του σαμποτάζ της παραγωγής που ιδιαίτερα πάνω στην κρίση εντάθηκε. Την ίδια στιγμή οι καταθέσεις στις τράπεζες μειώνονται με ταχύτητα αυξανοντας έτσι την αδυναμία των τραπεζών

«Σύμφωνα με τα στοιχεία της Τράπεζας της Ελλάδος, οι καταθέσεις επιχειρήσεων και νοικοκυριών υποχώρησαν κατά 1,63 δισ. ευρώ ή κατά 1,34% σε μηνιαία βάση, στα 119,75 δισ. ευρώ. Πρόκειται για το χαμηλότερο επίπεδο από το Νοέμβριο του 2001. Υπενθυμίζεται ότι το Δεκέμβριο είχαν μειωθεί κατά 3,42 δισ. ευρώ στα 121,38 δισ. ευρώ... Τον Ιανουάριο του 2017, ο ετήσιος ρυθμός μεταβολής της συνολικής χρηματοδότησης του ιδιωτικού τομέα διαμορ-

φώθηκε στο -1,6% από -1,4% τον προηγούμενο μήνα» (<http://www.capital.gr/28-2>).

Τα στοιχεία της Eurostat που ανακοινώθηκαν (<http://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/7895028/2-07032017-AP-EN.pdf/a2cd0972-84a9-43a5-bfd1-a75b25faede8>) αποκαλύπτουν ότι η Ελλάδα ήταν η μοναδική χώρα όχι μόνο της ευρωζώνης, αλλά και ολόκληρης της Ευρωπαϊκής Ένωσης που κατέγραψε αρνητικούς ρυθμούς ανάπτυξης

το τέταρτο τρίμηνο του 2016. Η Ελλάδα ήταν η μόνη που βρέθηκε σε ύφεση, με το ΑΕΠ αν υποχωρεί κατά 1,1% σε σχέση με το τελευταίο τρίμηνο του 2015 και κατά 1,2% σε σχέση με το τρίτο τρίμηνο του 2016, σύμφωνα με τα νεότερα στοιχεία της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής (<http://www.fpress.gr/7-3>). Όσο στην κυβέρνηση βρίσκονται οι υπηρέτες της ρώσικης πολιτικής, η χώρα θα βυθίζεται στη φτώχεια, την ανεργία και την καταστροφή!

...ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ

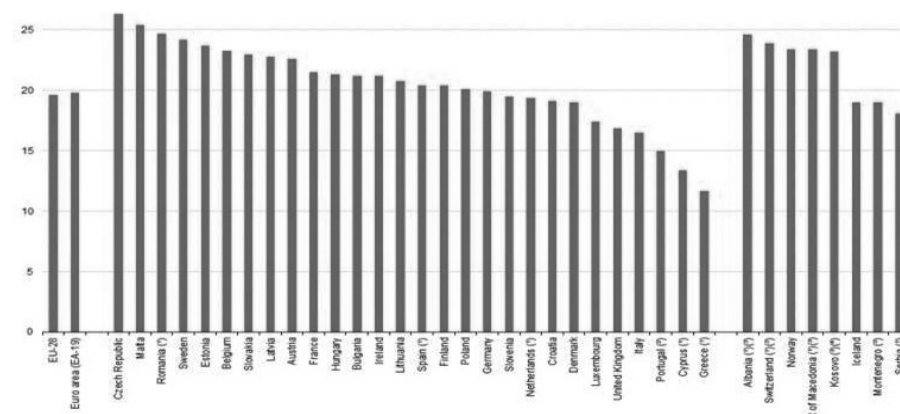
Συνέχεια από τη σελ. 3

Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση εμποδίζει τη νομοθετική ρύθμιση της διαχείρισης των «κόκκινων δανείων» ώστε να μπορούν οι διοικήσεις των τραπεζών να προχωρούν σε ρυθμίσεις για τις μεγάλες επιχειρήσεις χωρίς να κινδυνεύουν να διωχθούν ποινικά. Έκλεισε μόνο ο εξωδικαστικός συμβιβασμός που είναι ένα μικτό σύστημα για ρύθμιση πακέτου οφειλών σε δημόσιο, ταμεία και τράπεζες το οποίο εμπορεύεται από το κράτος και μέσω του οποίου υπάρχουν ελάχιστα περιθώρια ρυθμίσεων των δανείων σε ένα πολύ περιορισμένο ποσοστό. Τα επιχειρηματικά «κόκκινα» δάνεια (60 δισ. ευρώ, 36%ΑΕΠ) αποτελούν το 50% των «κόκκινων» δανείων. Όσο στεγνώνουν από κεφάλαια οι τράπεζες αποκλείεται να αυξήσουν τη ρευστότητα γεγονός που θα αυξήσει με τη σειρά του τα κόκκινα δάνεια (<http://www.thetoc.gr/oikonomia/article/nea-trapeziki-krisi-ta-rantebou-tis-noui-me-tous-trapezites>).

Ακόμα χειρότερα, όσο δεν κλείνει η αξιολόγηση και το θέμα της συμμετοχής του ΔΝΤ, απομακρύνεται και η πιθανότητα να εγκρίνει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα την ένταξη των ελληνικών τραπεζών στο σύστημα της ποσοτικής χαλάρωσης, οπότε θα τους δοθεί η δυνατότητα να διαθέτουν ομόλογα στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα για να δανειζονται φτηνά κεφάλαια από αυτήν.

Έτσι, υποχρεωτικά οι τράπεζες οδηγούνται σε τέταρτη ανακεφαλαιοποίηση, δηλαδή σε πώληση μετοχών για να αντλήσουν κεφάλαια που αναγκαστικά θα γίνει σε πολύ χαμηλές τιμές και τις οποίες ίσως να αγοράσουν αυτή τη φορά τα ρώσικα και κινέζικα κεφάλαια, μετοχές που σήμερα κύρια ανήκουν σε αμερικανικά ιδιωτικά κεφάλαια, χωρίς έτσι να κατηγορηθεί το ελληνικό κράτος ότι είναι εκείνο που τα πούλησε. Στα πλαίσια της ανακεφαλαιοποίησης υπάρχει πάντα το ενδεχόμενο της δέσμευσης και του κουρέματος των καταθέσεων που στον κύριο όγκο τους αποτελούνται από επιχειρηματικά κεφάλαια αφού η αποταμίευση έχει βαλτώσει. Ήδη «η εδρεύουσα στη Μόσχα East Capital Eastern Europe Fund (διαχειρίζεται 230 εκατ. ευρώ) έχει μετοχές στην ALPHA BANK και την EURO BANK, με την έκθεσή της στις δύο ελληνικές τράπεζες να είναι από τις υψηλότερες του χαρτοφυλακίου της» (<http://www.tribune.gr/economy/news/article/326813/bloomberg-pio-rosiko-fund-ependii-stis-ellinikes-trapezes.html>).

Η κατάρρευση των τραπεζών και το πιθανό πέρας τους κατά ένα μεγάλο μέρος στα χέρια των νεο-αποικιοκρατών θα σημαίνει τεράστια έλλειψη ρευστότητας στην αγορά, δηλαδή χιλιάδες νέα λουκέτα, και ολοκληρωτική σχεδόν εξάρτηση της οικονομίας από ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Είναι δηλαδή ένα μεγάλο βήμα προς την αποικιοποίηση της χώρας.

* Provisional.
 † Estimate.
 ‡ 2014.
 § This designation is without prejudice to positions on status, and is in line with UNSCR 1244 and the ICJ Opinion on the Kosovo Declaration of Independence.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟΣ «ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ» ΑΠΟΙΚΙΑΚΟΥ ΤΥΠΟΥ και οι «φιλεργατικές διαπραγματεύσεις» του Σύριζα

Για να μπορέσει να ανασάνει οικονομικά ο λαός από την πείνα και τη δυστυχία που τον κατατρώνει εφτά χρόνια τώρα δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το ξεμπλοκάρισμα της παραγωγής και από τον τερματισμό της οργανωμένης από τους σαμποταριστές διαδικασίας της καταστροφής της. Το άνοιγμα των παλιών εργοστασίων που έκλεισαν και το άνοιγμα νέων είναι ο μόνος δρόμος για να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας και να παραχθεί κοινωνικός πλούτος. Αυτή είναι μια αναγκαιότητα, είναι ένας νόμος της κοινωνικής ύπαρξης των κατοίκων της χώρας μας ανεξάρτητα από κοινωνικό σύστημα. Είτε καπιταλισμός είτε σοσιαλισμός, χωρίς παραγωγή ή με ελάχιστη παραγωγή μια χώρα αργοπεθαίνει. Η διαφορά είναι ότι στο σοσιαλισμό δεν υπάρχει εκμετάλλευση των άμεσων παραγωγών και η παραγωγή ικανοποιεί τις διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες των άμεσων παραγωγών και όλου του πληθυσμού, ενώ στον καπιταλισμό οι άμεσοι παραγωγοί γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από αυτούς που κατέχουν τα μέσα παραγωγής ενώ η παραγωγή υπηρετεί την συσσώρευση αυτών των μέσων παραγωγής μέσω της διαρκούς αύξησης της εκμετάλλευσης της εργασίας.

Αλλά και στην χειρότερη περίπτωση, δηλαδή στην περίπτωση και του πιο εκμεταλλευτικού καπιταλισμού, ο άμεσος παραγωγός έχει τουλάχιστον εξασφαλίσει ένα μέρος από την αξία της δουλειάς του, έστω τα ελάχιστα μέσα της επιβιώσής του, δηλαδή τον μισθό του. Στην Ελλάδα δεν το εξασφαλίζει αυτό ένα ολόκληρο 30% του συνολικού πληθυσμού που μπορεί και θέλει να δουλέψει, καθώς και ένα 50% των νέων που μπορούν και θέλουν να δουλέψουν. Κι αυτό γιατί υπάρχουν συγκεκριμένες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις δεν επιτρέπουν σε όλους αυτούς τους παραγωγικούς ανθρώπους ούτε καν να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη σε αυτούς που κατέχουν τα μέσα παραγωγής ώστε σε αντάλλαγμα να εξασφαλίσουν τον μισθό τους, δηλαδή την φυσική τους ύπαρξη. Δηλαδή δεν τους δίνουν ούτε το δικαίωμα να είναι εκμεταλλεζόμενοι με αντάλλαγμα να ζήσουν. Στην ουσία τους σκοτώνουν ή ακόμα χειρότερα τους σκοτώνουν με βασανιστήρια, γιατί ότα το 30% των εν δυνάμει εργαζομένων δεν βρίσκει δουλειά, αυτοί που βρίσκουν δουλειά δεν δουλεύουν πια σαν εργάτες, αλλά σαν δούλοι κατέργων καθώς αναγκάζονται αντί να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη για κάποιες ώρες να την διαθέσουν διά όσες ώρες και ένταση αντέχουν και για ένα οσοδήποτε μικρό μισθό μπορεί να τους επιτρέψει να ζήσουν χωρίς μια στοιχειωδώς ανθρώπινη κοινωνική ζωή.

Καταγγέλλουμε ασαμάρτη εδών και χρόνια αυτές τις δυνάμεις που εμποδίζουν τους εργαζόμενους να έρθουν σε επαφή με τα σύγχρονα βιομηχανικά μέσα παραγωγής για να παράξουν εκτός από το κέρδος του ιδιοκτήτη των μέσων παραγωγής, δηλαδή του καπιταλιστή, και το μισθό τους, δηλαδή να διατηρήσουν την φυσική τους ύπαρξη. Έχουμε πει χίλιες φορές ότι αυτές οι δυνάμεις, οι δυνάμεις του ρωσοκινεζικού ιμπεριαλιστικού άξονα είναι απλά ένα νέο είδος καπιταλιστών, ένα νέο είδος ιμπεριαλιστών από αυτό που κυριαρχούσε ως τώρα στη χώρα, ένα είδος που με τους αντιπροσώπους και τους φίλους τους μέσα στη χώρα μας θέλουν να την μετατρέψουν σε αποικία και να εκμεταλλευτούν τον πλούτο της και τους ανθρώπους της με τον πιο σκληρό τρόπο. Αυτή η σκληρότητα δεν έχει κάποια ψυχολογική, αλλά μια οικονομική βάση. Οι ρωσοκινεζικοί ιμπεριαλιστές-μονοπωλιστές είναι αναγκαστικά πιο σκληροί από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τους φίλους τους ντόπιους καπιταλιστές που ως τώρα κυριαρχούσαν στη χώρα μας γιατί έρχονται πιο καθυστερημένοι από αυτούς στο τραπέζι της μοιρασιάς του κόσμου και είναι πιο αδύναμοι από αυτούς στη δύναμη του χρηματιστικού τους κεφάλαιου, στις οικονομικές τους θέσεις στον κόσμο, ιδιαίτερα στον βιομηχανικά ανεπτυγμένο και στο ρυθμό των επιστημονικο-τεχνολογικών τους ανακαλύψεων και γενικότερα στην επιστημονικοτεχνική κουλτούρα. Έτσι ο μόνος δρόμος για να υπερισχύσουν πάνω στους ανταγωνιστές τους είναι η βία. Αυτός ήταν ο δρόμος που ακολούθησαν σαν πιο κινούμενοι ιμπεριαλισμοί ο γερμανικός και ο γαλλοκινεζικός ενάντια στους αγγλοαμερικάνους ιμπεριαλιστές και βέβαια ενάντια στον βαθύτερο εχθρό τους που ήταν η σοσιαλιστική ΕΣΣΔ.

Τη βία αυτήν την προωθούν σήμερα στο στρατιωτικό και διπλωματικό επίπεδο, (προς το παρόν με πολέμους και φασιστικές δικτα-

τορίες στον τρίτο κόσμο (πχ Βοσνία, Ουκρανία, Λιβύη, Συρία), με βιομηχανικό σαμποτάζ σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στις χώρες που βάζουν κάτω από την επιρροή τους (Ελλάδα, Αργεντινή, Βενεζουέλα, Νότια Αφρική) και με αρπαγή επιστημονικοτεχνολογικών καινοτομιών από τις παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες (στοχευμένη αγορά επιχειρήσεων, επιστημόνων και πατεντών).

Την Ελλάδα την έχουν αρπάξει πρώτη από όλες τις δυτικές λίγο πολύ ανεπτυγμένες βιομηχανικά χώρες και γι αυτό ασκούν εδώ ξεχωριστή βία με τις στοχευμένες εκκαθαρίσεις ή την τρομοκράτηση των πολιτικών αντιπάλων τους ακόμα και με δολοφονίες ή μέσω επιλεκτικών σκανδάλων ακόμα και ανύπαρκτων και κυρίως με το πολύπλευρο βιομηχανικό σαμποτάζ. Αυτό το τελευταίο είναι στην ουσία του είτε συγκαλυμμένη βία (πχ κυβερνητική, δικαστική, οικονομική) είτε ωμή βία (πχ τραμπουκισμοί κατά Χρυσού Χαλκιδικής, εμπρησμοί εργοστασίων και αποθηκών όπως οι επανειλημμένοι της Σόφτης και της Σπρίντερ).

Μόνο με τη βία ο νέος ρωσοκινεζικός ιμπεριαλισμός μπορούσε να εκτοπίσει τους ανταγωνιστές του στην ως πρόσφατα παραγωγικά ανεπτυγμένη Ελλάδα, και ακόμα περισσότερο μόνο με τη βία μπορεί να την κρατήσει. Για την ακρίβεια μπορεί να την κρατήσει μόνο ως αποικία. Γι αυτό το λόγο πρέπει κάθε παλιότερο κεφάλαιο, κυρίως ντόπιο, που έχει και μια εθνική πλευρά ανάπτυξης μέσα του, αλλά και δυτικό, να συντριβεί. Ταυτόχρονα όμως πρέπει να μειωθεί ο αριθμός των εργατών που θα μπορούν να ζήσουν ανθρώπινα, που θα μπορούν να πουλάνε τη εργατική τους δύναμη λίγο πολύ ελεύθερα στην αγορά εργασίας, και κυρίως που θα μπορούν να συνδικαλιζονται. Αυτό σημαίνει ότι για τους ρωσοκινεζικούς νέους ιμπεριαλιστές δεν πρέπει να υπάρχει παρά σε ελάχιστους αριθμούς εκείνη η κοινωνική τάξη που μπορεί να οργανωθεί και να επαναστατήσει ενάντια στην εκμετάλλευσή της αλλά και με την μεγαλύτερη ορμή ενάντια στην υποτελία και στην αποικιοποίηση της χώρας, δηλαδή η βιομηχανική εργατική τάξη.

Γι αυτό το λόγο οι δυνάμεις αυτές δεν θέλουν μεγάλη ανάπτυξη της βιομηχανίας, δηλαδή δεν θέλουν ούτε μια δικιά τους ανεπτυγμένη βιομηχανία βαρεία ή ελαφριά. Ανέχονται τη βιομηχανική παραγωγή όσο τους είναι απαραίτητη σε λίγους μόνο τομείς παραγωγικής δραστηριότητας που κάθε αποικιοκράτης πρέπει να διατηρεί στα πλαίσια της παγκόσμιας στρατηγικής του: δίκτυα μεταφοράς, (λιμάνια δρόμους), δίκτυα τηλεπικοινωνιακά (όχι τυχαία τα σταθερά δίκτυα του ΟΤΕ είναι του κινεζικού κρατικού μονοπωλίου της Huawei), δίκτυα ενεργειακά, έλεγχος στρατηγικών πρώτων υλών (γι αυτό έχουν σφραγίσει τους υδρογονάνθρακες ώσπου να μπορέσουν να τους αρπάξουν), έλεγχος των τραπεζών (γι αυτό τις χρεωκοπούν έως ότου τις αγοράσουν οι ίδιοι τζάμπα), αρπαγή της πιο ακριβής τουριστικής γης και των εγκαταστάσεων.

Να γιατί οι άνθρωποι των άλλων αυτών καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών στη χώρα μας δεν προτιμούν συνήθως να παίρνουν τα βιομηχανικά μέσα παραγωγής από τους ντόπιους και δυτικούς ιδιοκτήτες στα δικά τους χέρια, αλλά να τα κλείνουν. Προτιμούν δηλαδή να σκοτώνουν το μέρος της βιομηχανικής παραγωγής που ακόμα δεν ελέγχουν, δηλαδή το συντριπτι-

κό μέρος της παραγωγής, παρά να το ιδιοποιούνται αν και σε πολλές περιπτώσεις, ιδιαίτερα οι κινεζοί, μπορούν.

Επειδή αυτού του είδους οι καπιταλιστές έχουν αρπάξει την εξουσία σε χώρες που ήταν κάποτε εργατικές-σοσιαλιστικές έχουν βρει τον μόνο τρόπο με τον οποίο μπορεί κανείς να εξαπατά, να υποδουλώνει και να σκοτώνει τους εργάτες σαν τάξη όσο αυτοί έχουν ακόμα αδύναμα τα πολιτικά και συνδικαλιστικά τους κινήματα και επηρεάζονται από άλλες τάξεις.

Και αυτός ο τρόπος είναι να προπαγανδίζουν ότι τα μέσα παραγωγής δεν πρέπει να προστατεύονται όσο είναι εργαλεία των εκμεταλλευτών και των ξένων ιμπεριαλιστών, οι οποίοι καταστρέφουν με αυτά την υγεία του λαού, τη ζωή των μικρών παραγωγών κλπ. Από θεωρητική άποψη αυτή είναι η κριτική που έκαναν πάντα στα βιομηχανικά μέσα παραγωγής οι μικροαστοί και οι εργάτες που επηρεάζονται από αυτούς, αλλά στη σημερινή εποχή αυτήν την μικροαστική κριτική την χρησιμοποιεί κυρίως το ανατολικό μονοπώλιο για να συντρίψει τις παραγωγικές δυνάμεις των εχθρών του, είτε αυτοί είναι ανταγωνιστές ιμπεριαλιστές, είτε ανεξάρτητες χώρες.

Όμως οι ταξικά συνειδητοί εργάτες ξέρουν ότι τα μέσα παραγωγής είναι σύμφωνα με τον Μαρξ «ταξικά ουδέτερα» και ότι είναι η καπιταλιστική χρήση τους που τα στρέφει ενάντια στους εργάτες που τα κινούν. Όμως αυτοί ποτέ δεν τα καταστρέφουν γι αυτό το λόγο. Κι αυτό όχι μόνο γιατί με το να τα κινούν εξασφαλίζουν την επιβίωση τους, αλλά πάνω απ όλα γιατί τα σημερινά μέσα παραγωγής αποτελούν την υλική βάση της αυριανής πολιτικής τους εξουσίας και τελικά της απελευθέρωσης και της ευημερίας όλης της κοινωνίας. Ξέρουν ακόμα ότι η βιομηχανία που μπορεί να ρυπαίνεται αναπτύσει αναπόφευκτα δίπλα της και την βιομηχανία της αντιρύπανσης που από σήμερα κιόλας οι λαοί μπορούν να απαιτήσουν να μπει σε μάλιστα χρήση από το βιομηχανικό κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις. Κυρίως όμως ξέρουν πως μια χώρα που σαμποτάρει τις πιο σύγχρονες παραγωγικές της δυνάμεις δεν μπορεί παρά να φτάσει να παράγει με τις πιο καταστρεφικές για την υγεία των εργαζομένων και του λαού μεθόδους. Ήδη αυτό φαίνεται στην άγρια σαμποταρισμένη και γι αυτό καθυστερημένη ελληνική γεωργία, όπου η γη μολύνεται ή εξαντλείται η ερημοποίηση σε πλώρια κλίμακα από την αντιεπιστημονική κατάχρηση λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων ή από την υπεράντληση νερού εξ αιτίας του σαμποταρισματος μεγάλων αρδευτικών έργων (δες ακύρωση εκτροπής του Πηνειού). Επίσης ο καθένας μπορεί να διαπιστώσει την επίπτωση της γενικής εξαθλίωσης του πληθυσμού στην τρομακτική ρύπανση που έχει αρχίσει να φέρνει στην ατμόσφαιρα των μεγάλων πόλεων της χώρας η χρήση φτηνής θερμαντικής καύσιμης ύλης το χειμώνα (Πχ καυσόξυλα). Όσο για το τι θα γίνει όταν τα μέσα παραγωγής θα περάσουν μαζικά στα χέρια των νεοαποικιοκρατών το ξέρουμε από την περιβαλλοντική ευαισθησία τους στις ίδιες τις δικές τους χώρες τη Ρωσία και κυρίως την Κίνα.

Σε ότι αφορά τη μικρή παραγωγή αυτήν την σκοτώνει έτσι κι αλλιώς κάθε παραγωγική πρόοδος που είναι συνυφασμένη με την ανάπτυξη της σύγχρονης μεγάλης βιομηχανίας. Όμως το τέλος της μικρής παραγωγής δεν σημαίνει τον θάνατο των μικρών παραγωγών σαν ανθρώπων αλλά αντίθετα την δυνατότητα τους να απελευθερωθούν από την κοινωνική τους στενότητα και την αιώνια ανασφάλεια τους αρκεί να ακολουθήσουν το βιομηχανικό προλεταριάτο στο δρόμο της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας. Όμως το πιο βασικό είναι το ότι σήμερα το σαμποτάζ της μεγάλης βιομηχανικής παραγωγής τύπου Ελλάδας συντρίβει και τη μικρή παραγωγή. Αλλά δεν την συντρίβει από τα «αριστερά», δηλαδή επειδή αυτή έρχεται σταδιακά αναγκαστικά σε σύγκρουση με την ανάπτυξη της μεγάλης παραγωγής, όπως συμβαίνει σε χώρες με γοργή ανάπτυξη του καπιταλισμού. Την συντρίβει «από τα δεξιά» με την έννοια ότι εξοντώνει με πολιτική

βία τη μικρή παραγωγή και μάλιστα τόσο περισσότερο όσο αυτή είναι δεμένη με τη μεγάλη παραγωγή που συντρίβεται από το σαμποτάζ. Έτσι εξοντώνει τους ίδιους τους μικρούς παραγωγούς σαν ανθρώπους καθώς δεν τους επιτρέπει ούτε να μετατραπούν σε μισθωτούς στα πλαίσια της αναπτυσσόμενης μεγάλης και τεχνολογικά όλο και πιο ανεπτυγμένης παραγωγής. Για να έχουμε μια εικόνα για το τι σημαίνει το ελληνικό φαινόμενο της εξόντωσης της μικρής παραγωγής από τα δεξιά, μπορούμε να δούμε την περίπτωση της υπερύψωσης της τιμής του ρεύματος και στις μικρές επιχειρήσεις λόγω σαμποταρισματος της βιομηχανίας ηλεκτροπαραγωγής. Αυτό το σαμποτάζ γίνεται ιδιαίτερα με την διάλυση του εξοπλισμού των λιγνιτορυχείων (αχρήστευση ταινιοδρόμων), με την υπερέκθεσή της στο πανάκριβο ρώσικο φυσικό αέριο και στις ΑΠΕ αλλά και με το κεφαλαίο σαμποτάρισμα της ίδιας της ΔΕΗ με την μετατροπή της σε χορηγό ρεύματος με πίστωση ενώ αυτή ήταν δουλειά του κράτους και μόνο για όσα νοικοκυριά η επιχειρήσεις είχαν αληθινή ανάγκη για κάτι τέτοιο. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η καταστροφή των μικροβιοτεχνών της οικοδομής που εξοντώθηκαν μέσα από τον υπερεξογκωμένο ΕΝΦΙΑ που τσάκισε την αξία των ακινήτων με βαθύτερο στόχο να τα παραδώσει τζάμπα στο ρωσοκινεζικό αποικιακό κεφάλαιο και τους νεοαποίκους του, οπότε τσάκισε και την βιομηχανία, βαρεία ή ελαφριά, των υλικών οικοδομής.

Η καταστροφική για τους εργάτες και τους συνταξιούχους «διαπραγμάτευση» υπέρ τάχα των εργατών και των συνταξιούχων

Αυτή η καταστροφή που πραγματοποιεί με αντικαπιταλιστικό μανδύα η νεοαποικιακή οικονομία στη χώρα μας, βρίσκει την αποθέωσή της στην λεγόμενη «διαπραγμάτευση με τους θεσμούς» όπου το κύριο πρόσχημα για την παράτασή της είναι η σωτηρία των εργαζομένων από τις απολύσεις και των συνταξιούχων από το κόψιμο των συντάξεών τους. Μα η ίδια αυτή η παράταση, πέρα από τον γενικό στόχο της να βαθύνει τα αυξανόμενα ρήγματα στους κόλπους της Ευρωζώνης, έχει σαν ειδικό στόχο της να επιταχύνει την διαδικασία της παραγωγικής αποεπένδυσης και να διευκολύνει το πέρασμα κι άλλων στρατηγικών τομέων της εθνικής οικονομίας στα χέρια των νεοαποικιοκρατών. Ήδη το πιο άμεσο αποτέλεσμα αυτής της παράτασης, είναι ότι ξαναφέρνει αντικειμενικά σε συζήτηση το ενδεχόμενο μιας νέας ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών με κούρεμα των καταθέσεων. Έτσι αυτές αποσύρονται ξανά με ρυθμούς 4 δις το τρίμηνο, οπότε σε συνδυασμό με το σαμποτάρισμα της αναδιάρθρωσης των κόκκινων δανείων αυτή η ανακεφαλαιοποίηση έρχεται όλο και πιο κοντά. Μια τέτοια εξέλιξη θα διευκολύνει τα ρωσοκινεζικά κεφάλαια να αγοράσουν σε εξευτελιστικές τραπεζικές μετοχές που είναι αυτή τη στιγμή στα χέρια αμερικανικών τυχονομικών κεφαλαίων υψηλού ρίσκου (hedge funds) *.

Όμως σε κάθε περίπτωση ο νέος στραγγαλισμός της τραπεζικής πίστης σε συνδυασμό με το σταμάτημα κάθε επένδυσης ώσπου να κλείσει η δεύτερη αξιολόγηση, έχει οδηγήσει στα πρόθυρα της κατάρρευσης ή στην κατάρρευση πολλές μεγάλες και μεσαίες υπερχρεωμένες επιχειρήσεις και δεκάδες χιλιάδες μικρές. Τις τελευταίες τις είχε ήδη συνθλίψει και συχνά κλείσει η υπερφορολόγηση, και η δολοφονική κυριολεκτικά αύξηση των εισφορών. Αυτό το κύμα επιθέσεων στην παραγωγή σημαίνει ότι, πέρα από την αύξηση των ανέργων που έχουμε στους τρεις τελευταίους μήνες, θα έχουμε και ένα καινούργιο κύμα απολύσεων εργαζομένων και ένα νέο, το πιο μεγάλο στην ιστορία, κύμα φοροδιαφυγής και εισφοροδιαφυγής των μικρομεσαίων. Όλα αυτά σημαίνουν από τη μια εκατονταπλάσιες απολύσεις από αυτές που υποτίθεται θα γλύτωναν οι εργαζόμενοι αν το όριο απολύσεων ανέβαινε από το 5%, που ισχύει σήμερα, στο 10% που θέλει το ΔΝΤ, και το οποίο ισχύει για τις λίγες εταιρίες που ξεπερνάνε τα 150 άτομα, ενώ αυτές που απασχολούν το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων στη χώρας μας είναι οι μικρές με λιγότερους

από 20 εργαζόμενους που απολύουν όσους θέλουν. Από την άλλη οι χιλιάδες αυτές απολύσεις σε συνδυασμό με την αύξηση της μαύρης εργασίας και της φτηνής μερικής απασχόλησης, που πλέον κυριαρχεί, θα μειώσουν τόσο πολύ τις εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία ώστε θα μειωθούν παραπέρα τα διαθέσιμα λεφτά για τους συνταξιούχους, ενώ και τα κρατικά λεφτά που γεμίζουν αυτό το κενό θα μειωθούν από την ώρα που οι φόροι που το κράτος θα εισπράτει σύντομα θα μειωθούν από την γενικότερη φοροδοτική εξάντληση των επιχειρήσεων και γενικότερα του πληθυσμού. Δηλαδή αυτό που ισχυρίζεται η συμμορία Τσίπρα, ότι τάχα παλεύει στη διαπραγμάτευση με τους δανειστές για τη διατήρηση των συντάξεων είναι η θρασύτερη και η πιο αυτοδιαψευδόμενη απάτη από όλες που διαπράττει.

Αλλά ακόμα και στα ίδια τα δήθεν πιο φιλεργατικά επιχειρήματα της συμμορίας για την παράταση των διαπραγματεύσεων, η διατήρηση του 5% σαν όριο μηνιαίων απολύσεων σε μια μεγάλη επιχείρηση, και η επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, υπάρχει η λογική του παραγωγικού σαμποτάζ και όχι της διαφύλαξης της δουλειάς και των αμοιβών των εργαζομένων.

Σε ότι αφορά το όριο του 5%, αυτό εφαρμόζεται και πρέπει να εφαρμόζεται στην περίπτωση που μια επιχείρηση θέλει να απολύσει για να εντατικοποιήσει την εργασία ή όταν έχει συσσωρεύσει σημαντικά κέρδη από προηγούμενες χρήσεις για να αντέξει μια μεγάλη υποχώρηση της παραγωγής της για μεγάλο διάστημα χωρίς να μειώσει το προσωπικό της. Όμως αυτό το όριο δεν έχει καμιά φιλεργατική λειτουργία, αλλά το αντίθετο, όταν εφαρμόζεται υποχρεωτικά σε μια επιχείρηση που είναι υπερχρεωμένη, που έχει ζημιές για ένα μακρύ διάστημα και έχει μεγάλη μείωση της παραγωγής της. Σε μια τέτοια περίπτωση που είναι πολύ συνηθισμένη στις σημερινές συνθήκες βαθύτατης κρίσης, οι λύσεις για ένα πραγματικό εργατικό κίνημα, που πρέπει να επιμένει να εξετάσει τα οικονομικά στοιχεία της επιχείρησης είναι δύο: μείωση του χρόνου δουλειάς όλων για να μην απολυθεί κανένας ή απολύσεις με μακρόχρονες κρατικές επιδοτήσεις στους απολυμένους. Έχουμε επαναλάβει πολλές φορές ακόμα και η ίδια η μπόλεβερική εξουσία στην ΕΣΣΔ της εποχής της ΝΕΠ επέβαλε να μην κρατάνε τα κρατικά εργοστάσια προσωπικό μεγαλύτερο από αυτό που μπορεί να απασχοληθεί στην παραγωγή για να μην λειτουργούν με μεγάλες ζημιές. Αντίθετα οι σαμποταριστές εφαρμόζουν το νόμο για το 5% με τέτοιο καθολικό τρόπο ώστε να κλείνουν επιχειρήσεις. Μάλιστα το ΠΑΜΕ θεωρεί το 5% τόσο μεγάλο ώστε με απεργία-κατάληψη διαρκείας έκλεισε μέσα στην κρίση την υπερχρεωμένη και με πλώριες ζημιές Χαλυβουργία Ασπροπύργου η οποία επιχείρησε απολύσεις με το 5% αφού προηγούμενα είχε προτείνει τη λύση λιγότερη δουλειά με λιγότερο μισθό, δηλαδή μοίρασμα της ανεργίας σε όλους. Με αυτή τη μέθοδο, τότε ισχυε το 2% , είχε κλείσει ο Παπανδρέου την Ιζόλα, το μεγαλύτερο ελληνικό εργοστάσιο λευκών ηλεκτρικών συσκευών που προσέλαβε κόσμο για μια μεγάλη παραγγελία φασόν για την οποία είχε προσλάβει πολύ κόσμο και μετά δεν μπορούσε να τον απολύσει. Αυτή την καταχρηστική εφαρμογή του 5% καταδίκασε το ευρωπαϊκό δικαστήριο όταν η ΑΓΕΤ κατέφυγε εκεί για απολύσεις πάνω από το 5% που η κυβέρνηση του σαμποταριστή Σαμαρά δεν δέχτηκε με αποτέλεσμα το εργοστάσιο της Χαλκίδας να κλείσει το 2013 και να απολύσει όλους τους εργάτες. Για μας πρέπει να υπάρχει όριο στις απολύσεις και να είναι χαμηλό, όπως είναι τώρα και όπως συμβαίνει σε αρκετές δημοκρατικές χώρες, αρκεί να μην είναι στην εξουσία σαμποταριστές που το εφαρμόζουν αυτό με τρόπο καταχρηστικό, δηλαδή ενάντια στην εργατική τάξη, που ήδη της έχουν στερήσει σε πρωτοφανή κλίμακα το δικαίωμα στη δουλειά με το ευρύτερο και πολύπλευρο σαμποτάζ τους. Το να κάνουν οι σαμποταριστές ύψιστο ζήτημα αρχής το όριο των απολύσεων είναι το άκρο άνω του θράσους και της υποκρισίας.

Το σχετικό επιχείρημα με το οποίο ο θεωρητικός του σαμποτάζ με «φιλεργατικά» προσχήματα, το ψευτοΚΚΕ δικαιώνει την εφαρμογή όχι μόνο του 5% αλλά και του προηγούμενου 2%, ακόμα και του 0% είναι ότι κάθε επιχειρηματικό κεφάλαιο, και μάλιστα όχι αυτό το ίδιο αλλά οι

βασικοί του μέτοχοι σαν άτομα, έχουν πάντα ένα αποθησαυρισμένο ποσό συσσωρευμένων κερδών να οποία ανήκουν στην τάξη που τα παρήγαγε και ειδικά στους εργάτες της συγκεκριμένης επιχείρησης. Αυτή δεν είναι μόνο η πολιτική οικονομία του μικροαστού, που νομίζει ότι τους αστούς τους συμφέρει να διαθέτουν αποθησαυρισμένα, δηλαδή μη αξιοποιούμενα κεφάλαια, ή που θέλει με μια πολιτική απόφαση να γίνουν οι εργάτες, και γενικότερα οι φτωχοί, ιδιοκτήτες αυτών των θρασυρών μέσα στον καπιταλισμό, αλλά αφορά το ειδικό για τον σοσιαλφασισμό αίτημα της κρατικο- υπαλληλοποίησης των εργατών, δηλαδή να μετατραπούν οι εργαζόμενοι, ιδιαίτερα οι βιομηχανικοί εργάτες, δηλαδή η κοινωνική πρωτοπορία σε μόνιμο εξάρτημα του αστικού κράτους και μάλιστα του ελληνικού εξόχως παρασιτικού και αντιλαϊκού. Αυτό είναι το αίτημα που εκφράζεται στο βάθος με το σύνθημα «καμιά απόλυση σε καμιά μεγάλη επιχείρηση» (οι απολύσεις χωρίς καμιά εξήγηση από τις μικρές επιχειρήσεις-των κάτω από 20 άτομα όπου δεν υπάρχει κανένα όριο απολύσεων- δεν αποτελούν ποτέ ζήτημα για το σοσιαλφασισμό, παρόλο που αυτές απασχολούν την πλειοψηφία των εργαζομένων, γιατί αυτές δεν συγκροτούν ούτε μια σημαντική εθνική παραγωγική βάση, ούτε τη βάση για ένα αξιόμαχο εργατικό κίνημα. Η κυριολεκτική κρατική υπαλληλοποίηση των εργατών φάνηκε κάποτε να είναι μια δυνατότητα όταν ο Α. Παπανδρέου, στα πρώτα χρόνια του ΠΑΣΟΚ έκλεινε ιδιωτικές βιομηχανίες με διάφορα προσχήματα, εξαγοράζοντας την σιωπή των εργατών με το να τους προσλαμβάνει στο δημόσιο (Πχ Χρωπεί, Πυρκαλά, κ), σύντομα όμως η δυνατότητα αυτή εξαντλήθηκε καθώς το κράτος δεν μπορούσε να θρέψει άλλους εκταξικές μεταγραφές δημοσίων υπαλλήλων. Έτσι το ψευτοΚΚΕ με το «ούτε μια απόλυση» σαν αίτημα απεργιών μέχρι εσχάτων έκλεινε εργοστάσια σαν της Πιρέλι και της Γκούντγιαρ τα προσθέτοντας τους εργαζόμενους τους στο μεγάλο στρατό των βιομηχανικών ανέργων που προετοίμασε την χρεωκοπία του 2009.

Τα ανάλογα ισχύουν και για τις συλλογικές συμβάσεις που η κυβέρνηση «διαπραγματεύεται». Και εδώ οι αντεργάτες του Σύριζα, της ΓΣΕΕ και, κυρίως, του ΠΑΜΕ (που βοηθάει τον ΣΥΡΙΖΑ στη «διαπραγμάτευση» διαδηλώνοντας την ίδια ώρα έξω από το Χίλτον) πιάνονται από τη σωστή αρχή ότι καμιά κυβέρνηση και κανένας δανειστής δεν έχει το δικαίωμα να απαγορεύσει στους εργαζόμενους να διαπραγματεύονται τους μισθούς τους και κεντρικά και ανά κλάδο και ανά επιχείρηση, όπως το θέλουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Το ζήτημα είναι ότι αυτοί οι υποκριτές που κόπτονται τώρα για την ελευθερία των συμβάσεων έχουν όλοι τους εδώ και χρόνια καταρρήσει αυτήν την ελευθερία τσακίζοντας την δημοκρατία μέσα στα συνδικάτα και κατασκευάζοντας ηγεσίες κομματικά καπέλα μακριά από τους εργαζόμενους και ενάντια τους, τόσο στα κεντρικά συνδικαλιστικά όργανα και στους κλάδους όσο και στις επιχειρήσεις. Ιδιαίτερα μάλιστα στις τελευταίες συνθήκες δεν υπάρχουν σωματεία ή αν υπάρχουν είναι παραδομένα στην εργοδοσία, η στο ΠΑΜΕ που χρησιμοποιεί τα κλαδικά σφραγίδες για να ελέγχει όποια πρωτοβάθμια κίνηση εργαζομένων και κάθε πρωτοβάθμιο σωματείο υπάρχει.

Το μεγαλύτερο μάλιστα έγκλημα όλων αυτών είναι ακριβώς ότι έχουν σκοτώσει τη βάση του δημοκρατικού συνδικαλισμού που είναι τα επιχειρησιακά, δηλαδή τα πρωτοβάθμια σωματεία. Έτσι τα δευτεροβάθμια κλαδικά και τα τριτοβάθμια κεντρικά είναι κονκλάβια των συνδικαλιστικών παρατάξεων που είναι όλες ανεξαιρέτα όργανα κρατικών κομμάτων, δηλαδή κομμάτων που έχουν μέρος της κρατικής εξουσίας. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το ΠΑΜΕ που η δικτατορική του παρακρατική εξουσία εμφανίζεται ωμή στην επισκευαστική Ζώνη του Περάματος μέσω του δευτεροβάθμιου που έχει εκεί μην επιτρέποντας με τη βία να φτιαχτεί πρωτοβάθμιο για να μπορούν να ψηφίζουν οι κνίτες από άλλους χώρους δουλειά και έτσι να παίρνει την πλειοψηφία της διοίκησης. Αυτή η βία είναι αποδεκτή από όλα τα κρατικά κόμματα αλλά και από τις δικαστικές αρχές που αποδέχονται τη νοθεία του ΠΑΜΕ στις εκλογές, νοθεία που τόσες φορές ανοιχτά κατήγγειλε ο ΕΡΓΑΣ, η συνδικαλιστική παράταξη

της ΟΑΚΚΕ στη Ζώνη. Σε τέτοιο βαθμό έχει απονεκρωθεί η βάση του συνδικαλισμού και η καρδιά του, τα πρωτοβάθμια σωματεία, ώστε αυτά ποτέ η πολύ σπάνια κάνανε δικές τους δημοκρατικά αποφασισμένες απεργίες, αλλά αυτές κηρύσσονταν και κηρύσσονται, πλέον σαν 24ωρες εθνικές τελετές , από τα κλαδικά και τα κεντρικά κρατικά συνδικάτα (ΓΣΕΕ, ΠΑΜΕ) χωρίς να μπαίνουν για έγκριση στα πρωτοβάθμια. Γι αυτό το λόγο οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα δεν ακολουθούν αυτές τις απεργίες.

Αυτή η κατάργηση του δημοκρατικού συνδικαλισμού οφείλεται στο ότι το κράτος και οι κυβερνήσεις αποφάσιζαν τα πάντα για τους μισθούς μέσω των ελεγχόμενων από αυτές κλαδικών, της ΓΣΕΕ, της ουσιαστικά κρατικής διαιτησίας και του ΠΑΜΕ με αυτό το τελευταίο να παίζει σε δύο ταμπλό, δηλαδή και στο κρατικό και στο δήθεν ανεξάρτητο ταξικό, που είναι απλά παρακρατικό. Γι αυτό στην ουσία καταργήθηκαν οι απεργίες στα επιχειρησιακά σωματεία και έτσι καταργήθηκε η πρώτη οργάνωση της τάξης και η σε πρώτο επίπεδο οικονομική ταξική πάλη. Γι αυτό ουσιαστικά δεν έγινε με ταξικό τρόπο, δηλαδή από την πρωτοβάθμια πάλη το πέρασμα προς την δευτεροβάθμια και από κεί προς την τριτοβάθμια συνδικαλιστική πάλη, αλλά από τα πάνω με κρατικό τρόπο. **Έτσι η εργατική τάξη παραδόθηκε μετά τα 1980-85 στο κράτος που αποφάσιζε τους μισθούς και τα επιδόματα της χωρίς η ίδια να παλεύει για αυτά στους χώρους δουλειάς της.** Με αυτόν τον τρόπο από τη μια μεριά η αστική τάξη γενικά σαν τάξη ικανοποιήθηκε αφού αφόπλισε παντού την εργατική σαν οργανωμένη τάξη. Από την άλλη οι σαμποταριστές αστοί νέου τύπου, αρχικά αυτοί του ΠΑΣΟΚ και μετά και του ψευτοΚΚΕ, που μέσα από αυτήν την διαδικασία φρόντισαν να διαφοροποιήσουν τους μισθούς, τα επιδόματα και τις αποζημιώσεις με τέτοιο τρόπο ώστε να ρυθμίζουν αυτοί το μέσο ποσοστό κέρδους σε όλους τους βιομηχανικούς κλάδους κλειδιά, κυρίως αυτούς που ήταν στα χέρια του κράτους, όπου όριζαν πολύ ψηλότερους μισθούς, ιδιαίτερα στη ΔΕΗ, και άλλες ΔΕΚΟ, από ότι στους άλλους κλάδους. Ταυτόχρονα εξασφάλιζαν σε όσους επιχειρηματίες κάθε κλάδου που ήταν δικοί τους το δικαίωμα να παραβιάζουν την εργατική νομοθεσία και έτσι να εξασφαλίζουν υπερκέρδη σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους (χαρμακτική η περίπτωση Μπόμπολα στα Ολυμπιακά έργα που έγιναν καρμανιόλα και κάτεργο για τους εισαγόμενους φτηνούς εργάτες). Δηλαδή είχαν καταφέρει να γίνουν οι πραγματικοί διαχειριστές της τιμής της εργατικής δύναμης και ταυτόχρονα να υπαλληλοποιήσουν μερικά την εργατική τάξη εκτός από τις ΔΕΚΟ και στον ιδιωτικό τομέα αφού απολύσεις και μισθούς τους κανόνιζε χοντρικά το κράτος. Να γιατί όταν ήρθε η χρεωκοπία, όλα αυτά που οι κρατικοί συνδικαλιστές ονόμαζαν «κατακτήσεις της εργατικής τάξης» αφαιρέθηκαν στο λεπτό χωρίς να γίνει ούτε μια αληθινή, δηλαδή μια παρατεταμένη απεργία σε οποιονδήποτε χώρο δουλειάς στον δημόσιο ή στον ιδιωτικό τομέα. Αυτό συμβαίνει πάντα όταν τις όποιες «κατακτήσεις» των λαών τις ορίζουν οι εχθροί τους.

Αυτό που έκαναν οι δανειστές ήταν να αναλάβουν αυτοί τη διαχείριση της τιμής της εργατικής δύναμης και να την ισοπεδώσουν κατεβάζοντας την παντού στα κατώτερα δυνατά όρια. (Αυτοί υπερασπίζουν τον εαυτό τους λέγοντας ότι επιτρέπουν τις διαπραγματεύσεις σε επίπεδο επιχείρησης, όμως ξέρουν ότι στις σημερινές συνθήκες της πελώριας ανεργίας και των ανύπαρκτων ή εργοδοτικών πρωτοβάθμιων σωματείων, αληθινές διαπραγματεύσεις, δηλαδή διαπραγματεύσεις με απεργία ή απειλές απεργίας είναι αδύνατες). Με την μείωση των μισθών οι δανειστές πίστεψαν ότι η μεγαλύτερη κερδοφορία των επιχειρήσεων θα εξουδετέρωνε την μείωση της εσωτερικής ζήτησης και την υπερφορολόγηση και θα αύξανε την ανταγωνιστικότητα τους στις εξαγωγές. Αυτό δεν συνέβη βέβαια γιατί ενώ οι εργαζόμενοι παντού υπέφεραν από την τεράστια μείωση των μισθών, οι επιχειρήσεις στην μεγάλη τους πλειοψηφία βυθίζονταν ή κλείνανε γιατί οι σαμποταριστές χτυπούσαν πιο δραστήρια από ποτέ σε όλα τα άλλα μέτωπα (τιμή ενέργειας, υπερφορολόγηση, στραγγαλισμός των

πιστώσεων, μη αδειοδότηση επεκτάσεων και έργων εκσυγχρονισμού κλπ.), για τα οποία οι δανειστές καθόλου ή ελάχιστα μιλούσαν, καθώς με την κλασική ιμπεριαλιστική νοοτροπία τους ανέλαβαν το ρόλο του κακού που απαλλάσσοντας αντικειμενικά τους σαμποταριστές από τις δικές τους απειρώς πιο μεγάλες και εγκληματικές ευθύνες.

Αυτό που ζητάει τώρα η συμμορία Τσίπρα από το ΔΝΤ είναι να ανακτήσει το κράτος την διαχείριση της τιμής πώλησης της εργατικής δύναμης, πράγμα που το εμφανίζει στο εξωτερικό σαν ανάκτηση της διαπραγματευτικής δύναμης της εργατικής τάξης και καλεί μάλιστα σε πανευρωπαϊκό εργατικό μέτωπο, την σοσιαλδημοκρατία και την ψευτοαριστερά για αυτό τον σκοπό. Δηλαδή την ώρα που με το παραγωγικό σαμποτάζ και τον πελώριο αριθμό των ανέργων και των με μερική απασχόληση εργαζομένων, έχει τσακίσει τους μισθούς, τολμάει να εμφανίζεται σαν υπερασπιστής των μεγαλύτερων μισθών και των «ελεύθερων συλλογικών συμβάσεων». Αν δεχτούμε ότι τελικά η Τρόικα δέχεται την κυβερνητική θέση τίποτα δεν θα αλλάξει στους πραγματικούς μισθούς **όσο συνεχίζεται το σαμποτάζ.** Αυτό που μπορεί να συμβεί, αν η συμμορία αυξήσει τους επίσημους μισθούς σε μερικούς κλάδους και εξασφαλίσει την επεκτασιμότητα, είναι να ανεβούν οι μίνιμουμ μισθοί στις ελάχιστες μεγάλες επιχειρήσεις που έχουν κερδοφορία, ενώ αυτές που δουλεύουν οριακά ή με ζημιά, κυρίως οι μικρομεσαίες απλά θα επιταχύνουν την χρεωκοπία τους ή θα γυρίσουν την λειτουργία τους στην μερική απασχόληση, που συνήθως είναι καλυμμένη μαύρη εργασία, ή στην εντελώς μαύρη εργασία.

Θεωρούμε πάντως ότι η κυβερνητική συμμορία δεν επιμένει στα εργασιακά στη διαπραγμάτευση επειδή ενδιαφέρεται κυρίως για τον έλεγχο της τιμής της εργατικής δύναμης, αφού έχει στα χέρια τόσα πολλά εργαλεία οικονομικού ελέγχου των επιχειρήσεων. Πιστεύουμε ότι σε πρώτο επίπεδο θέλουν με αυτό το ζήτημα να στριμώξουν πολιτικά το ΔΝΤ, και μέσω αυτού τον Σόιμπλε και σε δεύτερο επίπεδο να έχουν το καλύτερο δυνατό πρόσχημα να τραβάνε τις διαπραγματεύσεις μέχρι την χρεωκοπία των τραπεζών. Γιατί πραγματικά το πολιτικό πιο αδύναμο σημείο του ΔΝΤ, σε σχέση με την ευρωπαϊκή προοδευτική κοινή γνώμη - που δεν ξέρει και δεν φαντάζεται τι σημαίνει ελληνική ψευτοαριστερά- είναι η ανοιχτή του σύγκρουση με το δικαίωμα των εργαζομένων μιας χώρας να διαπραγματεύονται τους μισθούς τους με την εργοδοσία τους.

Όμως όσοι αριστεροί και δημοκρατικοί άνθρωποι ξέρουν τι γίνεται σε αυτή τη χώρα, ξέρουν ότι αληθινές διαπραγματεύσεις των εργαζομένων και διεκδικήσεις απέναντι στην εργοδοσία και το κράτος δεν μπορούν να ξεκινήσουν ξανά παρά από την αρχή και από τα κάτω, δηλαδή από τους χώρους δουλειάς. Αυτό δεν είναι εύκολο γιατί υπάρχει τόσο απελπιστική ανεργία, αλλά μπορεί να δώσει καρπούς αν συνδυαστεί με κινήματα βάσης εργαζομένων και ανέργων από πολλούς χώρους σε τοπικό επίπεδο έχοντας από την αρχή άμεσα οικονομικά αιτήματα που να έχουν πολιτικό χαρακτήρα όπως το επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους πάντα σε συνδυασμό με το άμεσο πολιτικό αίτημα να ανοίξουν τα εργοστάσια, να μην κλείσει κανένα, να γίνουν παντού παραγωγικές επενδύσεις, να τσακιστούν οι σαμποταριστές και να οργανωθεί σιγά-σιγά παντού η αντίσταση στις γαλέρες που κατασκευάζει η εργοδοσία υπό την επίβλεψη του νεοαποικιακού σοσιαλφασιστικού καθεστώτος. Αυτός θα είναι ο νέος συνδικαλισμός που αναγκαστικά θα βγει μέσα από τα συντρίμια του παλιού, πράγμα που δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να αξιοποιηθούν όλες οι δομές του παλιού που οι μάζες λίγο πολύ αναγνωρίζουν.

Όσο η χρεωκοπία και το σαμποτάζ δυνάμω- νουν, και όσο τα νέα ανατολικά αφεντικά εμφανίζονται σε όλη τους την κυριαρχική ωμότητα, τόσο θα εκτίθεται και θα χρεωκοπεί στο λαό η κομματική εκείνη οργάνωση του ψευτοΚΚΕ, που εξειδικεύτηκε στον εισοδισμό στην παλιά δυτικόφιλη αστική τάξη και στην άλωση του κρατικού μηχανισμού, ο γνωστός μας Σύριζα.

Προετοιμάζεται ιδεολογικοπολιτικά για συγκυβέρνηση με τον ΣΥΡΙΖΑ το ΠΑΣΟΚ

Η ένταξη του ΚΙΔΗΣΟ, δηλαδή του κόμματος – σφραγίδα του Γ. Παπανδρέου στη Δημοκρατική Συμπράταξη, με δικαιώματα μάλιστα συνδιοίκησης του σχήματος, είναι ο τελευταίος σταθμός σε μια σειρά κινήσεων που το τελευταίο διάστημα φέρνουν το ΠΑΣΟΚ όλο και πιο κοντά στην ανοιχτή συμμαχία με τη σοσιαλφασιστική ηγετική συμμορία Τσίπρα – ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η οδοντοφυΐα για τη βάση του ΠΑΣΟΚ συμμαχία προετοιμάζεται πολιτικο-ιδεολογικά από τώρα γιατί πρέπει να είναι έτοιμη να εξελιχθεί σε κυβερνητική συνεργασία στην πολύ πιθανή περίπτωση που στην Γερμανία εκλεγεί κυβέρνηση SPD-Πρασίνων-Λίνκε. Αυτά τα κόμματα έχουν πολύ καλύτερες σχέσεις με τη Ρωσία και τον ΣΥΡΙΖΑ από ότι η γερμανική Χριστιανοδημοκρατία, αλλά σαν καγκελάριο θα έχουν έναν Σουλτς, που έχει με απόλυτο τρόπο διακηρύξει ότι δεν δέχεται να συνεργαστεί με μια κυβέρνηση που περιέχει τον ακροδεξιό Καμμένο. Γι αυτό το λόγο άλλωστε προετοιμάζεται από τώρα στον ΣΥΡΙΖΑ, κυρίως από τον «αριστερό» λαγό της συμμορίας Τσίπρα Φίλη, το ενδεχόμενο να λήξει κάποια στιγμή η συγκυβέρνηση με τους ΑΝΕΛ και να έρθει εκείνη με το πιο πολιτικά κοντινό ΠΑΣΟΚ, «παρόλο που βρωμάει» σύμφωνα με τα λόγια του Φίλη.

Το νέο ΠΑΣΟΚ είναι το σχήμα ΔΗΣΥ, τρίτη πλέον δύναμη στη Βουλή (δεν αποκλείεται γι αυτό το λόγο να αποχώρησε στα νύχια ο βουλευτής Δ. Κουκούτσης από τη ναζιστική κοινοβουλευτική ομάδα), διοικείται ουσιαστικά από την τετράδα Φ. Γεννηματά (ΠΑΣΟΚ) – Θεοχαρόπουλου (ΔΗΜΑΡ) – Διακουλάκη (Κινήσεις Πολιτών για τη Σοσιαλδημοκρατία) – Γ. Παπανδρέου (ΚΙΔΗΣΟ), η οποία, με την εξαίρεση ίσως του επικεφαλής των Κινήσεων, είναι μια πλήρως προανατολισμένη, όσο κι αν δεν το διακηρύσσει ανοιχτά, στην παλιά καλή «αντιδεξιά» λαλιωτική γραμμή, δηλαδή στην υπερδεξιά γραμμή της συμμαχίας με την ψευδοαριστερά ενάντια στη – σε γενικές γραμμές, και άσχετα με τη φυσιογνωμία Μητσοτάκη – δυτικόφιλη Ν.Δ. Δηλαδή η μπαγιάτικη αντιδεξιά γραμμή είναι το πολιτικό αλλοθι για την πραγματοποίηση της συμμαχίας του ΠΑΣΟΚ με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η υποδοχή μετά βαίων και κλάδων του Παπανδρέου, με δικαιώματα συναρχηγού, ήταν και μια πρόκληση πρώτης γραμμής στον Βενιζέλο, καθώς το ΚΙΔΗΣΟ είχε συμβάλει όσο λίγοι στις εκλογές του Γενάρη του '15 στην καταβάρθρωση των ποσοστών του ΠΑΣΟΚ, με μια διάσπαση της τελευταίας στιγμής. Το σύνθημα των οπαδών του ΓΑΠ, λίγους μήνες πριν τις εκλογές εκείνες, σε εκδήλωση του ΠΑΣΟΚ, «Γιώργο γέρα να φύγει η Δεξιά» (και ενώ ο Βενιζέλος συγκυβερνούσε με τον Σαμαρά), δείχνει καθαρά για ποιον δούλεψε το ΚΙΔΗΣΟ σε εκείνη την εκλογή, που έφερε για πρώτη φορά τόσο αμιγή σοσιαλφασιστική, «ρώσικη» κυβέρνηση στη χώρα.

Η συνθηκολόγηση με τον επίδοξο φιμωτή του Τύπου υπουργό Παππά για τη συγκρότηση ΕΣΡ, η παρ' ολίγον υπερψήφιση από τη ΔΗΣΥ της ψεύτικης «απλής αναλογικής» τύπου Τσίπρα με όριο 3%, που θα γινόταν κατά τον αρχικό σχεδιασμό του ΣΥΡΙΖΑ και με τις ψήφους των ναζιστών και απετραπής ουσιαστικά λόγω του βέτο

που έθεσε ο Βενιζέλος (ο Θεοχαρόπουλος ως ΔΗΜΑΡ την υπερψήφισε ακόμη κι έτσι), η «κριτική» στον Τσίπρα περί «υποταγής στους δανειστές» και η γραμμή της οικουμενικής από την παρούσα Βουλή (δηλαδή οικουμενική με πλειοψηφία ΣΥΡΙΖΑ), η ανοιχτή επανεμφάνιση του «αιώνιου» κρυφού αρχηγού του ΠΑΣΟΚ ρωσόδουλου Λαλιώτη με επίσημο ηγετικό ρόλο στη Χαριλάου Τρικούπη, δείχνουν προς τα πού τραβάει το καράβι η Γεννηματά: «σοσιαλδημοκρατική ευρωπαϊκή» τσόντα και άλλοθι στον ΣΥΡΙΖΑ για να συνεχίζει τις αντιευρωπαϊκές προβόκασιες του, με φορεσιά ακόμη πιο «ρεαλιστή ευρωπαϊού».

Ήδη στελέχη τα οποία είναι γενικά δεμένα με τη γραμμή Βενιζέλου, η οποία είναι: «κύριος εχθρός ο ΣΥΡΙΖΑ», καταγγέλλουν παραγκωνισμό και υπόγειο πόλεμο λάσπης, ειδικά στο Διαδίκτυο, ενώ ο πλέον διαπρύσιος κήρυκας της αντισυριζαϊκής γραμμής στην ΚΠΕ του ΠΑΣΟΚ και εκ των συνδιοργανωτών του μικροαστικού δημοκρατικού «Παραιθηθείτε» τον Ιούνιο του 2016, Θ. Χειμωνάς, αποχώρησε από το κόμμα, καταγγέλοντας τη φιλοσοσιαλφασιστική – φιλοτσιπρική στροφή του.

Εκεί που θα τα βρει μπαστούνια η φιλική προς τον σοσιαλφασισμό (ή και ανοιχτά σοσιαλφασιστική)

ηγετική ομάδα της ΔΗΣΥ είναι στη βάση της, η οποία, σε γενικές γραμμές, μισεί τον ΣΥΡΙΖΑ και έχει λοιδωρηθεί και ταπεινωθεί από τους τραμπούκους του φαιο-«κόκκινου» μετώπου ως «γερμανο-τσολιάδικη», «ευρωλιγούρικη» και «διεφθαρμένη». Οι άνθρωποι που ψηφίζουν ακόμη ΠΑΣΟΚ – ΔΗΣΥ στην πλειοψηφία τους μισούν τον ΣΥΡΙΖΑ, γιατί έζησαν στο πετσί τους τη βία του και είδαν τους πιο διεφθαρμένους και πιο αντιπαθητικούς παλιούς πασόκους να βρίσκουν καταφύγιο κάτω απ' τις φτερούγες του Τσίπρα. Επίσης η ΚΠΕ του ΠΑΣΟΚ, εκλεγμένη στο τελευταίο συνέδριο πριν από την άνοδο Γεννηματά είναι γενικά αντι-

τσιπρική, γι' αυτό και – όπως καταγγέλλεται – μέσα από το σχήμα ΔΗΣΥ, η Γεννηματά την έχει παραγκωνήσει εντελώς.

Οι σοσιαλφασιστές γραφειοκράτες, παλιοί ΣΥΡΙΖΑίοι της ΔΗΜΑΡ, ο στενός κύκλος του ΓΑΠ και οι λαλιωτικοί που περιστοιχίζουν και καθοδηγούν τη Γεννηματά δεν θα έχουν εύκολο έργο στο να σούρουν έναν δημοκρατικό κόσμο του ΠΑΣΟΚ που τουλάχιστον αντιστάθηκε και δεν πήγε στον ΣΥΡΙΖΑ την εποχή της ανόδου του, να μπει τώρα κάτω από τις φτερούγες του την εποχή της εξουτελιστικής πτώσης του.

Ο Ψαλιδόπουλος, ο Ελληνορωσικός Σύνδεσμος και τα όρια της δυτικόφιλης αστικής τάξης

Λόγω ενός τυχαίου γεγονότος και αναζητώντας τις άπειρες μεταμορφώσεις του συριζαϊκού σοσιαλφασισμού από το 1989 μέχρι σήμερα, πέρασε πάνω σε ένα μικρό σημείωμα σε ένα φύλλο της Νέας Ανατολής από το 1997. Εκεί αναφερόμασταν στην παρουσία ενός στελέχους του ΣΥΝ ονόματι Θόδωρος Ψαλιδόπουλος, ο οποίος είχε χαιρετίσει μία σύναξη Βορειοηπειρωτών (Ελλήνων μειονοτικών της νότιας Αλβανίας). Ο Ψαλιδόπουλος, σε μια εποχή που ο ΣΥΝ περνούσε την «αντιεθνικιστική» φάση του και έστηνε τα «Μέτωπα Λογικής κατά του Εθνικισμού» για να ψαρεύει δημοκράτες και να τους απονευρώνει πολιτικά υπέρ της ρώσικης πολιτικής, είχε χαιρετίσει τη σύναξη με συνθήματα όπως «Έχω μια αδελφή, κουκλίτσα αληθινή, τη λένε Βόρειο Ήπειρο, την αγαπώ πολύ» κι άλλα εμετικά χουντοσυνβινιστικά.

Ψάξαμε λοιπόν να βρούμε πού κατέληξε εκείνος ο «φέρελπις» Ψαλιδόπουλος και ανακαλύψαμε ότι μεταπήδησε στη ΔΗΜΑΡ του Κουβέλη το 2010, ενώ – εδώ είναι το σημαντικό – είναι σήμερα πρόεδρος του Ελληνορωσικού Συνδέσμου και εκ των βασικών πλασιέ της ρώσικης πολιτικής στη χώρα μας.

Ο Ψαλιδόπουλος είναι γιος του παλιού ΕΠΟΝίτη, μετέπειτα στελέχους του ψευτοΚΚΕ και τελικά του ΣΥΝ, Γιώργου Ψαλιδόπουλου, που ήταν πρόεδρος του Ελληνοσοβιετικού Συνδέσμου από το 1975 μέχρι το 1991 και προσωρινός πρόεδρος του Ελληνορωσικού Συνδέσμου από το 1992 (δι-ατέλεσε για χρόνια και δήμαρχος Καλλιθέας). Ο Ελληνορωσικός Σύνδεσμος, δηλαδή ένας βασικός σύνδεσμος ελληνικού ρωσόδουλου καθεστώτος και Κρεμλίνου, είναι διάδοχος – κληρονόμος του Ελληνο-«Σοβιετικού», δηλαδή του

πρακτορείου του μπρεζνιεφικού ψευτοκομμουνισμού στην Ελλάδα, τόσο πολύ που πέρασε από πατέρα σε γιο. Κι έχει μεγάλη σημασία ότι ο σημερινός πρόεδρος δεν είναι ένας ανοιχτός αντιευρωπαϊός συριζαϊός ή λαφαζανικός, αλλά ένας «καθωσπρέπει ευρωπαϊστής αριστερός» κουβελικό τύπου, γεμάτος από «τρυφερή σοσιαλδημοκρατική ευαισθησία» για μπίζνες της Ελλάδας – αλλά και της Ευρώπης – με τον Πούτιν.

Το βασικό μας θέμα εδώ ωστόσο δεν είναι ο Ψαλιδόπουλος. Ψάχνοντας με την ευκαιρία για τα ονόματα που φιγουράρουν στο δ.σ. του ελληνορωσικού, μας έκανε μεγάλη εντύπωση όταν, κάτω από τον πρόεδρο Ψαλιδόπουλο και τον α' αντιπρόεδρο Μητροπολίτη Δωδώνης Χρυσόστομο, και μαζί με πατενταρισμένους ρωσόδουλους και ρωσόφιλους, όπως τον Πάνο Τριγιάζη του ΣΥΡΙΖΑ και τον Σίμο Κεδίκογλου της ΝΔ, ανακαλύψαμε σαν δεύτερο αντιπρόεδρο του συνδέσμου τον πρώην υπουργό του ΠΑΣΟΚ **Αλέκο Παπαδόπουλο**. Αυτός είχε πάντα μια δυτική σοσιαλδημοκρατική φυσιογνωμία, ήταν σφοδρός ευρωπαϊστής και είχε αποτελέσει στόχο του κνίκου σοσιαλφασισμού για την πολιτική του, κυρίως στο υπουργείο Εσωτερικών, απ' όπου τον ξήλωσε ο ψευτοευρωπαϊός Σημίτης μετά την προβόκασια με τον Οτσαλάν, το 1999.

Πρόσφατα, το 2011 και το 2013, ο Παπαδόπουλος είχε δώσει δύο συνεντεύξεις στον Παπαχελά του ΣΚΑΪ, στις οποίες χτυπούσε πιο θαρρετά ίσως από κάθε άλλο φιλο-ευρωπαϊό έλληνα αστό την ανατολική, σαμποταριστική τύπου ελληνική καθεστωτική καμαρίλα, αναδεικνύοντας – όσο μπορούσε με την περιορισμένη ταξική οπτική του – ότι το πρόβλημα της Ελλάδας είναι η αντιπαραγωγική, παρασιτική και καταστροφική πο-

λιτική του πολιτικού apparatus της κι όχι η τάχατες επιβουλή των δανειστών.

Είναι χαρακτηριστικό, ωστόσο, με αφορμή και τα πρόσφατα γλειψίματα της επίσης γενικά δυτικής σοσιαλδημοκρατίας Διαμαντοπούλου με τον Λαβρόφ στη Μόσχα, πόση έλλειψη χαρακτήρα και στοιχειώδους αστοδημοκρατισμού διακρίνει τα δυτικά ρεύματα που εκφράστηκαν κάποτε ή εκφράζονται ακόμα μέσα από το ΠΑΣΟΚ ή τη Ν.Δ.

Όλοι όσοι ήθελαν να διατηρήσουν μια γωνιά, έστω περιθωρική, στο πολιτικό σκηνικό αυτής της χώρας ή έστω στη δημόσια σφαίρα και να μην έχουν κάθε κνίτη, συριζαίο, σαμαρικό, λαλιωτικό, καραμανλικό ή ακροδεξιό φασίστα να τους χτυπάει συντονισμένα, παρουσιάζοντάς τους ως «εβραιομασόνους», «τσιράκια της Δύσης», «πουλημένους στην αμερικάνικη πρεσβεία», μαζί με την κάθε καθεστωτική φυλλάδα, είχαν ένα και μόνο πράγμα να πράξουν: να δηλώσουν υποταγή ή έστω διάθεση για συνεργασία στη φασιστική ρώσικη υπερδύναμη, να δηλώσουν ότι η Ρωσία είναι φίλη δύναμη ή έστω ότι δεν είναι εχθρός.

Αυτά τα έκαναν πρώτοι οι φιλελεύθεροι από τον χώρο της παλιάς δεξιάς, όπως ο Ανδριανόπουλος, που πήγε να διδάξει «ελεύθερη αγορά» στους πουτινικούς δολοφόνους το 2007 και κατόντησε πλασιέ τους στην Ελλάδα. Ο Αβραμόπουλος, φίλος του Πατριαρχείου και γενικά μητσοτακικός, όσο ήταν ακόμα με τη Δύση τσακίστηκε από τον Καραμανλή τον ανιψιό και το καθεστώς, όταν πήγε να φτιάξει το ΚΕΠ το 2000. Το 2009 πήγε με τον κρυφοφασίστα Σαμαρά κατά της Μπακογιάννη και μετά υπέγραψε πρωτόκολλα συνεργασίας της Ν.Δ. με το κόμμα του Πούτιν. Η ίδια η Μπα-

κογιάννη, που κόντραρε κάπως τη Ρωσία το 2008 στον ΟΑΣΕ για τη Γεωργία, αργότερα συντρίφτηκε με προβόκασιες όταν πήγε να φτιάξει την έστω και δειλά φιλοευρωπαϊκή «Δημοκρατική Συμμαχία» και τελικά, μια μέρα, διαβάσαμε στο in.gr ότι «έχει αποκαταστήσει τις σχέσεις της με τη Ρωσία», μετά από μια συνάντηση που είχε με τον Λαβρόφ.

Είναι χαρακτηριστικό πόσο κόκκινη γραμμή για το καθεστώς αποτελεί ο φιλορωσισμός ή έστω ο μη αντιπουτινισμός, άσχετα από το πολιτικό ρεύμα στο οποίο ανήκει ο εκάστοτε πολιτικός παράγοντας. Για παράδειγμα, ο Τζήμερος και οι κνίτες του ψευτοΚΚΕ μπορεί να εμφανίζονται ως η μέρα με τη νύχτα σε όλα τα υπόλοιπα ζητήματα, αλλά στο μείζον, δηλαδή στην ανάγκη ενδυνάμωσης των σχέσεων Ελλάδας – Ρωσίας, έχουν ακριβώς την ίδια θέση, όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ, η ΝΔ, οι ναζίδες της Χ.Α., το ΠΑΣΟΚ, η ΔΗΜΑΡ, το Ποτάμι, ο Καρατζαφέρης, ο Καμμένος, η ΛΑΕ, η Πλεύση Ελευθερίας, ο Ρουβίκωνας και το νεοεξαρχιεϊώτικο σκυλολόι του εξουσιαστικού φιλοσυριζαϊσμού.

Για να υπάρξεις, για να είσαι το παραμικρό σε αυτή τη χώρα σήμερα, πρέπει ή να είσαι εργατική λαϊκή, ζαχαριαδική κομμουνιστική, άρα και διεθνιστική πατριωτική ΟΑΚΚΕ, δηλαδή ό,τι πιο αντικαθεστωτικό και ανεξάρτητο από την αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό ή να υπογράψεις δήλωση κοσμάς συμπεριφοράς στο πολυπλόκαμο Κρεμλίνο και στα ντόπια τσιράκια του. Αυτή είναι η γλοιώδης ελληνική «ευρωπαϊκόφιλη» αστική τάξη και οι πολιτικοί εκπρόσωποί της. Ο λαός, αλλά και οι μεμονωμένοι φωτισμένοι αστοδημοκράτες που μυρίζονται ότι κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο της Δανιμαρκίας, δεν έχουν να περιμένουν τίποτε από αυτούς.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟΣ «ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ»

Συνέχεια από τη σελ. 7

Αυτή η έκθεση δεν θα αργήσει να περιλάβει και το ψευτοΚΚΕ, όλο τον σοσιαλφασισμό, με τον οποίο ο Σύριζα μοιράζεται τις στρατηγικές ιδέες και τους συγκεκριμένους πρακτικούς εχθρούς και φίλους.

Αυτή η αποκάλυψη θα κάνει τη δουλειά της πραγματικής αριστεράς, των πραγματικών κομμουνιστών πολύ πιο κατανοητή στις μάζες και πολύ πιο αποδοτική από ότι

ως τώρα. Αυτή η διαδικασία ήδη σε σπέρματα έχει αρχίσει. Οι ανατολικοί αποικιοκράτες προδότες του προλεταριάτου και του μαρξισμού έχουν ήδη αρχίζουν να παίζουν τον ιστορικό ρόλο τους του δασκάλου από την ανάποδη.

*Έχουμε σε προηγούμενο άρθρο μας εκτιμήσει ότι τα hedge funds αποτελούν ένα μεγάλο σκαλοπάτι στην αφελληνοποίηση του τραπε-

ζικού συστήματος, δηλαδή πήγαμε από τις τράπεζες όπου τον ηγετικό ρόλο τον είχαν τα ελληνικά κεφάλαια στις τράπεζες των ευρωπαϊκών κεφαλαίων του ΤΧΣ που ήταν υπό ελληνική κρατική συνεπιτήρηση και από εκεί στα hedge funds που έχουν σε στόχο όχι να διατηρούν τράπεζες, αλλά να τις αγοράζουν και να τις πουλάνε με κέρδος. Ψηλό ρίσκο σημαίνει ότι είναι στο παιχνίδι να τις πουλάνε και με ζημιά. Όλο το ζήτημα είναι ποιος θα είναι ο τελικός αγορα-

στής των κάποτε ελληνικών τραπεζών. Πάντως τώρα είναι πολύ πιο εύκολο πολιτικά να πουληθούν σε ρωσοκινεζικά κεφάλαια – εν μέρει ή πλειοψηφικά – παρά αν ήταν στα χέρια των ελλήνων ιδιωτών ή της Ευρώπης και του ελληνικού κράτους. Κάλιστα δηλαδή τώρα το ελληνικό κράτος μπορεί να εμποδίσει τους αμερικάνους τυχοδιώκτες χρηματιστές να πουλήσουν τις μετοχές σε όποιον τους συμφέρει.

ΣΥΝΝΕΦΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 2

φιλο-αλβανικής κυβέρνησης στη Δημ. της Μακεδονίας (Reuters, 2/3). Αυτός είναι ο θρίαμβος της ρώσικης διπλωματικής τακτικής.

Διευκολύνεται η απορρόφηση της Δημ. της Μακεδονίας από το ρωσοκινεζικό άξονα

Έτσι σήμερα έχει σχηματιστεί στη γειτονική μας χώρα ένα αλληλοτροφοδοτούμενο δίπολο που αντιπαράθετε σε επίπεδο βάσης το όλο και πιο φανατισμένο και καθυστερημένο εθνικιστικό στρατόπεδο Γκρούεφσκι, το οποίο κοιτάζει ολοένα και περισσότερο προς τη Ρωσία, με το κατεξοχήν πιο προοδευτικό και φιλοευρωπαϊκό στη βάση τους που όμως στην ηγεσία λειτουργεί τυφλά, ή προβοκατόρικα ή καιροσκοπικά για να αρπάξει την εξουσία και έχει υποκύψει στον αλβανικό σοβινισμό και αρνείται την ακεραιότητα της χώρας πυροδοτώντας τα χειρότερα ανακλαστικά του πρώτου στρατοπέδου. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το κύμα εθνοφασιστικών διαδηλώσεων που σαρώνουν τη χώρα, οργανωμένων επίσημα όχι από το VMRO-DPMNE αλλά από μια νεοεμφανιζόμενη «Πολιτική Πρωτοβουλία για Ενωμένη Μακεδονία», διαδηλώσεις όπου

εκτός από τα συνθήματα κατά της ευρωπαϊκής ανάμιξης κυριαρχούν εκείνα τα γνωστά φασιστικά υπέρ μιας εθνικά «καθαρής» Μακεδονίας και υβριστικά για την αλβανική μειονότητα. Χαρακτηριστική επίσης της διολίσθησης του πολιτικού συστήματος προς το φασισμό ήταν και η εκστρατεία που λάνσαρε ο πρώην πρωθυπουργός Γκρούεφσκι ενάντια στις ΜΚΟ (σήμερα κίνημα Stop Operation Soros), παρόμοια με εκείνη που διεξάγεται στη Ρωσία του Πούτιν και ετοιμάζεται στην Ουγγαρία του Ορμπάν. Βέβαια ο Σόρος έδρασε και αυτός πάντα προβοκατόρικα επαληθεύοντας υπέρ της Ρωσίας το αντισημιτικό στερεότυπο της αποσταθεροποίησης των χωρών από τους απάτριδες, εβραίους χρηματιστές.

Στην πραγματικότητα η ένταση στη Δημοκρατία της Μακεδονίας είναι αποτέλεσμα πρωτίστως της δράσης της ρωσικής διπλωματίας, της διπλωματίας του πιο υπερσυγκεντρωμένου κρατικοφασιστικού μονοπώλιου στον πλανήτη, που έχει την ικανότητα να διεισδύει με πράκτορες του ή να εξαγοράζει στελέχη των ανταγωνιστών της μονοπωλιστών και ταυτόχρονα να οξύνει τα ελαττώματά τους στο έπακρο. Μια τόσο έμπειρη στη μεταμφίεση, στην ίντριγκα και στην προβοκά-

τσια υπερδύναμη μπορεί να καταβροχθίσει αργά και αποτελεσματικά τα θύματά της, λειτουργώντας άλλοτε σαν σκούπα κι άλλοτε σαν φαράσι. Όταν βάζει τη μάσκα της Δύσης λειτουργεί προβοκατόρικα για να «σκουπίσει» το θύμα στην πλευρά του ανατολικού φαρασιού. Μόνο σα σκούπα μπορεί να εξηγηθεί π.χ. η ναζιστική δήλωση του αντιπροσώπου στο Κογκρέσο του Τραμπ-Πούτιν, Ρόραμπαχερ, που πρότεινε το διαμελισμό της Δημ. της Μακεδονίας ανάμεσα στη Βουλγαρία και το Κόσοβο. Το ίδιο, μόνο σα φαράσι μπορεί να δει κανείς τον ξαφνικό έρωτα της ρωσοδόουλης ελληνικής διπλωματίας (τόρα που δε χρειάζεται να κρύβει τη ρωσοδουλεία της) για τη μακεδονική πολιτική ηγεσία ύστερα από πολλά χρόνια ψυχρού πολέμου εναντίον της όταν ήταν να την εμποδίσει να πάει με την ΕΕ και να μπει στο ΝΑΤΟ. Αλλά για να φτάσουμε στο φαράσι έπρεπε οι ηλίθιοι όσο και χωρίς δημοκρατικές αρχές στις διεθνείς σχέσεις ευρωπαίοι και αμερικανοί μονοπωλιστές για χρόνια ολόκληρα να υποκύπτουν στις παράλογες απαιτήσεις της Αθήνας, αλλά και των Τιράνων κατά της γειτονικής χώρας.

Ακριβώς εξαιτίας δυτικών λαθών, αδυναμιών ή και εγκλημάτων σε

βάρος των βαλκανικών λαών κατάφερε σήμερα η νεοχιτλερική Ρωσία να ελέγξει ένα μεγάλο τμήμα των Βαλκανίων. Η ύποπτη δραστηριότητά της στην περιοχή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Τον Οκτώβρη η κυβέρνηση του Μαυροβουνίου αποκάλυψε σχέδιο πραξικοπήματος από ρώσους φασίστες που στόχευαν στην εκδίωξη κι εκτέλεση του φιλοδυτικού πρωθυπουργού Τζουγκάνοβιτς και άλλων υψηλόβαθμων αξιωματούχων. Το Νοέμβρη οι προεδρικές εκλογές στη Βουλγαρία ανέδειξαν τον υποστηριζόμενο από το ρωσοδόουλο «σοσιαλιστικό» κόμμα Ρ. Ράντεφ. Οι εξελίξεις στη Ρουμανία σίγουρα θα επηρεαστούν από τη νίκη του ρωσόφιλου Ντοντόν στις προεδρικές εκλογές της γειτονικής Μολδαβίας επίσης τον Οκτώβρη. Στο μεταξύ η φιλορωσική ηγεσία του κατεχόμενου από τους σέρβους φασίστες τμήματος της Βοσνίας βρίσκεται στα μαχαίρια με το ελεύθερο τμήμα με αφορμή μια έφεση που υποστηρίχθηκε από τη βοσνιακή πλευρά κατά μιας άδικης για τα θύματα του σέρβικου ναζισμού απόφασης του ΔΠΔ στη Χάγη. Η έντονη πολιτική δραστηριότητα του Κρεμλίνου στην περιοχή μας ανησύχησε τόσο πολύ την ΕΕ που έστειλε τη μεταλλαγμένη σοσιαλφασίστρια Μογκερίνι, νυν επικεφαλής της εξωτερικής της πολιτικής, για να σφυγμομετρήσει την κατάσταση. Όταν επισκέφτηκε το κοινοβούλιο της Σερβίας η Μο-

γκερίνι γιουχαρίστηκε από βουλευτές του ακροδεξιού Ριζοσπαστικού κόμματος που φώναζαν φιλορωσικά συνθήματα, αλλά αυτή δεν δίστασε να πει ότι τώρα που έφυγε η Αγγλία από την ΕΕ θα πάρει τη θέση της η Σερβία!!! Πολύ ωραία αντικατάσταση: στη θέση της πιο ισχυρης αμυνόμενης απέναντι στη Ρωσία χώρας της Ηπείρου μας, θα έρθει η πιο ρωσόφιλη. Η χαρά της Μογκερίνι.

Αν δεν αποκαλυφθεί ο πολύπλευρος και διασπαστικός ρόλος της ρωσικής ναζιστικής διπλωματίας τότε τα Βαλκάνια θα γίνουν ξανά το ματωμένο υπογάστριο της Ευρώπης ίσως πιο πολύ από τα ανατολικά της σύνορα, όπου οι συγκρούσεις είναι τουλάχιστον ανοιχτές με τη Ρωσία και όχι μέσω αντιπροσώπων.

Ο ηγέτης των Σοσιαλδημοκρατών παίζει διπλό ρόλο μέσα στο κόμμα του. Στην αρχή εκβίαζε την κυβέρνηση Γκρούεφσκι με τη δημοσιοποίηση του υλικού των παράνομων παρακολουθήσεων. Το Νοέμβρη ένταξε στη συμμαχία του SDSM χωρίς να συμβουλευτεί καν την εκτελεστική διοίκηση του κόμματος τον Ντράγκισα Μίλετιτς, ηγέτη του Σερβικού Προοδευτικού Κόμματος, που θεωρείται υπεύθυνος απ' το SDSM για παραδοσία του αντικυβερνητικού αγώνα.

Δύσκολα τα πράγματα για τον Πούτιν στα 100χρονα του Οχτώβρη του '17

Ο Πούτιν έχει συνηθίσει να τα χει όλα δικά του: και τσάρος και κληρονόμος του «κομμουνισμού» και του «αντιιμπεριαλισμού» τύπου Μπρέζνιεφ, και κλασικός νεοτσαρικός φασίστας και συνέχεια του «κόκκινου» αντιδυτικισμού, και καπιταλιστής του χειρότερου και πιο αρπακτικού είδους στον κόσμο και πάτρωνας κάθε «αντινεοφιλελεύθερου αντικαπιταλιστή» του πλανήτη.

Το αριστούργημα αυτό μπορεί να το θαυμάσει κανείς στην ανατολική Ουκρανία: την ώρα που Ρώσοι νεοτσαρικοί – φασίστες εθελοντές, ήδη από το 2014, δήλωναν ότι πηγαίνουν εκεί για να πολεμήσουν «για τα προαιώνια ρωσικά εδάφη που ο προδότης Λένιν πούλησε στους Ουκρανούς», στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες ψευτοκομμουνιστές ή ακόμη και ψευτοαναρχικοί διοργάνωναν και διοργανώνουν συνάξεις για την «αντιφασιστική εξέγερση του Ντομπιάς με τα σφυροδρέπανα στις σημαίες της». Ο κλασικός τσαρισμός συναντάει τον ψεύτικο κομμουνισμό, δηλαδή το νεοτσαρικό σοσιαλιμπεριαλισμό των Χρυσόστοφ, Μπρέζνιεφ, Γκορμπάτσόφ, Γέλτσιν και βέβαια Πούτιν, ο σταυρός της τσαρικής μεσαιωνικής ορθοδοξίας συναντάει το ψεύτικο, κυλισμένο στη λάσπη «σφυροδρέπανο» αυτών που πρόδωσαν από τα μέσα το εργατικό κίνημα και έγιναν οι πιο μεγάλοι υποκριτές διαφθορείς, φασίστες αστοί και ιμπεριαλιστές στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Όμως οι αντιδραστικοί δεν μπορούν με δέκα δάχτυλα να πιάσουν εκατό μύγες, έλεγε ο Μάο Τσε Τουνγκ. Έτσι πολλά διεθνή μέσα, κυρίως δυτικά, σημειώνουν στην αρθρογραφία τους την αμχανία με την οποία αντιμετωπίζει το φα-

σιστικό καθεστώς Πούτιν την 100ή επέτειο της επανάστασης του Φλεβάρη, αλλ' ακόμη περισσότερο του Οχτώβρη του '17. Σκέφτεται μάλιστα να αφήσει την επέτειο να περάσει χωρίς καμία επίσημη κρατική εκδήλωση, ώστε να μην αναγκαστεί να απαντήσει σε ενοχλητικά ερωτήματα και στις αντιφάσεις που καταξεσχίζουν το σημερινό ρώσικο καθεστωτικό έκτρομα στο επίπεδο της ιδεολογίας.

Κι αυτό γιατί το βαθιά αντιπολεμικό, αντισοβινιστικό, διεθνιστικό, διαφωτιστικό και εξισωτικό μήνυμά της Οχτωβριανής Επανάστασης έρχεται σε πλήρη αντίθεση, για την ακρίβεια καρφώνει στην καρδιά την παπαδίστικη, πολεμοκάπηλη, μεγαλορώσικη σοβινιστική ιδεολογία και ρητορεία του καθεστώτος Πούτιν.

Αυτός μπορεί εύκολα να διαστρέψει την αντιφασιστική νίκη του 1945 στην Ευρώπη και όχι μόνο να αρνείται ότι ήταν νίκη του αντιφασιστικού μετώπου της ΕΣΣΔ με τις δυτικές αστικές δημοκρατίες της Αγγλίας και των ΗΠΑ ενάντια στον χιτλερικό άξονα, αλλά να την παρουσιάζει σενά ως «νίκη του μεγάλου ρωσικού έθνους», ενώ ήταν νίκη των λαών και εθνών της πολυεθνικής, σοσιαλιστικής ΕΣΣΔ και των αντιφασιστών αντάρτων της

κεντρικής – ανατολικής Ευρώπης, με γενικό ηγέτη τους τον γεωργιανό Στάλιν.

Αλλά σαν γνήσιος λευκοφρουρός, ο Πούτιν δε μπορεί να δεχτεί την άμεση απόσυρση της Ρωσίας από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο του 1914-1918 και βέβαια την εκχώρηση εδαφών στη Γερμανία του Κάιζερ με το Μπρεστ – Λιτοφσκ από τον Λένιν, προκειμένου να σωθεί η επανάσταση των εργατών και αγροτών της Ρωσίας.

Ο Πούτιν, ακόμη περισσότερο, δεν μπορεί να δεχτεί την παραχώρηση ανεξαρτησίας στη Φινλανδία, καθώς και την ομοσπονδικοποίηση της Σοβιετικής Ένωσης, το 1922, που έδωσε για πρώτη φορά στην ιστορία εθνικό κράτος στο πλαίσιο της σοβιετικής ομοσπονδίας στους Ουκρανούς, στα έθνη του Καυκάσου, στους λαούς της Κεντρικής Ασίας κλπ. Αυτά όλα, κατά τον Πούτιν, είναι ανόσια εγκλήματα των μπολσεβίκων, δηλαδή των καλύτερων παιδιών του ρωσικού προλεταριάτου, που μίσησαν το μεγαλορώσικο, σκληρόκαρδο σοβινισμό και αγάπησαν βαθιά τους καταπιεσμένους λαούς που ζούσαν φυλακισμένοι στο τσαρικό κάτεργο, που ξεκινούσε από την κεντρική Ευρώπη κι έφτανε ως το Ειρηνικό Ωκεανό.

Ο μόνος «κομμουνισμός» που μπορεί να δεχτεί ο Πούτιν είναι ο «κομμουνισμός» του Μπρέζνιεφ, δηλαδή ο «κομμουνισμός» της καταπίεσης των Ουκρανών, των Καζάκων, των βαλτικών εθνών, ο

«κομμουνισμός» του ανταγωνισμού με την ιμπεριαλιστική Δύση για σφαίρες επιρροής και παγκόσμια ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Είναι ένας αντιδυτικισμός από τα δεξιά κι όχι από τ' αριστερά του κλασικού ιμπεριαλισμού δυτικού «φιλελεύθερου» τύπου, δηλαδή από την πλευρά του πιο φιλοπόλεμου, κρατικο-καπιταλιστικού μονοπώλιου, είτε με «σοβιετική» είτε με ανοιχτή ρώσικη τσαρική μορφή.

Αλλά τέτοιος «κομμουνισμός» δεν μπορεί να πουληθεί πάνω στη στεντόρεια διακήρυξη κατάργησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και έθνους από έθνος, με αρχηγό το Λένιν, που ήταν η επανάσταση του '17.

Χώρια που η πλέρια αντεπαναστατική ιδεολογία της σύγχρονης φασιστικής Ρωσίας έχει ταυτίσει κάθε λαϊκό ξεσηκωμό και ανατροπή με «εβραιοδυτικές συνωμοσίες» και τις «καταραμένες» πορτοκαλί επαναστάσεις, δηλαδή τις αστοδημοκρατικές - αντιφασιστικές εξεγέρσεις ενάντια σε ρωσοδόουλα ή ρωσόφιλα καθεστώτα τις τελευταίες δύο δεκαετίες. Έτσι ο Πούτιν θα αναγκαστεί να κάνει μόκο και να αφήσει την επέτειο να περάσει, με κάποιες ελάχιστες ίσως παραχωρήσεις, για να μην τα χαλάσει και με τους «κόκκινους» συμμάχους του, δηλαδή τους Ζιουγκάνοφ, που θα πουλήσουν ίσως λίγο «λενινισμό» παλαιοημερολογίτικης κοπής, έξω από κάθε πραγματική αναφορά στο πραγματικό κοσμοϊστορικό μήνυμα του Οχτώβρη.

Το 2015 άλλωστε, στο φόρουμ Σέλιγκερ, που διοργανώνει το Κρεμλίνο κάθε χρόνο για να κάνει πλύση εγκεφάλου σε νεολαίους, ο Πούτιν χαρακτήρισε τους μπολσεβίκους που ηγήθηκαν στην εξέγερση του Οχτώβρη του '17 «επικίνδυνους προδότες».

Ο Λένιν και οι επαγγελματίες επαναστάτες του, είπε ο Πούτιν, «πρόδωσαν τα εθνικά συμφέροντα. Ήθελαν να δουν την πατρίδα τους να ηττάται, ενώ οι γενναίοι Ρώσοι στρατιώτες και αξιωματικοί έχυναν το αίμα τους στα πεδία της μάχης του Α' Παγκοσμίου Πολέμου». Η επανάσταση, κατέληξε ο φασίστας αρχηγός του ρωσικού νεοτσαρισμού, οδήγησε τη Ρωσία «να καταρρεύσει ως κράτος και να αυτοανακηρυχθεί ηττημένη στον πόλεμο» (<http://www.spectator.co.uk/2017/01/why-putins-russia-will-be-keeping-quiet-about-1917>).

«Δεν χρειαζόμασταν την παγκόσμια επανάσταση», διακήρυξε πιο πρόσφατα ο Πούτιν, «κριτικάροντας» ως φασίστας νάνος τον γίγαντα Λένιν, αρχηγό του προλεταριάτου και ηγέτη της επανάστασης του '17 για το διεθνισμό του. Θα τη χρειαστούν όμως οι λαοί και θα την πραγματοποιήσουν, αλλού γρηγορότερα κι αλλού αργότερα, ανά τον πλανήτη, ακριβώς επάνω στον πόλεμο τους ενάντια στους χειρότερους φασίστες, αστούς και ιμπεριαλιστές όλων των εποχών, δηλαδή σ' αυτόν τον ίδιο τον Πούτιν και στους Κινέζους δημίους του προλεταριάτου, όταν αυτοί θα επιχειρήσουν το γιουρούσι τους για την παγκόσμια κυριαρχία.

ΠΑΛΙ ΙΜΙΑ

ή η εμπλοκή της Ελλάδας στις ευρω-τουρκικές αντιθέσεις

Όπου γάμος και χαρά, πρώτη η Βασιλία, λέει μια σοφή παροιμία. Και η σύγχρονη Βασιλία δεν είναι άλλη από την κυβέρνηση Τσίπρα, που κι αυτή βάζει το λιθαράκι της (μερικές φορές την κοτρόνα της) στο θεμέλιο-στο έργο της ώθησης του Ερντογάν στην αγκαλιά του Πούτιν, έργο στο οποίο σήμερα πρωταγωνιστεί η τυφλή Ευρώπη.

Η αλήθεια είναι πως αυτή τη νέα φάση της παλαιόθεν ελληνο-τουρκικής διαμάχης, κυρίως για το Αιγαίο, την εγκαινίασε η τουρκική κυβέρνηση και ο Ερντογάν, ο οποίος, μερικούς μήνες πριν έθεσε έμμεσα ζήτημα Συνθήκης της Λωζάννης, όταν στην επέτειο για το θάνατο του Κεμάλ έκανε λόγο για «*σύνορα της καρδιάς*» του. Βέβαια, διαβεβαίωσε ταυτόχρονα ότι η χώρα του «*δεν έχει βλέψεις στα εδάφη κανενός*», αλλά η ζημιά είχε γίνει. Αργότερα το ΑΠΕ μετέδωσε την «*είδηση*» ότι ο Ερντογάν μίλησε για δημοψήφισμα των Τούρκων της Δυτικής (ελληνικής) Θράκης, αλλά η «*είδηση*» αποδείχθηκε χαλκευμένη και ο Έλληνας ανταποκριτής του πρακτορείου υποχρεώθηκε σε παραίτηση, αφού όμως πρώτα είχε παίξει σε όλα τα κανάλια ως πρώτη είδηση, εφόσον αυτά δε φρόντισαν πρώτα να ελέγξουν τη γνησιότητα της, όπως θα όφειλαν. Βέβαια αυτή η γκάφα του ανταποκριτή ήταν πρόσχημα για την απομάκρυνση του. Η αληθινή αιτία είναι ότι αυτός ο παλιός και όχι ιδιαίτερα ανπιόρκος ανταποκριτής δεν ήταν την έγκρισης του συριζαϊκού καθεστώτος.

Η θέση της ΟΑΚΚΕ στο ζήτημα αυτό είναι ξεκάθαρη θέση αρχών: Οι διεθνείς συνθήκες που είναι κατοχυρωμένες από τη ζωή και την πρακτική χρόνων από τους λαούς και τις χώρες όλου του κόσμου, πρέπει να τηρούνται απ' όλους. Τελεία και παύλα. Ούτε «*σύνορα καρδιάς*», ούτε οτιδήποτε οδηγεί έστω και σε σκέψη αναθεωρητισμού σε ζητήματα συνόρων.

Η ελληνική κυβέρνηση όμως προχώρησε σε κάτι που και στο παρελθόν κόντευε να προκαλέσει ελληνοτουρκικό πόλεμο. Αναφερόμαστε εδώ στη γνωστή περίπτωση των Ιμίων τον Ιανουάριο του 1996. Η τότε ελληνική κυβέρνηση Σημίτη είχε προγραμματίσει να κατοικήσει μερικές βραχονησίδες στο Αιγαίο, αλλάζοντας έτσι το νομικό καθεστώς του, αφού οι βραχονησίδες έχουν μόνο χωρικά ύδατα, ενώ τα κατοικημένα νησιά δικαιούνται να έχουν, επιπλέον, υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ. Η απάντηση, τότε, της τουρκικής κυβέρνησης Τσιλέρ ήταν η αμφισβήτηση της αναμφισβήτητης ελληνικής εδαφικής κυριαρχίας στα Ίμια και μετά συνολικά του καθεστώτος των ελληνικών βραχονησίδων στο Αιγαίο με αφορμή την προσάραξη εκεί ενός τουρκικού εμπορικού πλοίου. Η «*λύση*» είχε δοθεί τότε με παρέμβαση της αμερικάνικης κυβέρνησης και του Χόλμπρουκ «*γκριζάρωντας*» τα 2 αυτά νησιάκια. Ο προβοκάτορας δηλαδή τότε βρισκόταν κυρίως στην ελληνική πλευρά, αφού αυτή ξεκίνησε τη διαδικασία αναθεώρησης του καθεστώτος του Αιγαίου και ακολούθησαν οι Τούρκοι που την αναθεώρησαν και αυτοί με ένα βήμα παραπάνω.

Η σύγχρονη-συριζαϊκή φάση της αναθεώρησης του νομικού καθεστώτος του Αιγαίου

Στις 9 Γενάρη 2017 έσκασε μια τρομερή είδηση, η οποία όμως πέρασε στα ψιλά του έντυπου και ηλεκτρονικού Τύπου: «*Η Γενική Γραμματεία Αιγαίου και Νησιωτικής Πολιτικής του υπουργείου Ναυτιλίας και*

Νησιωτικής Πολιτικής δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον και καταβάλλει σοβαρές προσπάθειες για την προοπτική κατοίκησης 28 μικρών νησιών του Αιγαίου, με στόχο να νησιά αυτά να αποκτήσουν οικονομική δραστηριότητα για εθνικούς κυρίως λόγους».

Αυτό ανέφερε σε έγγραφο του, που διαβιβάστηκε στη Βουλή, ο αρμόδιος υφυπουργός Νεκτάριος Σαντορινιός. Το έγγραφο διαβιβάστηκε μετά από ερώτηση που είχε καταθέσει ο βουλευτής της Χρυσής Αυγής Νίκος Κούζηλος, με την οποία ζητούσε να ενημερωθεί αν υπάρχει σχεδιασμός για την κατοίκηση μικρών και βραχονησίδων. Όπως εξηγεί ο υφυπουργός, «*στόχος είναι μέσα από τις υπάρχουσες από τη δεκαετία του 1990 υποδομές και προφανώς με την κατασκευή έργων μικρής κλίμακας, τα νησιά αυτά να καταστούν κατοικήσιμα προκειμένου να αναπτυχθούν δραστηριότητες όπως η παρατήρηση και παρακολούθηση του φυσικού πλούτου, η προσέλκυση περιβαλλοντικών οργανώσεων, ομάδων, ερευνητών του εξωτερικού και του εσωτερικού, με σκοπό την τουριστική ανάπτυξη της Ελλάδας κ.ά.*» (η είδηση είναι παρμένη από το κρατικό Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων). Το περιβάλλον των βραχονησίδων τους ένοιαζε!

Τέλος, ο Σαντορινιός ενημερώνει ότι «*η Γενική Γραμματεία Αιγαίου και Νησιωτικής Πολιτικής, μετά από αλληπάλληλες συσκέψεις με την επιτελική δομή του ΕΣΠΑ του ΥΝΑΝΠ και σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Αιγαίου, και αφού έχουν προηγηθεί δύο συσκέψεις με εκπαιδευτικούς του υπουργείου Εξωτερικών και Εθνικής Άμυνας, βρίσκεται στη φάση της διαδικασίας αναζήτησης εταίρου, ο οποίος θα συμμετάσχει στη μείζονος σημασίας από εθνικής πλευράς δράση, προκειμένου το project αυτό να ενταχθεί στο Στρατηγικό interreg Ελλάδα-Κύπρου*». Με αυτό το τέχνασμα δηλαδή πάνε να εμπλέξουν και την ΕΕ εναντίον της Τουρκίας.

Μετά απ' αυτά, η Τουρκία αντέδρασε με τον γνωστό από το παρελθόν τρόπο: λάδι στη φωτιά. Έστειλε τον αρχηγό του ΓΕΕΘΑ τους να κάνει μια βόλτα στα Ίμια, έβαλε και τις κάμερες να τραβήξουν τα σχετικά πλάνα για το διεθνές δικαίο και η τουρκική κυβέρνηση ξαναέθεσε θέμα «*γκριζών*» βραχονησίδων. Δηλαδή η Ελλάδα δοκιμάζει σε πλήρη σύγκρουση με το διεθνές δικαίο των θαλασσών να μετατρέψει τις βραχονησίδες σε νησιά για να εξασφαλίσει υφαλοκρηπίδα που δεν έχουν, και η Τουρκία αντί να αντιδράσει σε αυτήν την παραβίαση με την υπεράσπιση του δικαίου της στα διεθνή όργανα και στη διεθνή κοινή γνώμη απαντάει πάλι σε σύγκρουση με τις διεθνείς διμερείς και διεθνείς συμφωνίες που έχει υπογράψει με τον έμπρακτο ισχυρισμό ότι τα Ίμια και μια σειρά άλλες ελληνικές βραχονησίδες ανήκουν στην ίδια. Αμέσως βέβαια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν χάνει την ευκαιρία και απαντάει με τον Καμμένο της που κλιμακώνει την προβοκάτσια και πάει και ρίχνει στεφάνι από ελικόπτερο στεφάνι στα Ίμια παραβιάζοντας με πλάγιο τρόπο τη συμφωνία του 1996 ότι καμιά από τις δύο χώρες δεν πατάει στα Ίμια.

Είναι φανερό ωστόσο για τον αντικειμενικό παρατηρητή ότι, και στις δύο περιπτώσεις, αυτός που «*ήρξατο χειρών αδίκων*» είναι οι ελληνικές κυβερνήσεις, και μάλιστα δύο ρωσόδουλες ελληνικές κυβερνήσεις, με σκοπό να κάνουν ένεση στον τουρκικό εθνικισμό και να απομακρύνουν έτσι την Τουρκία από τη Δύση. Ξέρουν, ειδικά σήμε-

ρα ότι μόνο έτσι θα μπορέσουν να τη ρίξουν όσο γίνεται πιο βαθιά στα νύχια του Πούτιν και της Ρωσίας. Ο Ερντογάν και η τουρκική αστική τάξη, μην έχοντας το σωστό μπούσουλα για να ερμηνεύσουν τις κινήσεις της ρώσικης υπερδύναμης στην παγκόσμια και την τοπική σκακιέρα, (δες άλλο άρθρο σε αυτήν την Νέα Ανατολή) αντιδρούν σπασμωδικά και απεγνωσμένα και πάντα με τα δικά τους σοβινιστικά αντανακλαστικά. Όμως, ακόμα και αν δεν ήξερε κανείς ποιος ξεκίνησε την νέα ελληνοτουρκική ένταση στο Αιγαίο, θα μπορούσε να σκεφτεί ότι θα ήταν μεγάλος παραλογισμός για την Τουρκία και μάλιστα για την κυβέρνηση Ερντογάν να την ξεκινήσει την ώρα που α) αντιμετωπίζει ήδη δύο θερμά μέτωπα στο νότο του, ένα με τους Κούρδους του ΡΚΚ, που τον φέρνει και σε άμεση διπλωματική σύγκρουση με τις ΗΠΑ, και ένα με τον ΙΣΙΣ τόσο στη Συρία όσο και στο Ιράκ (Μοσούλη), που β) ο τουρκικός στρατός βρίσκεται σε μεγάλη αδυναμία από στελεχική άποψη μετά τις πλατείες εκκαθαρίσεις που ακολούθησαν το πραξικόπημα του Ιούνη του 2016 οι οποίες από ότι φαίνεται στόχευσαν όχι μόνο γκιουλενικούς αλλά και φιλοευρωπαίους στρατιωτικούς, και γ) που βρίσκεται σε διπλωματικό πόλεμο με την Ευρώπη ενώ στο Αιγαίο περιπολούν τα πλοία του αμερικανο-ευρωπαϊκού ΝΑΤΟ όχι μόνο στα γενικότερα πλαίσια αλλά καλεσμένα από την ελληνική κυβέρνηση ειδικά για να επεμβούν στο προσφυγικό. Και μόνο μέσα από την παραπάνω παρατήρηση έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η σημερινή ελληνοτουρκική όξυνση στο Αιγαίο διευκολύνει τα σχέδια της ρωσικής διπλωματίας, που στο Αιγαίο δρα μέσω ελληνικής διπλωματίας, γιατί αυτή είναι η στρατηγικά καταδικαιή τους ενώ η τουρκική όχι. Για την ακρίβεια η τουρκική διπλωματία συμπλέει προς το παρόν τακτικά με τη ρώσικη στον αντευρωπαϊσμό, αλλά είναι σε αρκετά μεγάλη αντίθεση στο συριακό, όπου η Τουρκία συνεχίζει να διατηρεί την ενότητα της με την συριακή αντίσταση και την αντίθεσή της με το ΡΚΚ και το καθεστώς Άσας.

Βέβαια την όξυνση στο Αιγαίο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζει να την κρατάει στο διπλωματικό επίπεδο προς το παρόν ελεγχόμενη και σε χαμηλούς τόνους, γιατί η ίδια στην κύρια πλευρά θέλει να εμφανίζεται σαν φίλος της Τουρκίας και του Ερντογάν όσο αυτός είναι σε ενότητα με τον Πούτιν και σε σύγκρουση με την Ευρώπη. Σε αυτήν την κατεύθυνση είναι οι δηλώσεις του υφυπουργού εξωτερικών Κατρούγκαλου. Όμως είναι έτοιμη να πυροδοτήσει την όξυνση σε περίπτωση που ο Ερντογάν προβάλει περισσότερες αντιτάσεις στον αναγκασμό του Πούτιν στο συριακό ή στο κουρδικό. Γι αυτό ο ίδιος ο Τσίπρας, ο Κοτζιάς και ο Βίτσας, το πρώην ηγετικό στέλεχος του ψευτοΚΚΕ που τώρα είναι ο υφυπουργός άμυνας, (δηλαδή ο επιτηρητής του Καμμένου από την πλευρά του καθοδηγητικού πυρήνα του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος), παίζουν το ρόλο του κατευναστή στην σύγκρουση, ενώ στο φωνακλάδικο, αλλά δεμένο σοβινιστικό σκυλί, που λέγεται Καμμένος έχουν αφήσει το ρόλο του τουρκοφάγου. Δεν αποκλείεται δηλαδή, αν ο Ερντογάν κάνει οποιοσδήποτε αταξίες ή αδυνατίσει πολύ στο εσωτερικό, να βάλουν οι κατευναστές το σκυλί να ρίξει μια δαγκωνιά στον πρώτο, πχ με μια κάποια πρακτική εκκίνηση των «*σοβαρών προσπαθειών για την προοπτική κατοίκησης 28 μικρών νησιών του Αιγαίου*» ή με ένα επεισόδιο στην κυπριακή ΑΟΖ, όπου και εκεί προ-

σφέρει άφθονες ευκαιρίες ο τουρκικός σοβινισμός, ώστε να στραφούν ΕΕ και ΝΑΤΟ ενάντια στην Τουρκία και στον Ερντογάν και αυτός, περικυκλωμένος, να δεχτεί μια «*ειρηνοποιό*» μεσολαβητική επέμβαση της Ρωσίας, που θα σημαίνει ουσιαστικά τον εξευτελισμό του σαν ηγέτη ισχυρής περιφερειακής δύναμης. Αλλά ακόμα και τίποτα να μην γίνει από

όλα αυτά η ελληνοτουρκική ένταση στο Αιγαίο είναι σήμερα ένα ακάθι στο πλευρό του Ερντογάν και όχι του Τσίπρα και των φίλων του που τον στηρίζουν σε όλα τα λεγόμενα εθνικά, δηλαδή των Μητσοτάκη, Γεννηματά, Ποταμιού, ψευτοΚΚΕ, Ναζί της Χα κλπ.

ΣΑΜΠΟΤΑΖ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΧΩΡΑΣ

Το φράγμα της Μεσοχώρας αποτελεί μέρος του έργου της εκτροπής του Αχελώου. Ο σκοπός του έργου ήταν η μεταφορά νερού από τον Αχελώο ποταμό στη λεκάνη του Πηνειού για να καλύψει τις αρδευτικές ανάγκες του Θεσσαλικού κάμπου. Η κατασκευή των επιμέρους έργων της εκτροπής ξεκίνησε το 1986, είχε προϋπολογισμό γύρω στα 1,5 δισ. ευρώ (σε σημερινές τιμές) και περιελάμβανε την κατασκευή τεσσάρων φραγμάτων και μιας γιγάντιας σήραγγας, μεταξύ πολλών άλλων. Για κάθε χρόνο που το φράγμα δε λειτουργεί η ΔΕΗ εκτιμά ότι χάνει περί τα 20-30 εκατ. ευρώ από δυναμικά έσοδα.

Στον αρχικό σχεδιασμό, το ύψος 150 μέτρων φράγμα της Μεσοχώρας και το υδροηλεκτρικό εργοστάσιο της Γλύστρας που βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα μακριά ήταν «*έργα κεφαλής*» της εκτροπής. Το φράγμα θα δημιουργούσε με έναν ταμιευτήρα (μία λίμνη δηλαδή) μεγέθους 7,8 τετραγωνικών χιλιομέτρων, της οποίας το νερό θα διοχετευόταν πρώτα προς το εργοστάσιο της Γλύστρας για την παραγωγή καθαρής υδροηλεκτρικής ενέργειας μέσα από μια σήραγγα μήκους 7,4 χιλιομέτρων, και στη συνέχεια θα συνέχιζε την πορεία του προς το επόμενο φράγμα, αυτό της Συκιάς. Εκεί θα σχηματιζόταν ένας δεύτερος, μεγαλύτερος ταμιευτήρας, από όπου ένα μέρος των νερών θα διοχετευόταν μέσω μιας άλλης, γιγάντιας σήραγγας μήκους 17,4 χιλιομέτρων στην άλλη πλευρά της Πίνδου, στον Θεσσαλικό κάμπο. Το αρχικό σχέδιο προέβλεπε πως η λεκάνη του Αχελώου θα μετέφερε στη λεκάνη του Πηνειού περίπου 1,2 δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού το χρόνο. Η ΔΕΗ υπολογίζει ότι έχει δαπανήσει σχεδόν 500 εκ. ευρώ για την κατασκευή του φράγματος μέχρι σήμερα (σε σημερινά ποσά). «*Η καθυστέρηση της λειτουργίας του φράγματος σημαίνει απώλεια παραγωγής και εσόδων της τάξης των 25-30 εκατομμυρίων ευρώ το χρόνο*», μας επισήμανε ο κ. Γιάννης Αργυράκης, επικεφαλής της Διεύθυνσης υδροηλεκτρικής παραγωγής της ΔΕΗ (<http://www.dianeosis.org/2017/02/mesochora/>). Το φράγμα της Μεσοχώρας είναι σχεδιασμένο να παράγει 360Wh ετησίως, αρκετή ενέργεια για να τροφοδοτήσει μια πόλη με το μέγεθος του Περιστερίου ή όλες τις ελληνικές χαλυβουργίες που κλείσαν λόγω ακριβού ρεύματος ή θα μπορούσε να απεξαρτήσει σε ένα βαθμό

την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από το πανάκριβο ρωσικό φυσικό αέριο και να μειώσει το κόστος της ΔΕΗ σε αγορές εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα.

Τα τελευταία τριάντα χρόνια οικολογικές οργανώσεις αλλά και πολίτες των χωριών που βρίσκονταν στις όχθες του Αχελώου -που όλοι τους καθοδηγούνταν πολιτικά από το ΣΥΡΙΖΑ και την ψευτοαριστερή ουρά του- προσέφυγαν έξι φορές στα δικαστήρια για να εμποδίσουν την κατασκευή του έργου. Κάθε φορά που το ΣΤΕ έβγαζε αποφάσεις κατά της εκτροπής, οι εργασίες σταματούσαν, το έργο επανασχεδιαζόταν, νέες μελέτες υποβάλλονταν και οι εργασίες ξανάρχιζαν, για να σταματήσουν ξανά με την επόμενη καταδικαστική απόφαση και η ποσότητα του νερού που θα εκτρέπονταν μειώνονταν. Το ΣΤΕ αποφάσισε κατά της εκτροπής του Αχελώου και τις έξι φορές και η εκτροπή έχει πια σταματήσει οριστικά. Μετά την τελευταία απόφαση του ΣΤΕ το 2014 αποφασίστηκε -επί εποχής της αλήστου μνήμης σαμποταρίστριας Μπιρμπίλη, υπουργού περιβάλλοντος του Γ. Παπανδρέου - το φράγμα να λειτουργήσει ανεξάρτητα και άρχισε να συντάσσεται η μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, ειδικά για το φράγμα της Μεσοχώρας και το υδροηλεκτρικό εργοστάσιο της Γλύστρας. Την ίδια περίοδο, η Περιφέρεια Θεσσαλίας (στην οποία ανήκει η περιοχή του φράγματος) ζήτησε την αναθεώρηση της έκθεσης για τη στατικότητα του χωριού της Μεσοχώρας από το Ινστιτούτο Γεωλογικών Μελετών, η οποία είχε κατατεθεί το 2011. Το ΙΓΜΕ κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα: Έπρεπε να απαλοτριωθεί όλο το χωριό για λόγους ασφαλείας. Η Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων που κατατέθηκε τελικά το Νοέμβριο του 2014 έλαβε υπ' όψιν την έκθεση του ΙΓΜΕ. Στη συνέχεια, μέσα στο 2015 η ΜΠΕ πήρε θετικές γνωμοδοτήσεις από όλους τους εμπλεκόμενους φορείς: Περιφέρεια Θεσσαλίας, Δ/ση Υδάτων Δυτικής Ελλάδος, Αποκεντρωμένη Διοίκηση Πελοποννήσου, Δυτικής Ελλάδος και Ιονίου και ο Δήμος Πύλης. Το επόμενο στάδιο ήταν η σύνταξη της Απόφασης Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων, την οποία υπέγραψε ο αρμόδιος υπουργός για να ξεκινήσουν τα έργα της ΔΕΗ για τη λειτουργία του φράγματος. Σε αυτό το στάδιο βρίσκεται η υποθεση από τα τέλη του 2015. Μετά από αυτό η ΔΕΗ θα μπορέσει υποτίθεται να ξεκινήσει άμεσα τα τελευταία έργα που απομένουν

ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΥΡΩΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΥΡΡΑΞΗ

Συνέχεια από τη σελ. 12

αγώνα στα μπαλκόνια της πρωτεύουσας του, και μάλιστα έναν αγώνα σε συνθήκες πολύ μεγάλης οξύτητας και ουσιαστικής διάσπασης των μεταναστών στη φιλοξενούσα χώρα. Αυτή είναι μια στάση αρχής. Και εδώ έχει πολύ μεγάλες ευθύνες ο Ερντογάν που κατά αρχήν τους πρόσφερε το πρόσχημα να απορρίψουν το αίτημά του. Θα μπορούσε, για παράδειγμα, στις ευρωπαϊκές χώρες που έχουν πολλούς τούρκους μετανάστες ψηφοφόρους να πάνε να μιλήσουν σ' αυτούς κάποια εξέχοντα μέλη της επιτροπής υπέρ του «να» στο δημοψήφισμα, όπως και κάποιοι της αντίθετης άποψης. Δεν είναι ανάγκη να κάνει αυτή τη δουλειά κάποιος υπουργός -πόσο μάλλον ο ίδιος ο πρωθυπουργός (ο Γκλντιρίμ) ή ο υπουργός εξωτερικών (ο Τσαβούσογλου). Αυτό έχει το εξής αρνητικό: ότι από την ώρα που η Τουρκία είναι ουσιαστικά σε έναν ακήρυχτο εμφύλιο με τους κούρδους εθνικιστές και τους γκιουλενικούς, οι ομιλίες ηγετών του τούρκικου κράτους σε ανοιχτές μαζικές συγκεντρώσεις, οξύνει τις αντιθέσεις μεταξύ των μεταναστών που είναι ταυτόχρονα πολίτες της δεσμευμένης χώρας. Ωστόσο, από την άλλη μεριά δεν θα γινόταν κάποια καταστροφή αν γινόταν αυτό, γιατί επί τόσα χρόνια δεν έχουν καταγγελθεί βίαιες κινήσεις της πλειοψηφίας που είναι οι οπαδοί του ΑΚΡ εναντίον της μειοψηφίας των μεταναστών που είναι οι οπαδοί του Γκιουλέν και του ΡΚΚ, αλλά ούτε και το αντίθετο. Άλλωστε και στην Τουρκία δεν έχουν επισημανθεί τέτοια φαινόμενα βίας σε επίπεδο βίας από την πλευρά του ΑΚΡ την ώρα που και οι γκιουλενικοί πραξικοπηματίες και οι ηγέτες του ΡΚΚ έχουν σκοτώσει τούρκους άοπλους πολίτες.

Γι αυτούς τους λόγους πιστεύουμε ότι οι απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων στην μεν Γερμανία είχαν από πίσω τη λογική των Μέρκελ, Γκάμπριελ: «όχι στις ομιλίες του υποψήφιου δικτάτορα Ερντογάν» και όχι τη λογική που πρόβαλαν επίσημα: «όχι στη διάσπαση των τούρκων πολιτών στο γερμανικό έδαφος». Σε ότι αφορά την Ολλανδία η λογική της απαγόρευσης ήταν πραγματικά αυτή που πρόβαλε ο πρωθυπουργός Ρούτε, δηλαδή να μην δοθούν ελάχιστες μέρες πριν τις ολλανδικές εκλογές ξενοφοβικά επιχειρήματα στον ρατσιστή Βίλντερς.

Εδώ ακριβώς, στην περίπτωση της Ολλανδίας και της Γερμανίας φανερώνεται το πόσο αντιδημοκρατικά και με περιφρόνηση προς τους λαούς των δύο παραπάνω χωρών φέρθηκε ο Ερντογάν. Όσο και να διαφωνεί κανείς με την απόφαση ή με τα κίνητρα των κυβερνήσεων της Γερμανίας ή της Ολλανδίας να μη δώσουν άδεια για ομιλίες σε ανοιχτές συγκεντρώσεις στους τούρκους υπουργούς, αυτοί δεν είχαν κανένα, μα κανένα δικαίωμα να αφηγήσουν αυτές τις απαγορεύσεις και να πάνε να μιλήσουν με το ζόρι, όπως έκανε στην Ολλανδία ο Τσαβούσογλου και πιο ωμά η υπουργός οικογενειακών υποθέσεων. Γιατί αυτό σήμαινε άρνηση της κυριαρχίας αυτών των χωρών στο εσωτερικό τους, σήμαινε μάλιστα και περιφρόνηση της

κοινής γνώμης αυτών των χωρών που καλώς ή κακώς ήταν ή έγιναν αντίθετες με αυτές τις ομιλίες και συγκεντρώσεις.

Ειδικά η στάση του Ερντογάν στην περίπτωση της Ολλανδίας ήταν εντελώς εχθρική και μπορεί να πει κανείς προβοκατόρική γιατί ο Ρούτε δεν είναι Μέρκελ, είναι πραγματικός φιλοευρωπαίος και όχι αντιτούρκος και είχε γι αυτό διακριτικά παρακαλέσει τον Τσαβούσογλου μέσω του Γκάμπριελ να μην κάνει τη συγκέντρωση στο Ρότερνταμ δυο μέρες πριν τις εκλογές γιατί αυτό θα δυνάμωνε τον Βίλντερς. Και αυτός το έκανε προσπαθώντας να προσγειώσει το αεροπλάνο του στην πόλη και μετά στέλνοντας την υπουργό οικογενειακών υποθέσεων Φατμά Μπετούλ Σαγιάν Καγιά στη συγκέντρωση αναγκάζοντας έτσι την ολλανδική αστυνομία να τη διώξει και να διαλύσει τη συγκέντρωση με τη βία. Αυτή η συμπεριφορά, συν την αντίδραση του Ερντογάν να κατηγορεί αμέσως μετά για φιλοναζισμό την Ολλανδία και τη Γερμανία, δηλαδή δυο από τις πιο δημοκρατικές

χώρες της Ευρώπης και του κόσμου, κάνει μια πολύ βαθιά ζημιά στην ενότητα όχι απλά των κυβερνήσεων της Ολλανδίας και της Γερμανίας με την τούρκικη κυβέρνηση, αλλά ρίχνει δηλητήριο στις σχέσεις ανάμεσα στους λαούς της Ευρώπης και της Τουρκίας.

Με λίγα λόγια με αυτά τα καμώματά τους ο Ερντογάν και γενικότερα η ηγεσία του ΑΚΡ έχασαν σε ένα βαθμό το δίκιο τους απέναντι στις ευρωπαϊκές ηγεσίες, οπότε ευχαρίστησαν τους εχθρούς τους στην Ευρώπη και λύπησαν και έφεραν σε δύσκολη θέση τους φίλους τους. Έτσι έκαναν και το Σόιμπλε να συμφωνήσει στο κόμημο της ευρωπαϊκής βοήθειας στην Τουρκία στα πλαίσια της συμφωνίας για το προσφυγικό ενώ ο ένοχος στην παραβίασή της ήταν η ΕΕ. Την ίδια ώρα επέτρεψαν στον αρχηγό των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών να βγει πάνω στην αναμπουμπούλα και να πει αυτό που προφανώς δεν τολμούσε τόσο καιρό: ότι η Τουρκία δεν απέδειξε με τα στοιχεία που προσκόμισε ότι το πραξικόπημα το

έκανε το Δίκτυο Γκιουλέν, αλλά οι αξιωματικοί εναντίον των οποίων επεχείρησε εκκαθαρίσεις ο Ερντογάν. Αυτό ούτε λίγο ούτε πολύ σημαίνει ότι από πολιτική άποψη είναι ο εξουσιομανής και αυταρχικός Ερντογάν, που με τις υπερβολικές εκκαθαρίσεις του κατά πάντων και όχι ειδικά κατά των αποδεδειγμένων συνωμοτών γκιουλενικών, προκάλεσε το εναντίον του πραξικόπημα και την σφαγή 250 αόπλων δημοκρατικών πολιτών.

Το χειρότερο που έκανε αυτός ο καυγάς είναι ότι επέτρεψε στο διεθνή προβοκάτορα που στο βάθος τον προκάλεσε να βγει στο ρόλο που πιο πολύ λατρεύει, δηλαδή του ειρηνοποιού και να ζητήσει και από τις δύο πλευρές να ρίξουν τους τόνους, κάνοντας έτσι ανοιχτά τον φίλο και στις δύο πλευρές, ενώ στα κρυφά ανάβει τις φωτιές με τους σπιούνους του στα δυο στρατόπεδα. Στην πραγματικότητα όποιος είναι αληθινός φίλος των δύο πλευρών σε βαθιά σύγκρουση δεν φτάνει να ζητάει να πέσουν οι τόνοι. Πρέπει να βρίσκει που είναι το δίκιο και που

το άδικο και να βρίσκει επίσης που είναι το δίκιο στην κύρια πλευρά.

Εμείς εκτιμάμε ότι ως αυτή τη φάση των ευρω-τουρκικών πολιτικών «εχθροπραξιών» την κύρια ευθύνη τους την έχουν λόγω της γενικότερης συμπεριφοράς τους οι ευρωπαϊκές χώρες και την δευτερεύουσα η Τουρκία. Εννοείται ότι αν αυτές οι αντιθέσεις δεν λυθούν από μια θετική πλευρά και η Τουρκία διαλέξει να συμμαχήσει σε όλη την γραμμή με την Ρωσία του διπρόσωπου νεοναζιστή Πούτιν ενάντια στην Ευρώπη και στους λαούς και τις χώρες του τρίτου κόσμου, και πάρει έναν αυταρχικό δρόμο στο εσωτερικό, τότε η κύρια πλευρά της ευθύνης για τη σύγκρουση θα αλλάξει. Αλλά σε μια τέτοια περίπτωση η ιστορία και οι ευρωπαϊκοί λαοί δεν θα πρέπει ποτέ να ξεχάσουν ότι αυτός που έσπρωξε την Τουρκία στο στρατόπεδο του φασισμού ήταν οι υφιστάμενοι ευρωπαίοι μονοπωλιστές και οι πράκτορες του τσάρου που οι προηγουμένοι έφεραν στην ηγεσία της πιο ματωμένης από όλες και γι αυτό πιο γηραιάς Ηπείρου.

Συρία: Στο φως οι βρώμικοι δεσμοί του κουρδικού σοσιαλφασισμού με Ρωσία – Άσαντ

Τις πρώτες μέρες του Μάρτη, οι Κούρδοι σοσιαλφασίστες του ΡΥΔ-ΥΡΓ (Συριακό τμήμα του ΡΚΚ) που ελέγχουν ένα ποσοστό του μεγαλύτερου μέρους του βορρά της Συρίας, ανακοίνωσαν ότι ήλθαν σε συμφωνία με τη Ρωσία (!) ώστε να παραδώσουν στο συριακό καθεστώς του γενοκτόνου – κουϊσλιγκ Άσαντ μια στενή λωρίδα γης που τους χωρίζει από τον τουρκικό στρατό και τους Σύρους αντικαθεστωτικούς αντάρτες του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (FSA), στη βόρεια Συρία (<http://www.protothema.gr/world/article/658878/oi-kourdoi-tis-surias-sumfonisan-me-ti-rosia-na-paradosoun-periohes-ston-asad>). Αυτό γιατί η Τουρκία και οι Σύροι αντάρτες της αντιπολίτευσης προέλασαν προς τη Μανμπίτζ, πόλη της βόρειας Συρίας που κρατάνε οι Κούρδοι σοσιαλφασίστες δυτικά του Ευφράτη. Αν αυτή η πόλη καταληφθεί, κόβεται οριστικά στα δύο η περιοχή την οποία οι κουρδικές σοσιαλφασιστικές δυνάμεις φιλοδοξούν να ενοποιήσουν στο συριακό βορρά, ιδρύοντας ημιανεξάρτητο κράτος.

Για την τουρκική επέμβαση

Εμείς από άποψη αρχής ήμασταν από την πρώτη στιγμή και συνεχίζουμε να είμαστε αντίθετοι σε όλες τις επεμβάσεις τρίτων χωρών στον εμφύλιο της Συρίας. Αυτές τις ξεκίνησαν οι δυνάμεις του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλιστικού μετώπου Χεζμπολάχ και Ιράν, που συντάχθηκαν με τον σφαγέα Άσαντ ενάντια στην πατριωτική και δημοκρατική αντιπολίτευση για να ακολουθήσει η ίδια η Ρωσία. Ενδιάμεσα μπήκαν στο παιχνίδι οι ΗΠΑ και η Γαλλία για να πολεμήσουν τον ΙΣΙΣ που ο Άσαντ σκανδαλώδεια διευκόλυνε να εγκατασταθεί στη Συρία. Με αυτήν τη λογική είμαστε αντίθετοι και στην τουρκική επέμβαση στη Συρία. Όμως μέσα από αυτό το όργιο επεμβάσεων στην κατατρεμαχισμένη μαρτυρική Συρία πρέπει να διακρίνουμε ποιοι είναι αυτοί στους οποίους πρέπει να συγκεντρωθούν τα κύρια πυρά, για να ξεκινήσει από αυτούς το ξήλωμα της ξένης κατοχής της χώρας. Το ξήλωμα λοιπόν πρέπει να αρχίσει από εκείνους που στηρίζουν στις ξιφολόγχες τους το εγκληματικό, κατοχικό πλέον, καθεστώς Άσαντ, δηλαδή την πούτινική Ρωσία στην οποία η Τουρκία, παρόλες τις ελεεινές της υποχωρήσεις κάτω

από τη δυτική πίεση, ακόμα δεν έχει υποταχθεί, αφού παραμένει ο τελευταίος σύμμαχος της δημοκρατικής συριακής αντιπολίτευσης. Οι Κούρδοι του ΥΡΓ-ΡΥΔ, δηλαδή του ΡΚΚ, ποντάρουν στο γεγονός ότι, λόγω της τακτικής συμμαχίας Ερντογάν – Πούτιν, η Τουρκία και οι υποστηριζόμενοι από την ίδια Σύροι αντάρτες θα φοβηθούν να χτυπήσουν Σύρους στρατιωτικούς του καθεστώτος Άσαντ, αφού αυτό θα ήταν σαν να χτυπούν την ίδια τη Ρωσία.

Η αποκάλυψη του ΡΚΚ-ΡΥΔ

Έτσι, οι Κούρδοι, που τα ελληνικά διαδικτυακά ΜΜΕ δεν ξεχνάνε ποτέ να αναφέρουν ότι «στηρίζονται από τις ΗΠΑ ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος», αποδείχθηκε με ποιον κάνουν τις βρωμοδουλειές τους και ποιον θεωρούν αληθινό στρατηγικό σύμμαχό τους. Το σχήμα δηλαδή έχει ως εξής: οι Κούρδοι του σοσιαλφασιστικού ΡΥΔ, δηλαδή του ΡΚΚ με συριακή φορεσιά, αφού έχουν κοινό αρχηγό τον Οτσαλάν, ποζάρουν από το 2011 ως «ουδέτεροι» στο συριακό εμφύλιο, ενώ στην ουσία είναι με τον Άσαντ. Αυτός άλλωστε απόσυρε το συριακό στρατό από τον κουρδικό βορρά της χώρας και έδωσε τον έλεγχο στις ενοπλίες κουρδικές συμμορίες το 2012, ώστε με την ησυχία του να μεταφέρει το στρατό του σε άλλα σημεία της χώρας για να σφάζει Σύρους πατριώτες της αντιπολίτευσης και αμάχους.

Σαν «ουδέτεροι», λοιπόν, σαν τάχα «υπεράνω» των ενδοσυριακών συγκρούσεων, οι Κούρδοι σοσιαλφασίστες, στα μάτια των ηλίθιων Αμερικανών μονοπωλιστών, γίνονται οι καλύτεροι σύμμαχοι της Δύσης ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος (με τη βοήθεια των φιλοπυτινικών προβοκατόρων Ομπάμα και Τραμπ, που δούλευαν και δουλίζουν αυτή τη γραμμή). Οι Κούρδοι κερδίζουν έτσι εδάφη και εξοπλίζονται αδιάκοπα από τη Δύση, τάχα κατά των τζιχαντιστών, που είναι ο μπαμπούλας που έχει φτιάξει η Μόσχα για να στρέψει εκεί τη διεθνή προσοχή, μακριά από τα δικά της απείρως μεγαλύτερου στρατηγικού βάρους εγκλήματα στην Ουκρανία, στην ίδια τη Συρία κλπ.

Ρωσία: Τακτικά με τον Ερντογάν, στρατηγι-

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΧΩΡΑΣ

για την εκκίνηση της λειτουργίας του φράγματος. Στις αρχές του 2016, μετά από έξι μήνες προσπαθειών, οι εκπρόσωποι του δήμου Πύλης, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, της ΔΕΗ και άλλοι ενδιαφερόμενοι συναντήθηκαν με τον αρμόδιο υπουργό Σκουρλέτη. Ο υπουργός είπε τότε ότι το φράγμα της Μεσοχώρας πρέπει να λειτουργήσει και δεσμεύτηκε ότι θα προχωρήσει αυτός στην

υπογραφή της ΑΕΠΟ. Αντί να υπογράψει, όμως, παρήγγειλε μια νέα μελέτη στατικότητας που θα διερευνούσε τη δυνατότητα να σωθούν περίπου 65 στίπια της Μεσοχώρας και μετά τη λειτουργία του φράγματος από τον καθηγητή του Παν/μίου Θεσσαλίας Α. Κωμοδρόμο. Την 1η Φλεβάρη του 2017, ακριβώς ένα χρόνο από το αντίστοιχο ραντεβού με το Σκουρλέτη, οι ενδιαφερόμενοι

φορείς συνάντησαν το νέο αρμόδιο για την υπογραφή της ΑΕΠΟ στέλεχος της κυβέρνησης, τον αναπληρωτή Υπουργό Περιβάλλοντος και Ενέργειας Φάμελλο. Και αυτός τους διαβεβαίωσε με τη σειρά του ότι η λειτουργία του φράγματος είναι στις προθέσεις του, και πως είναι πρόθυμος να υπογράψει την ΑΕΠΟ, που όμως δεν την έχει υπογράψει ακόμα.

Κοροϊδία για άλλη μια φορά.

Άλλωστε όπως ξέρουν πολύ καλά οι σαμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ οι αθετήσεις υποσχέσεων για τα ζητήματα της δεν κοστίζουν απολύτως τίποτα σ' αυτή τη χώρα! Κοστίζουν πολιτικά μόνο οι αθετήσεις υποσχέσεων για τα ζητήματα της κατανάλωσης, που όμως ελάχιστοι τα συσχετίζουν με την παραγωγή.

κα με Άσαντ - ΡΚΚ

Την κατάλληλη στιγμή, όταν τα πράγματα σφίγουν, οι κατά τα άλλα αμερικανοεξοπλισμένοι Κούρδοι αποκαλύπτουν το πραγματικό αφεντικό τους, καθώς και τον προβοκατόρικό ρόλο τους κατά της πατριωτικής συριακής αντιπολίτευσης, παραχωρώντας εδάφη σε Άσαντ – Ρωσία, αφού ξέρουν ότι ο απομονωμένος Ερντογάν δεν θα τολμήσει να χτυπήσει άντρες με ρώσικη και ασαντική στολή, γιατί τότε θα βρεθεί σε σύγκρουση όχι μόνο με τις προσκυνόμενες στη Ρωσία δυτικές καγκελαρίες (Τραμπ, Μέρκελ, Ολάντ και σία), που τον καταπούλησαν όταν κινδύνεψε από το πραξικόπημα στις 15 του Ιούλη, αλλά και με τη Μόσχα, οπότε θα βρεθεί χωρίς κανένα στήριγμα.

Άλλωστε η τουρκική επέμβαση στη Συρία έγινε με άδεια της Ρωσίας κι όχι εναντίον της. Αυτό νομίζουμε το έκανε η τελευταία όχι μόνο για να κάνει τα γλυκά μάτια στον Ερντογάν μετά το ρωσογκιουλενικό πραξικόπημα του Ιούλη, που ο ίδιος ο Τούρκος πρόεδρος το χρέωσε στη Δύση, λόγω πολιτικής αδυναμίας του να συλλάβει τη - με τη βοήθεια του Ομπάμα - δυτική μεταμφίεση του ευρασιατιστή Γκιουλέν. Η Ρωσία έχει ακόμη στόχο να φέρει τον Ερντογάν πιο κοντά σε μια σύγκρουση με τις ΗΠΑ, λόγω της συμμαχίας τους με το ΡΚΚ, που πάλι ο Ομπάμα, όπως είπαμε, οργάνωσε. Ακόμη όμως κι έτσι, η πατριωτική και δημοκρατική αντιπολίτευση της Συρίας, έστω με την ένοπλη στήριξη της Τουρκίας, βρίσκεται μιλία αριστερότερα των Κούρδων φιλοασαντικών σοσιαλφασιστών και έχει κάθε δικαίωμα να χαλάσει τα βρώμικα σχέδιά τους για μια εθνοκαθαρωμένη από Άραβες, αμιγή κουρδική βόρεια Συρία.

Σ' αυτό το σημείο λοιπόν επενέβη η Ρωσία, φίλος κάθε εθνοεκαθαριστή και πρώτη στο «άθλημα» της πολυιδιάσπασης κρατών, αποκαλύπτοντας πόσο τακτική και ασταθής είναι η «συμμαχία» της με την Τουρκία. Αλλά και πόσο - αντίθετα - στρατηγική είναι η συμμαχία της με τα τσιράκια της, τους πιστούς υπηρέτες της ρώσικης πολιτικής Άσαντ και ΡΥΔ-ΡΚΚ.

ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΥΡΩΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΥΡΡΑΞΗ

Η Ευρώπη μόλις τώρα αρχίζει να πληρώνει την ιστορική προδοσία της να αφήσει την Τουρκία του Ερντογάν μόνη της απέναντι στην οργή της πουτινικής Ρωσίας, επειδή ήταν η μόνη χώρα στον κόσμο που με συνέπεια στεκόταν στο πλευρό της συριακής πατριωτικής αντίστασης ενάντια στον υποτακτικό του Κρεμλίνου αρχισφαγέα Άσαντ.

Αρχικά οι δυτικοί ιμπεριαλιστές είχαν στραφεί ενάντια στον Ερντογάν όταν αυτός, ακριβώς λόγω της στάσης του στο συριακό, δέχτηκε την ολόπλευρη πολιτική επίθεση του πελώριου δικτύου του ευρασιατιστή, δηλαδή ρωσόφιλου φασίστα Γκιουλέν που ως τη συριακή εξέγερση μοιραζόταν την εξουσία με τον κόμμα του Ερντογάν και έστηνε φασιστικές διώξεις ενάντια στους κεμαλικούς στρατιωτικούς και πολιτικούς παράγοντες κάτω από τα χειροκροτήματα των δυτικών φιλελευθέρων, για τους οποίους ο κύριος εχθρός ήταν πάντα το κεμαλικό «βαθύ κράτος», δηλαδή η κοσμική και δυτικόφιλη Τουρκία.

Στη συνέχεια οι δυτικοί των ΗΠΑ και της Ευρώπης όχι μόνο άφησαν μόνο τον Ερντογάν όταν μετά τη ρήξη με τον Γκιουλέν δέχτηκε την επίθεση του εγκάθετου του Κρεμλίνου PKK το οποίο έσπασε την πολύχρονη εκχειρία του με την κυβέρνηση Ερντογάν και ξεκίνησε αιματηρές τρομοκρατικές επιχειρήσεις κατά αμάχων στο τουρκικό έδαφος.

Τότε, για να συντρίψει την επίσημη εγκαταλειμμένη από τη Δύση κούρδικη αντιπολίτευση, η πουτινική Ρωσία επέμβηκε ωμά στον συριακό εμφύλιο υπέρ του χασάπη Άσαντ και ενέτεινε τους βομβαρδισμούς αμάχων στο πλευρό του. Ταυτόχρονα για να δυναμώσει παραπέρα την πίεση στον απομονωμένο από τη Δύση Ερντογάν και να τον υποχρεώσει να συνθηκολογήσει άρχισε από τις στρατιωτικές βάσεις της στη Συρία τις αεροπορικές εδαφικές παρενοχλήσεις σε βάρος της Τουρκίας, με αποτέλεσμα αυτή να απαντήσει καταρρίπτοντας του τουρκικό μαχητικό. Πατώντας εκεί και δήθεν σαν θιγμένος, ο προβοκάτορας Πούτιν ξεκίνησε πλήρη οικονομικό και διπλωματικό πόλεμο στην Τουρκία και στον Ερντογάν.

Εκείνη τη στιγμή η ΕΕ αλλά και οι ΗΠΑ, με την κυρίαρχη μονοπωλιακή αστική τους τάξη αθεράπευτα ενδοτική απέναντι στο ρωσοκινεζικό άξονα και γι αυτό διαβρωμένη στο ψηλότερο ηγετικό επίπεδο από αφοσιωμένους πράκτορες και φίλους της Ρωσίας, αντί να σταθούν στο πλευρό μιας Τουρκίας που αντιστεκόταν στον εισβολέα της Ουκρανίας, αποφάσισαν όχι μόνο να την εγκαταλείψουν εντελώς μόνη της στα οικονομικά αντίποινα των νέων τσάρων, αλλά την κάλεσαν να τα βρει με τη Ρωσία για να μην βάλει τάχα σε περιπέτειες το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Ταυτόχρονα κατηγορούσαν τον Ερντογάν ότι ενώ αντιμετώπιζε την αιματηρή φασιστική τρομοκρατική βία του PKK ήταν εντελώς αντιδημοκρατικό εκ μέρους του να αντιμετωπίζει σαν εχθρούς της χώρας τους συνεργάτες και τους υπερασπιστές του PKK στη Βουλή και στον Τύπο. Δηλαδή

του ζήτησαν να κάνει το αντίθετο από αυτό που κάνουν οι ίδιοι και σωστά για όσους υποστηρίζουν τον ISIS που στο κάτω κάτω κάνει στις χώρες τους λιγότερες σφαγές αμάχων από αυτές που κάνει το PKK στην Τουρκία. Μάλιστα για να τον πιέσουν να υποκύψει σε αυτό ειδικά το ζήτημα, αθετούν την υπόσχεση που του είχαν δώσει στα πλαίσια της συμφωνίας για το μεταναστευτικό, ότι θα έδιναν βίζες στους τούρκους πολίτες για τα ταξίδια τους στην Ευρώπη, αίτημα που ήταν κυρίως της πιο φιλοευρωπαϊκής μερίδας του τουρκικού επιχειρηματικού κόσμου.

Τελικά, οι υφιστάμενοι και οι ρωσόφιλοι ηγέτες της Δύσης πέτυχαν το σκοπό τους, δηλαδή απομόνωσαν και αποθάρρυναν και ποδοπάτησαν σε τέτοιο σημείο την κυβέρνηση Ερντογάν, που την οδήγησαν να ζητήσει ταπεινωτική συγγνώμη από τη Ρωσία για την κατάρριψη του αεροπλάνου της και από τότε να ξεκινήσουν οι όλο και μεγαλύτερες υποχωρήσεις του Ερντογάν στον Πούτιν, και στις διμερείς σχέσεις και στο συριακό. Μάλιστα αυτό που κάνει πραγματικά κτηνώδη την πολιτική των ευρωπαϊκών ηγεσιών απέναντι στον Ερντογάν είναι ότι ενώ υποψήφιο σουλτάνο το ανεβάζουν και υποψήφιο δικτάτορα τον κατεβάζουν δεν αποδοκιμάζουν σχεδόν ποτέ τον αληθινό δικτάτορα και σφαγέα της αντιπολίτευσης στη χώρα του, τον ρωσόφιλο Σίσι της Αιγύπτου, τον οποίο επίσης αποδοκίμαζε ο Ερντογάν μένοντας μόνος του στον σουνιτικό κόσμο, χωρίς καν τη Σαουδική Αραβία που σε εκείνη τη φάση ηλιθίως υποστήριζε τον Σίσι επειδή χτυπούσε τους εχθρούς της αδελφούς μουσουλμάνους.

Από το σημείο εκείνο και πέρα η ρώσικη διπλωματική μηχανή κινήθηκε στο φουλ βάζοντας σε λειτουργία το πιο εκλεπτυσμένο και επίφοβο όπλο της, την πολιτική προβοκάτσια, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το πραξικόπημα των γκιουλενιστών του Ιούνη του 2016. Η δουλειά ήταν στημένη από καιρό. Οι γκιουλενιστές, πριν κιόλας συγκρουστούν με τον Ερντογάν με το κίνημα της πλατείας Ταξίμ το 2013, είχαν ήδη ντυθεί δυτικοί φιλελεύθεροι, με πρώτον τον διπρόσωπο αρχηγό τους που είχε καταφύγει στις ΗΠΑ υπό την προστασία του Ομπάμα. Ταυτόχρονα οι γκιουλενιστές είχαν εξασφαλίσει από την εποχή που εκκαθάριζαν με προβοκάτσες τους κεμαλιστές την υποστήριξη των δυτικών φιλελευθέρων. Αυτοί είναι οι πιο επιρρεπείς άνθρωποι στον κόσμο να γίνουν έρμαια πολιτικά μεταμφιεσμένων πρακτόρων, επειδή πιστεύουν ότι δεν υπάρχουν πράκτορες και πολιτικές συνωμοσίες αφού όλες οι πολιτικές μάχες κρίνονται γι αυτούς στο πεδίο της οικο-

νομικής δύναμης. Αυτόματα λοιπόν αυτοί παρατάχθηκαν με τον οικονομικά «φιλελεύθερο» Γκιουλέν χωρίς να νοιάζονται για το ευρασιατικό του παρελθόν, αν το πρόσεξαν ποτέ.

Έτσι όταν οι γκιουλενιστές έκαναν το αιματηρό τους στρατιωτικό πραξικόπημα τον Ιούνη του 2016 η γουρουνίσια και δίχως καμιά δημοκρατική αρχή εχθρότητα των ηγετών της ΕΕ και των ΗΠΑ ενάντια στον Ερντογάν δυνάμωσε αντί να μειωθεί. Αντί δηλαδή αυτοί να παραταχθούν με τον εκλεγμένο πρωθυπουργό της υποτίθεται σύμμαχης τους χώρας ενάντια στους πραξικοπηματίες που θέριζαν τους άοπλους τούρκους υπερασπιστές της δημοκρατίας, σιώπησαν επιδεικτικά ζητώντας εκείνες τις κρίσιμες στιγμές αυτοσυγκράτησης, που σημαίνει οπισθοχώρηση των διαδηλωτών απέναντι στους ασυγκράτητους φονιάδες πραξικοπηματίες. Μάλιστα από την επόμενη μέρα, πριν καλά-καλά η Τουρκία θάψει τους νεκρούς της ξεκίνησαν την νέα εκστρατεία τους ενάντια στον κυβέρνηση κατηγορώντας την ότι άρχισε να κάνει υπερβολικές συλλήψεις και εκκαθαρίσεις των γκιουλενιστών από το κράτος, πράγμα που καλά-καλά δεν είχε τολμήσει ως εκείνη τη στιγμή να ζητήσει ούτε καν η εσωτερική αντιπολίτευση, καθώς ο τουρκικός λαός ήταν με το δίκιο του αφάνταστα εξοργισμένος με τους γκιουλενιστές που το εύρος της επιρροής και της διείσδυσης τους μέσα στον κρατικό μηχανισμό της χώρας, ειδικά στη δικαιοσύνη, την αστυνομία και την εκπαίδευση, ήταν πασίγνωστες μέσα κι έξω από την Τουρκία.

Η εχθρική αυτή στάση αυτή των δυτικών ακόμα και μετά το πραξικόπημα, σε συνδυασμό με το ότι οι πραξικοπηματίες εμφανίζονταν σαν ακραιφνείς φιλοδυτικοί ήταν αρκετή για να οδηγήσει τον Ερντογάν και το κόμμα του στο συμπέρασμα που ήθελε ο Πούτιν, ότι δηλαδή ο μεγάλος εχθρός τους ήταν ακριβώς η Δύση και όχι η Ρωσία. Για να ενισχύσει αυτό το συμπέρασμα ο Πούτιν είχε στείλει στην Τουρκία μόλις λίγες μέρες πριν το πραξικόπημα το δεξί του χέρι, τον θεωρητικό του ευρασιατισμού Ντούγκιν, να εξηγήσει στους Τούρκους ότι οι άνθρωποι που έριξαν το ρώσικο αεροπλάνο ήθελαν με αυτόν τον τρόπο να σαμποτάρουν τις σχέσεις της Τουρκίας με τη Ρωσία και να την στρέψουν προς την Δύση. Αυτή την θέση την είχε ήδη πλασάρει πρώτος στην τουρκική πολιτική σκηνή ο άνθρωπος του Πούτιν στην Τουρκία με ξεχωριστή διείσδυση στους στρατιωτικούς κύκλους, Ντογκού Περιντσέκ. Αυτός ο ισχυρισμός ήταν προορισμένος να εμφανιστεί τις επόμενες μέρες μετά το πραξικόπημα ότι επαληθεύτηκε καθώς αυτοί που έριξαν το ρώσικο αεροπλάνο συμμετείχαν πράγματι στο πραξικόπημα του Γκιουλέν. Δηλαδή φάνηκε, στα μάτια όσων δεν ξέρουν από σύνθετες ρώσικες προβοκάτσες, σαν να επαληθεύεται το ότι οι πραξικοπηματίες ήταν δυτικοί και αντιρώσοι. Αλλά το ότι ο Ντούγκιν βρέθηκε την κατάλληλη

στιγμή στην Τουρκία να λείπει την πιο κατάλληλη κουβέντα υπέρ της Ρωσίας απλά ενισχύει τη θέση μας ότι η Ρωσία ετοίμαζε ένα πραξικόπημα στο οποίο ήξερε ότι συμμετείχαν ανώτατοι αξιωματικοί που εμπλέκονταν στην εντολή της κατάρριψης του ρώσικου αεροπλάνου. Άλλωστε ο μόνος που ωφελήθηκε από το πραξικόπημα του Ιούνη ήταν η Ρωσία η οποία είχε ετοιμάσει έτσι το πραξικόπημα μετά από το οποίο θα κέρδιζε και από τα δύο ενδεχόμενα: Είτε το φασιστικό πραξικόπημα θα πετύχαινε και ο ρωσόδουλος με ευρωπαϊκή εμφάνιση Γκιουλέν θα γινόταν ο τούρκος Σίσι, είτε θα αποτύγγανε αλλά θα είχε γίνει όλη η πολιτική προετοιμασία ώστε ο Ερντογάν να πιστέψει ότι το πραξικόπημα το έκανε η Δύση, οπότε θα κινιόταν προς τη Ρωσία, πράγμα που έγινε.

Ολάκερη η πριν το πραξικόπημα και η ελεεινή μετά από αυτό, ουσιαστικά φιλοπραξικοπηματική εκστρατεία της Ευρώπης και των ΗΠΑ ενάντια στον Ερντογάν, καθώς και η συνεχιζόμενη έμμεση πλην σαφής υποστήριξη τους προς το PKK έπεισαν και αυτόν το κόμμα του και την πλειοψηφία του τουρκικού λαού ότι ο κύριος εχθρός τους ήταν η Δύση, ιδιαίτερα η Ευρώπη, και ότι η Ρωσία του Πούτιν ήταν φίλος τους. Αυτό παρά το γεγονός ότι η Ρωσία συνέχισε να αντιστρατεύεται την Τουρκία και στο συριακό και στο ζήτημα του PKK, μιας και σε τίποτα από αυτά η Ρωσία δεν εμφανιζόταν πιο εχθρική από όσο η Δύση.

Αυτό ήταν αρκετό για να στείλει την Τουρκία βαθύτερα στα χέρια του Πούτιν και να ισχυροποιήσει σε πελώριο βαθμό τη θέση του Περιντσέκ και άλλων ευρασιατιστών ότι δεν πρέπει μόνο να εκκαθαριστούν από το κράτος οι γκιουλενικοί αλλά και πολλοί φιλοευρωπαίοι. Το αποτέλεσμα είναι ότι ο Ερντογάν άρχισε να διευρύνει τις εκκαθαρίσεις στο κράτος και να κάνει διώξεις και στον τύπο ενάντια ακόμα και σε φιλοευρωπαίους δημοκράτες που τον είχαν στηρίξει αποφασιστικά στη διάρκεια του πραξικοπήματος. Με λίγα λόγια άρχισε σε κάποιο βαθμό να επαληθεύει αυτό για τον οποίο τον κατηγορούσαν οι ευρωπαίοι φιλελεύθεροι αληθινοί ή καλυμμένοι ρωσόφιλοι ότι έστηνε ένα αυταρχικό πιστό στον ίδιο κρατικό μηχανισμό. Πρόκειται για αυτό που ονομάζεται αυτοεπιβεβαιούμενη προφητεία.

Ασφαλώς αν σπρώξεις με κλωτσιές κάποιον που υφίσταται βία και που δεν φημίζεται για τις βαθείς δημοκρατικές του πεποιθήσεις και αυτός βρει συμπαράσταση σε φασίστες σαν τον Πούτιν και τους κάθε λογής φίλους του στην Τουρκία και σε όλο τον κόσμο, τότε θα τον βρεις απέναντί σου με τις χειρότερες πλευρές του που εσύ ο ίδιος έχεις φέρει στην επιφάνεια. Αυτό στην πολιτική λέγεται προβοκάτσια.

Αυτές ακριβώς τις πλευρές του Ερντογάν και της Τουρκίας έφεραν στην επιφάνεια οι διάφοροι ψευτοευρωπαίοι φίλοι του Πούτιν Γιουνκέρ, Ρέντζι, Κουρτζ (ΥΠΕΞ της Αυστρίας), Μογκερίνι, αλλά και

οι πιο καλυμμένοι Μέρκελ, Στάϊνμάγερ και Ολάντ. Και μόλις τις εκδήλωσε άρχισαν να τον κατηγορούν ότι είναι αυτός που πάντα πίστευαν με αποτέλεσμα να τον κάνουν ακόμα πιο σίγουρο για το ευρωπαϊκό μίσος εναντίον του και αυτός να ανταπαντάει κλιμακώνοντας με κινήσεις στα όρια της πολιτικής υστερίας. Έτσι η πιο δημοκρατική περιοχή του κόσμου, η ΕΕ, και η πιο ισχυρή και δημοκρατική μουσουλμανική χώρα, ασπίδα και πύλη της πρώτης στη ματωμένη Μέση Ανατολή των πετρελαίων, σχεδόν πιάστηκαν στα χέρια. Πραγματικός δηλαδή θρίαμβος της νεοτσαρικής διπλωματίας.

Για τα επεισόδια που δηλητηρίασαν όσο ποτέ τις ευρωτουρκικές σχέσεις

Αφορμή της πρόσφατης σύγκρουσης, της πιο έντονης από κάθε άλλη προηγούμενα αποτέλεσε το επικείμενο δημοψήφισμα στην Τουρκία, στο οποίο ο τουρκικός λαός θα αποφασίσει αν θα δοθούν ανεξήμενες εξουσίες στον εκάστοτε πρόεδρο της χώρας (και όχι μόνο στο «σουλτάνο» Ερντογάν, όπως αρέσκονται να τον κατηγορούν οι ρωσόφιλοι, οι εθνικιστές και οι χωρίς στρατηγική σκέψη και βαθύτερα δημοκρατικά ανταντακλαστικά φιλελεύθεροι). Κανονικά, το ζήτημα αν σε μια χώρα το πολίτευμα θα είναι προεδρευόμενη ή προεδρική δημοκρατία το αποφασίζει είτε το κοινοβούλιο της, είτε ο λαός με δημοψήφισμα. Αυτό θα έπρεπε να είναι το αυτονόητο. Για τη λογική όμως του κάθε δυτικού επεμβασία ιμπεριαλιστή, μεγάλου ή μικρού, φιλελεύθερου ή όχι αυτό δεν είναι καθόλου αυτονόητο. Κατ' αυτούς, ο Ερντογάν, αφού δεν τους ρώτησε πως έπρεπε να φερθεί στους πραξικοπηματίες και αφού δεν άκουσε τις συμβουλές τους να βρουν πολιτική λύση με τους φονιάδες του PKK, διέπραξε το βαρύτατο ολισθημα να μην τους ρωτήσει για το τι είδους δημοκρατία ήθελε η Τουρκία. Έτσι καθόρισαν την αρνητική τους στάση όχι μόνο στο ίδιο το δημοψήφισμα, λες και έπρεπε σ' αυτούς ο λόγος, αλλά κυρίως στο αν θα επέτρεπαν σε στελέχη της τουρκικής κυβέρνησης να επισκεφθούν τις χώρες τους, στις οποίες εδώ και δεκαετίες ζει ικανός αριθμός τουρκικών μεταναστών, και να κάνουν ομιλίες στους ομοεθνείς τους προτρέποντας να ριζούν θετική ψήφο στο δημοψήφισμα.

Το βασικό δηλαδή επιχείρημα όσων Ευρωπαίων απαγόρευσαν στους τούρκους υπουργούς τα παραπάνω δεν ήταν ότι σε κάτι τέτοιο ήταν αντίθετοι για λόγους αρχής, αλλά κυρίως γιατί, κατά τη γνώμη τους, θετική ψήφος στο δημοψήφισμα θα έδινε ανεπίτρεπτα πολλές εξουσίες στον Ερντογάν.

Ένας δημοκρατικός και λογικός άνθρωπος μιας οποιασδήποτε χώρας, σίγουρα θα δυσχεραστούνταν να βλέπει τον πρωθυπουργό μιας ξένης χώρας να κάνει προεκλογικό